Coordonatorii: Ilieș Gabriel Nelu, Balaci Mihaela Carmen, Vlad Livia,
Koos Beata Zsuzsanna, Ianachis Ionica Clara

CĂLĂTORIE ÎN LUMEA SENTIMENTELOR

Culegere de Povești

DEVA, 2022

ISBN 978-973-0-37016-4

Coordonatori:

Ilieș Gabriel Nelu,

Balaci Mihaela Carmen,

Vlad Livia,

Koos Beata Zsuzsanna,

Ianachis Ionica Clara

Aranjare în pagină; prelucrarea imaginilor:

Petrean Cristina Maria

Grafica, cuprins:

Cincă-Hompoth Sorin

Călătorie în lumea sentimentelor

Culegere de poveşti

Deva, 2022

ISBN 978-973-0-37016-4

Cuprins

secțiunea VII-VIII

Aventura emoțiilor - Barbu Samuel
Copacul sentimentelor - Rosca Raisa, Moga Riana
Călătorie în lumea sentimentelor -Bidian Mara, Manole Ruxandra
Calatorie în vis - Ene Emily Sara, Purusuc Daria
Fata fără emoții - Edu Andrada
Floarea sufletului - Ogațanu Maria Alessia,Genovu Sarah
Floarea vrăjitorului - Filip Erica-Maria
Poveste de viața - Pascu Casiana,Bandrabula Miruna
Povestea lui Om - Mitrea Ana Maria, Lazarescu Maria
Tărâmul sentimentelor - Burduja Ciprian
Tărâmul Viselor - Ursu Daria, Lefter Katia
Vis... - Marginean Diana Elena
Visul lui Emrys - Murariu Caterina
Întruchiparea Furiei - Cîrstoiu Adelin Gabriel

secțiunea V-VI

Călătoria Sentimentelor - Cornoiu Theodor Alecsandru
Călătorie aeriană - Negoita Sara
Când Fericirea există - Toma Ana Maria,Manea Miruna
Călătoria Annei - Mara Teodora Pescaru
Dulapul fermecat al fraților Potter - Pascu Iulia
Fetița cu zambetul sters - Precup Andrada,Szabo Larisa
Grădina fermecată - Puiu Albert
Insula sentimentelor - Vlad Ionita, Elisa Maria Covaci
Iubirea invinge - Popescu Iona, Postaliu Alexandra
O călătorie primejdioasă - Ionele Sara
Pădurea sentimentelor - Ciobanu Nicola Flavia
Pe urmele emoțiilor-Arteni Delia,Amihaesei Luca
Portalul de la miezul nopții - Ungurean Cristian,Cernelețchi
Povestea celor două gemene - Firuta Cristiana, Chiritoiu Ale
Povestea unui zeu pierdut pe nume Ares - Istvan Nadia Delia
Sentimente deghizate - Roșoiu Sara Maria
Tabara Fericirii - Cioca Oana
Țara sentimentelor - Constantin Maria Ștefania, Andries Ioan
Tatiana si sentimentele - Buciuta Mihaela Cleopatra
Vrei sa fim prieteni - Radu Daria Ioana

Proiectul educațional ”Călătorie în lumea sentimentelor”

Îmi amintesc cu mare bucurie prima ediție desfășurată sub egida Centrului Județean de Resurse și Asistență Educațională Hunedoara, în calitate de membru al juriului. Încă de la început am fost încercat de emoții, deoarece o astfel de inițiativă deține atât sentimentul de inedit cu care te întâlnești, dar și frumusețea evenimentului în sine, care poate fi copleșitor.

Și iată-ne acum la a douăsprezecea ediție, promovând deja o poveste frumoasă, o inițiativă deosebită și o tradiție de suflet...

Când rostesc sintagma ”O călătorie în lumea sentimentelor”, starea de bucurie se regăsește de fiecare dată într-un zâmbet, deoarece ”această călătorie minunată” este o călătorie înspre noi înșine, o călătorie de introspecție a sufletului nostru prin ochi de copil. Este, așadar, o călătorie interioară care își croiește drumul în lumea reală, spunând pe rând, câte o poveste frumoasă în cuvinte și imagini.

Ce ar putea fi mai frumos, mai inedit decât conștiința unui copil, care, prin imaginația pură și inocentă a vârstei sale transpune pe hârtie sentimentele, într-o călătorie dinspre sufletul lui spre lumea de afară în care așteaptă să se afirme? Am putea afirma că aceasta reprezintă redefinirea lumii prin ochi de copil, reinventarea unui univers imaginar și, în același timp, regăsirea de sine.

”Fă-te suflete, copil!”, un început de poezie. Fiecare copil este o poveste frumoasă de viață! Fiecare poveste este un tablou de culori și sentimente. Sufletul și imaginația constituie rama, iar culorile în care tabloul nostru se zugrăvește sunt cuvintele pornite din suflet.

Am reușit de-a lungul timpului să lecturez sute de povești frumoase, am reușit să vizualizez o mulțime de culori și imagini și să descopăr de fiecare dată conștiința inocentă a fiecărui copil care își transpune cu emoție și speranță sufletul în povestea sa. Am înțeles cu entuziasm că acești copii îndrăznesc să viseze o lume mai frumoasă și mai bună, în care sentimentele prind viață, vorbesc și cântă. O lume în care chiar și sentimentele au sentimente. Acești copii sondează sufletul lor, emoția, pornind de la un univers interior particular și se proiectează apoi, prin poveștie scrise, într-o lume pe care ei ar dori-o perfectă. O lume cu principii raționale, în care binele, frumosul, adevărul triumfă mereu. Dar ceea ce mă surprinde cel mai mult la copilașii noștri, creatori de frumos, este faptul că, deși contruiesc prin creativitatea lor o lume perfectă, frumoasă, nu pierd niciodată contactul cu realitatea în care trăiesc și sunt ancorați. Am dedus astfel că, dragii de ei, în poveștile create își

proiectează defapt năzuințele și expectanțele, visurile și idealurile, prin sensibilitatea pe care doar emoțiile și sentimentele omenești o pot crea. Iată de ce ”O călătorie în lumea sentimentelor” este într-adevăr ”O călătorie de suflet, spirituală”.

Îmi amintesc faptul că, la începuturile carierei mele de dascăl, în cadrul orelor de Limba și literatura română, și nu numai, am abordat interesantele povești terapeutice – adevărate lecții de viață, imaginare, menite să modeleze personalitatea elevilor mei. Lecturând însă, de-a lungul anilor, poveștile participanților în cadrul acestui proiect educațional, am înțeles că adevăratele povești terapeutice – reale sau imaginare – se nasc în mintea acestor mici creatori, care se descoperă pe sine, își etalează resursele lor afective, se înțeleg pe sine prin prisma propriilor sentimente și, de ce nu, chiar și prin prisma provocărilor. Povestea unui copil poate fi nu doar povestea sentimentelor sale, cât și ”povestea vindecării sufletești”. Într-o lume atât de provocatoare în care trăim, micii și marii noștri scriitori au găsit o cale să se afirme prin scris și imagine, au găsit o cale să înfrunte emoțiile negative, să depășească ”furtunile adolescentine” ți să regăsească mereu ”Împărăția Iubirii” sau ”Lumea în care bucuria domnește peste supușii săi”.

Vă spusesem la început că această inițiativă reprezintă pe de o parte, o călătorie interioară de descoperire de sine, dar și o călătorie exterioară, dedicată nouă, adulților. Dacă ar fi să vă enumăr doar câteva titluri semnificative ale poveștilor imaginate de copii, vom descoperi cu uimire că fiecare poveste este o lecție de viață pentru noi, adulții. O lecție menită să o descifrăm prin cuvintele lor, o lecție care ne ajută să ne descoperim propriul suflet de copil. O lecție pentru fiecare adult care a uitat să viseze în culori și sentimente.

Fiecare poveste este o lume în sine, care ia naștere în fața ochilor noștri cu noi și prin noi. O lume în care copiii, adulții trăiesc alături de zâne, pitici, sentimentele colorate sinestezic, alături de cei mai buni prieteni și animăluțe ciudate, alături de elfi și spiriduși sugubăți, dar mai ales alături de cele mai surprinzătoare personaje – conștiințele umane materializate în trupuri firave sau curajoase de copii.

Iată ce înseamnă pentru mine acestă călătorie minunată intitulată de inițiatorii acesteia ”O călătorie în lumea sentimentelor”. Aș putea spune că este o călătorie pe care o definim drept ”viață”, un univers infinit care se extinde dincolo de limitele imaginației umane, o poveste de suflet care continuă, zugrăvind în cuvinte și culori viziuni unice de viață precum piesele unui puzzle în care toți suntem personaje.

“My life amounts to no more than one drop in a limitless ocean. Yet what is any ocean, but a multitude of drops?” (David Mirchell, Cloud Atlas).

Profesor Nicolae Mates

Colegiul Național Pedagogic “Regina Maria” Deva

AVENTURA EMOȚIILOR

Era o dimineață de primăvară. Soarele s-a filtrat prin fantele jaluzelelor și a atras mici figuri de lumină pe patul Anei. Deodată, razele soarelui i-au gâdilat nasul și aceasta s-a trezit.

Fata deschise încet ochii. Când s-au obișnuit cu lumina, a observat că pe biroul ei era un pachet misterios. Părea un cadou pentru ea! Ana a sărit în sus, sărind de BUCURIE, cu un zâmbet imens pe buze și țipând de entuziasm.

Când l-a deschis, a crezut că va fi o zi grozavă. În interiorul pachetului se afla o mică oglindă însoțită de o notă misterioasă: *BUCURIA este contagioasă*! Cu această oglindă îți poți reflecta BUCURIA în ceilalți.

Ana a scos-o cu grijă. Sub ea a găsit o frânghie, un abac, un plutitor și o haină de ploaie. La ce ar fi folosite? Ana știa că o mare aventură era pe cale să înceapă! Așa că a aruncat conținutul cutiei în rucsac și a părăsit casa hotărâtă să găsească oameni cărora să le răspândească bucuria pe care o simțea

Era atât de distrasă încât nu și-a dat seama că pătrunde într-o mlaștină. Stând în mijlocul mlaștinii, a observat un dragon înfricoșător. A simțit o transpirație rece curgându-i pe spate și corpul i-a amorțit. A fost foarte speriată! Dragonul și-a întors capul, s-a uitat la ea și... a început să țipe de groază.

— Nu mă răni, te rog! a implorat dragonul. Ana și-a dat seama că dragonul era mult mai

speriat decât ea. Totuși, fiara gigantică a îngrozit-o.

— Am vrut să-mi reflect bucuria asupra ta, dar mă faci să imi fie atât de FRICĂ, spuse Ana,

cu vocea tremurândă.

— FRICĂ? De mine? Voi, oamenii, sunteți periculoși. De secole ați urmărit dragoni pentru a-

i ucide. Nu ai văzut filmele? răspunse, îngrozit, dragonul fioros.

Auzind asta, Ana a înțeles că FRICA te face să te simți mic. Nu contează cât de mare sau cât de fioros ești: dacă ești speriat, totul pare periculos, incontrolabil. Fetei îi era milă de dragon. Părea atât de speriat! Apoi a scos frânghia din rucsac și i-a oferit-o.

— Cu această curea vei putea să legi FRICA și să o ții mereu sub control – a explicat Ana.

Dragonul se uită la frânghie neîncrezător. Dar apoi a apucat-o cu fălcile și a plecat foarte fericit, gata să-și lege toate temerile.

Ana a lăsat mlaștina în urmă și a ajuns într-o mică poiană. Acolo, un gigant cu aspect nebun se distra călcând maci. Ana s-a supărat foarte tare. Erau florile ei preferate!

— Lasă florile în pace! Sunt foarte fragile și le rupi – strigă Ana plină de URĂ.

Uriașul s-a întors, uimit. Văzând-o pe Ana, fața i s-a înroșit de furie și si-a încruntat sprânceana până când ochii aproape că i-au dispărut. Nu mai scotea râsete prostești, acum strângea mult din dinți.

„Cum îndrăznești să-mi dai ordine? Să te aud vorbind așa, mă înfurie! s-a plâns uriașul, foarte supărat.

„Am vrut să-mi proiectez fericirea asupra ta, dar tu îmi provoci multă MÂNIE”, se răsti Ana.

„Tu pentru mine, mai mult”, a răspuns uriașul.

— Nu! Tu pentru mine, mai mult – a răspuns Ana

— Nu!! Tu mai mult!! strigă ființa uriașă.

După o discuție lungă și absurdă, Ana a înțeles că atunci când ceva ne deranjează devenim un fel de oală sub presiune și, dacă nu o dăm afară, furia ne poate perturba restul emoțiilor și gândurilor. Așa că Ana a încetat să se certe. A băgat din nou mâna în rucsac și a scos abacul.

— Aici, uriaș nebun. Cu acest abac vei putea număra până la 10 înainte de a face ceva ce vei

regreta – spuse fata, cu o oarecare amabilitate.

Uriașul a devenit complet roșu de furie. Dar când a văzut că Ana nu a tresărit, a luat abacul și a început să numere până la 10: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă și zece.

După ce a mers mult timp de-a lungul malurilor unui râu limpede, a ajuns la o piscină. Pe o stâncă, în mijlocul apei, un ursuleț de pluș plângea amar, plin de TRISTEȚE. Ana a simțit că inima i se strânge și un mare gol i-a umplut interiorul.

— Am vrut să reflectez bucuria mea asupra ta, dar mă faci să-mi pară foarte rău, de ce plângi?

spuse Ana, cu vocea trosnind de TRISTEȚE. Văzând-o pe Ana a început să plângă mai tare. Numărul mare de lacrimi vărsate a făcut râul să crească și mai sus.

— Numele meu este Fluffy. Prietena mea cea mai bună m-a uitat pe această stâncă și nu s-a

mai întors – a reușit să spună micuțul urs printre lacrimi.

— Ia-o ușor. Nu plânge! Mi-am pierdut și eu animalul de pluș când eram mică – l-a consolat

Ana.

Ana a înțeles că TRISTEȚEA apare atunci când simțim că ne lipsește ceva. Și și-a dat seama, de asemenea, că este cel mai molipsitor sentiment și că toți trebuie să cerem ajutor pentru a nu ne scufunda în TRISTEȚEA noastră. Ursul a continuat să plângă neîncetat și apa ajungea aproape până la umerii Anei, așa că aceasta a scos rapid plutitorul din rucsac și i-a oferit ursulețului.

— Cu acest plutitor vei evita să te scufunzi când ești trist. Mergi în sus! Te ajut eu! spuse Ana,

întinzându-i o mână ursulețului.

Odată ajunși în siguranță, Ana a scos oglinda din rucsac și, oferindu-i-o ursulețului, a întrebat:

— Ursulețule… Vrei să fii cel mai bun prieten al meu blănos?

În cele din urmă, Ana reușise să-și proiecteze BUCURIA! Micul ursuleț a acceptat oglinda cu mare emoție.

— Bineînțeles că vreau ! strigă Fluffy, foarte fericit.

În pace și armonie, Ana s-a gândit la întreaga sa aventură: nu numai că reușise să-și reflecteze BUCURIA, dar pe parcurs învățase să-și identifice emoțiile: FRICĂ, FURIE, DEZGUST, TRISTEȚE, BUCURIA ȘI CALM

SFÂRȘIT!

Povestea și desenul: Samuel Barbu, clasa a VII-a C
Școala Gimnazială Nr 7 ”Sfânta Maria” Timișoara, județ Timiș
Profesor îndrumător: Antonia Olah

CĂLĂTORIE ÎN LUMEA SENTIMENTELOR

Într-o zi, pe când mă plimbam prin centru, am zărit o galerie de artă. Curiozitatea m-a tras de mână și am ajuns în fața galeriei. Pe un afiș scria „Călătorie în lumea sentimentelor”.

Cu aceeași forță, Curiozitatea m-a dus și în interiorul galeriei. Prima imagine era un tablou minunat cu doi copii jucându-se. Am simțit o greutate pe umărul stâng și cineva mi-a suflat în ureche:

- Acela sunt eu! Uite cum a fost captivată prezența mea!

Era, desigur, Bucuria. Stătea pe umărul meu și îmi șoptea chicotind despre ce făceau copiii din pictură. Se distra de minune, privind tabloul.

Al doilea tablou, însă, era un tablou care arăta doi îndrăgostiți. Un alt glas s-a auzit de la piciorul meu drept.

- Acea pictură mă reprezintă, nu credeți?

Când m-am uitat spre el, am descoperit cu încântare că era Iubirea. Stătea lipit de piciorul meu, chiar pe pantof. A simțit nevoia să ne povestească mie și Bucuriei cum s-au cunoscut și când se vor căsători.

Următorul tablou reprezenta un om ajutând un alt om nevoiaș. Vocea cea pițigăiată care s-a auzit din vârful capului meu nu a întârziat cu mult.

- Ce portret frumos mi-a realizat! Cel mai frumos pe care l-am văzut până acum!

Proprietarul acelei voci era Compasiunea. Stătea foarte confortabil și a hotărât să ne istorisească povestea prin care s-a ajuns la acel moment. Iubirea suspina foarte dramatic iar Bucuria se oprise din chicotit.

Am ieșit din „Sala sentimentelor pozitive" și am intrat în următoarea.

Primul tablou mi-a dat un sentiment puternic de furie. Imediat s-a mai auzit o voce, de data aste de pe umărul drept.

- Ah, nu-i așa că nu sunt bine proporționat?

Furia mă aștepta pe umăr, având o față schimonosită. Bucuria a început să râdă, spunându-i că arată exact cum arată de obicei. Iubirea și Compasiunea, însă, tremurau de frică.

Astfel a apărut și acesta lângă mine. Avea o față ușor speriată, de parcă cineva tocmai îi spusese o poveste cu fantome.

Ultimul tablou la care am reușit să fiu atentă a fost unul în care ostilitatea era pe primul plan. Imediat a apărut pe piciorul drept.

- Câh! Parcă eram mai frumos în tinerețe!

Bucuria a chicotit încântată de o nouă apariție.

Au început să vorbească între ei. Zgomotul produs de discuțiile lor era foarte mare. Am plecat din galerie. La ieșire am observat că tocmai ieșisem din „Sala negativității".

Toată ziua am fost urmărită de aceste sentimente. Încetul cu încetul au dispărut.

Dacă acea galerie de artă a reușit să mi le stârnească la fiecare tablou, mă întrebam cum ar fi fost ca ele să se materializeze în fiecare zi.

Poveste: Bidian Mara , clasa a VII –a

Desen: Manole Ruxandra, clasa a VIII –a

Școala Gimnazială "Matei Basarab" Pitești, județ Argeș

Profesor coordonator: Proca Magdalena Camelia

CĂLĂTORIE ÎN VIS

O ușă foarte mare se află în fața mea iar pe acea ușă scrie ”Lumea sentimentelor”. Cu mâna tremurând apăs clanța și păşesc înăuntru.

Mă trezesc într-o bulă mare plutind. Mă uit confuză în jur și văd mai multe bule de diferite culori, pe care sunt scrise cuvinte, însă nu pot vedea ce anume. Spre mine se îndreaptă o bulă galbenă pe care observ în acele momente, apropiindu-se de mine că scrie ”bucurie”. Din bula în care eram, ajung în interiorul celeilalte. În jurul meu, apar momente în care eram foarte fericită. Acea emoție mă acaparează și o retrăiesc. Îmi vine să țopăi, să râd și să gesticulez mai tare. Entuziasmată cum eram, observ o altă bulă, de culoare roșie pe care scrie ”furie”. Credeam că mă voi simți la fel ca în interiorul celeilalte bule, însă, după ce am intrat în bula roșie în jurul meu au apărut imagini și gânduri cu lucruri care mă înfurie. Aș fi vrut să se termine mai repede. De la starea pe care o simțeam îmi venea să sparg

bula, pumnii mei erau încleştaţi şi în corp am simțit o căldură mare. În momentul următor,

însă, mă trezesc într-o bulă gri. Aici apar o mulțime de lucruri, animale și gânduri care mă sperie. Corpul meu a început să tremure de spaimă, inima bătea tare și am început să transpir. Am închis ochii, încercând să scap de tot ceea ce mă speria. Când am deschis ochii am constatat că sunt într-o bulă mov și m-am văzut pe o scenă unde trebuia să cânt. Mi-am dat seama că mă aflam pe scena de la serbarea de Crăciun, unde trebuia să-mi susțin recitalul și am simțit exact rușinea pe care am avut-o la finalul reprezentației, când, în momentul în care plecam de pe scenă m-am împiedicat.

Observ în jurul meu și alte bule. Îmi dau seama că până acum, singura în care m-am simțit bine a fost bula galbenă. Aș fi vrut să retrăiesc starea de acolo, însă de mine se apropie o bulă albastră. Mă trezesc într-o încăpere albastră în care mă simt singură și îmi vine să plâng simțind o tristețe mare. În colțul camerei văd ceva roz și îmi îndrept pașii spre acea direcție. Pe măsură ce mă apropii, starea de tristețe se liniștește și observ că am ajuns pe canapeaua de acasă, unde stăteam împreună cu familia mea. Aici simt iubire și bucurie. Mă simt bine și liniștită alături de ei.

Deodată, mă trezesc în patul meu, întrebându-mă când am ajus aici și înțeleg că tot ceea ce am trăit a fost un vis, un vis drăguț, dar, în același timp, și ciudat. Mi-am dat seama câte emoții și câte sentimente simțim fără să ne dăm seama de acest lucru și fără să le acordăm atenție.

Toți simțim emoții. Este important să înțelegem că nu avem motive să fugim de cele neplăcute chiar dacă este dificil să le simțim. Fără acestea totul ar fi foarte monoton. Am adormit la loc, înțelegând că toate momentele pe care le-am traversat, fie bune, fie rele au făcut parte din experiența mea și că m-au făcut puternică, curajoasă și înțeleaptă.

Poveste și desen: Ene Emily Sara, Puruşuc Daria, clasa a VII-a B
Școala Gimnazială Săcălaz, județ Timiș
Profesor coordonator: Flueraș Adina Brînduşa

COPACUL SENTIMENTELOR

Sentimentele. Cele mai delicate, dar totodată dificile trăiri prin care firea umană poate trece în diferitele sale etape ale vieții. Ca oameni, din momentul în care deschidem ochii blânzi și luminați de creația divină, fiorul necunoscutului ne trece fulgerător prin suflet și vene, determinându-ne să descoperim care este adevărata față a existenței noastre.

Dacă analizăm cu exactitate întrebarea ''Ce înseamnă viața?'', putem fi ghidați în colțuri ascunse ale nedumeririi, fiindcă nu vom putea avea niciodată puterea de a înțelege scopul fiecăruia pe o planetă atât de ascunsă, într-un univers imperceptibil.

Atunci a început călătoria mea. M-am născut într-un oraș modest, ferit de influențe negative care se revarsă din ce în ce mai mult asupra subconștientului universal. Am fost adusă cu iubire de către familia mea într-o casă situată pe un picior de plai, unde liniștea domnea peste creștetul de dumbravă. Aici, mi-am cunoscut bunicii, care au avut rolul de cei mai buni prieteni pentru un timp îndelungat. La vârsta de trei ani, am fost sortită să îmi petrec aproape fiecare zi din săptămână într-un loc supranumit grădiniță, primul spațiu public care a reușit să aducă frica printre trăirile simțite. Cu nedumerire și dezorientare, am pășit greoi pe această treaptă a necunoscutului. Apoi, prietenii au pătruns în inima mea, iar lumea întreagă a început a prinde mai multă culoare.

Până la momentul actual, pot spune cu mândrie că am cutreierat cea mai încântătoare parte a vieții alături de persoane dragi care au contribuit la evoluția mea pe partea emoțională. Desigur, în nenumărate momente am trecut prin stări de tristețe și dezamăgire, dar am învățat că fără aceste clipe care provoacă răni sufletului nu putem să renaștem, să devenim persoane mai bune.

Într-o zi obișnuită de vară, am decis să fac o scurtă plimbare prin apropierea casei, pentru a-mi elibera gândurile, neștiind ce va urma să se întâmple. Privirea mi-a fost atrasă de un copac pustiu, care nu găzduia nicio urmă de viață. Cu toate acestea, frumusețea lui regăsită în privirea mea, m-a cucerit instant. Copacul era înalt, cu un trunchi gros susținut de rădăcinile strașnice. Dintr-o dată, liniștea din jur a fost spulberată de o voce timidă, dar răsunătoare:

- Bună, dragă fetiță! Ce te aduce pe aceste meleaguri? Dorești să descoperi splendoarea copacului sacru?

Dintr-un anumit motiv, felul prin care misterioasa ființă își făcea apariția m-a convins să mă apropii de copac.

- Cum te numești? am întrebat discret.
- Eu sunt CURIOZITATEA, am venit să te întâmpin! Vei avea parte de multe surprize. Doar urmează-mă, și vei vedea!

Astfel, am început să urc în copacul nesfârșit, alături de noul meu prieten. Însă, această iluzie a dispărut când m-am uitat în josul meu, observând că am rămas singură. Am înaintat, cu speranța de a găsi o creangă destul de stabilă, dar sentimentele de remușcare m-au cuprins. Curând, am fost oprită de arătarea altei ființe. O diferență uriașă pe care am regăsit-o între aceasta si prima formă bizară, a fost mărimea si modul prin care se mișca.

- Bună ziua! Am spus. Știți cum pot sa ajung în vârful copacului?
- Desigur! Pot observa epuizarea din sufletul tău! Nu trebuie să ai asemenea sentimente de

remușcare. Fii curajoasă, gândește pozitiv, iar totul va deveni mai simplu în viața ta!

- Mulțumesc de încurajare! Cum vă numiți?
- Eu sunt CURAJUL, să-ți amintești mereu de mine!

După scurta conversație, am pornit din nou spre vârful copacului. Simțeam o anumită pace în prezența acestuia, simțeam cum mă îndrumă și are grijă de mine. Era un labirint al minții mele, din care nu mai puteam ieși.

- De ce ai urcat până aici? Se auzea un glas în ecou. Nu vei reuși să realizezi ceea ce îți

propui! Coboară, cât timp mai poți!

Speriată, am strigat cu toată puterea mea:

- Cine ești?! Te rog, lasă-mă să-mi continui drumul!
- Mă numesc FRICA. Nu mai avea speranță, totul se va sfârși!

Zguduită de acest sentiment, am simțit cum picioarele îmi amorțesc, iar gândurile se sfârșesc în taină. Am urcat mai repede pe următoarele crengi, surprinsă de întâmplările petrecute. Credeam că scăpasem într-un final de vocile ascunse, însă o altă creație mă aștepta. Tulburată de situația în care mă aflam, lacrimi amare şi-au găsit locul pe obrajii mei reci. Eram de-a dreptul epuizată!

- Draga mea fată, de ce ești supărată? Nu îți dau voie să mai verși o singură lacrimă! spuse

ființa misterioasă.

- Credeam că îmi vei face rău! Doar de lucruri rele am avut parte până acum!
- Sunt PUTEREA, eu nu îți doresc răul! Trebuie să fii încrezătoare în propriile tale puteri,

nu lăsa pe nimeni să te supere! Ești un om care merită doar binele, nu și răul! Îndepărtează-te de cei care îți provoacă tristețe și ține capul drept, înainte!

Așadar, PUTEREA m-a condus până în vârful copacului, după care a dispărut pentru totdeauna. O lumină orbitoare mi-a pătruns atunci în suflet. Mă simțeam în sfârșit fericită!

- Cine ești tu, fragilă făptură? Cum ai ajuns până aici? spuse o voce calmă, care mă mângâia cu vorbele sale.

Cu o stare absentă, i-am explicat pe îndelete ce s-a petrecut.

- Din spusele tale, pot înțelege doar ca ești o persoană viguroasă! Ai ajuns unde chemarea

te-a adus. Sunt DRAGOSTEA, iar surorile și frații mei te-au călăuzit spre mine! Deși inamicii noștri te-au ținut pe loc de repetate ori, ai reușit să ajungi la mine.

- Cu ce scop am fost dirijată până aici, în acest loc cu o splendoare nedescoperită de cunoașterea omului?
- Copacul pe care stăm în acest moment, nu e un simplu arbore. Acesta reflectă viața ta, fiecare emoție simțită de când te-ai născut. Ai fost curioasă, curajoasă, nedumerită, înspăimântată, lipsită de putere, dar toate aceste sentimente te-au făcut să îți dai seama de adevăratul sens al vieții: dragostea.

DRAGOSTEA a fost singurul cuvânt care mi-a rămas în minte după acea călătorie. Am realizat cât de important este să te iubești în primul rând pe tine, apoi pe cei care își au rostul în viața ta. DRAGOSTEA a fost sentimentul care m-a învățat să trăiesc împăcată cu greșelile făcute, m-a învățat să mă iert pentru faptele trecute. Așa am ajuns la concluzia că prin iubire, mă pot regăsi de fiecare dată.

Poveste: Roșca Raisa Sorana, clasa a VIII-a B
Desen: Moga Riana, clasa a VIII-a
Școala Gimnaziala ”Mircea Sântimbreanu” Brad, județ Hunedoara
Profesor coordonator: Oprea Gianina

FATA FĂRĂ EMOȚII

Mai demult, în vremuri de mult apuse, exista o fată care era dată la o parte de toată lumea din cauză că nu putea avea emoții. Fata trăia într-o lume magică în care fiecare om primea la vârsta de 3 ani o emoție a sa, care să îl reprezinte și pe care să o simtă toată viața. Însă, din nefericire, atunci când a sosit rândul fetei, ea nu a simțit nicio emoție.

La vârsta de 14 ani tânăra găsește o carte în care era menționat un portal care ducea spre Lumea Emoțiilor, la Cristalul Emoție, care oferea celui care îl găsea controlul asupra tuturor emoțiilor care există pe lumea aceasta. Din acest moment începe călătoria fetei, care își dorea și ea în adâncul sufletului să primească o emoție doar a sa.

Fata era nevoită să meargă în inima Pădurii Urlet pentru a ajunge la portalul care ducea spre Lumea Emoțiilor. În caz că vă întrebați de ce această pădure se numește așa, să știți că în această pădure animalele sunt foarte gălăgioase și agitate, mai ales noaptea. Atunci, lupii se aud de zece ori mai puternic, iar păsările scot zgomote înfricoșătoare. Însă fata, neavând emoții, nu avea cum să simtă frica, așa că și-a pregătit un ghiozdănel cu tot ce avea nevoie și a plecat în căutarea portalului. Ore întregi au trecut de când fata plecase în căutarea acestuia. Pădurea era liniștită pentru că animalele stăteau ascunse după tufele verzi.

Într-un final noaptea a sosit și primele semne de haos începeau să apară; păsările zburau de colo-colo, iar lupii începeau să urle la lună, care începea să se ascundă ușor-ușor după ramurile copacilor încărcați de frunze dese.

Într-un final, fata a ajuns la portalul ce ducea spre Lumea Emoțiilor, așa că fără să stea pe gânduri prea mult, a intrat în portalul cel magic.

Ajunsă în Lumea Emoțiilor îl întâlnește pe Spiriduşul Emoție, care știa drumul spre Cristalul Emoției. Spiriduşul a observat-o pe fată și a întrebat-o:

— Fată dragă, ce te aduce în Lumea Emoțiilor? întrebă Spiriduşul surprins.

— Păi ... am venit pentru a putea căpăta și eu o emoție. Ați putea să mă ajutați să ajung la Cristal?

— Sigur că pot, îți voi explica unde să te duci și ce trebuie să faci pentru a putea ajunge la

acesta.

Primul loc în care trebuia să ajungă era la Castelul Emoției Fericire, o domniță frumoasă ce era îmbrăcată într-o rochie frumos colorată. Fericirea era mereu zâmbitoare și pozitivă.

Pentru a putea primi simbolul fericirii pe pietricica de la Spiriduș fata trebuia să găsească o Floare Acadea în Pădurea Copilăriei. Fata a tot căutat și într-un final a reușit să o găsească. Singurul lucru care o mai împiedica ajungă la castelul domniței Fericire era Râul de Ciocolată care despărțea castelul domniței Fericire de Pădurea Copilăriei. Nu exista niciun pod peste acest râu, însă lângă apă era o acadea gigantică, destul de mare încât să formeze un pod la nevoie. Fata împinse acadeaua uriașă și traversă râul de ciocolată fără probleme. Ajunsă în fața domniței Fericire, îi oferi Floarea Acadea și primi drept răsplată simbolul fericirii. După ce îi mulțumește domniței, fața plecă mai departe, spre castelul Emoției Tristețe.

Domnița Tristețe era o domniță îmbrăcată într-o rochie albastru deschis cu nuanțe de gri, care plângea mereu. Pentru a putea primi simbolul tristeții pe pietricica fermecată, fata trebuia să navigheze cu barca pe Lacul cu Lacrimi până la piatra din mijlocul lacului, unde se găsea Floarea Lăcrămioară. Fata ia floarea și o duce domniței, care îi oferă simbolul tristeții pe pietricica fermecată.

Următoarea destinație a fost castelul Emoției Frică, castel care îl avea stăpân pe un flăcău slăbuț, îmbrăcat într-un costum albastru spălăcit, fricos și precaut. Pentru a primi simbolul fricii, fata trebuia să ia Floarea Înspăimântătoare din Pădurea Nesiguranței, o

floare care te făcea se simți frică până în adâncul sufletului. Fata reușește cu greu să ia floarea, mai ales că începea să simtă și ea ceva în suflet, dar nu își dădea foarte bine seama ce anume. Aceasta ia floarea și o duce flăcăului Frică, primind în schimb simbolul fricii.

Tânăra mai avea de vizitat Castelul Emoției Furie și Castelul Emoției Dezgust, iar la final să ajungă la Cristalul Emoție, unde avea să își primească emoția ce avea să o reprezinte toată viața. Simțea însă că trebuie să se odihnească, deoarece noaptea se apropia cu pași repezi în Lumea Emoțiilor.

Flăcăul Frică îi oferi o cameră în castelul său, pentru ca fata să se odihnească, dar o pofti și la o masă caldă înainte de culcare.

A doua zi fata se porni dis de dimineață spre castelul Emoției Furie, care era un domn îmbrăcat într-o cămașă roșu aprins și un costum negru.

Pentru a primi simbolul furiei, fata trebuia să urce pe Vulcanul Înfuriat pentru a lua Floarea de Lavă Răcită. Ea a ajuns în vârful vulcanului, a luat repede floarea și a coborât la fel de repede de pe vulcan, deoarece vulcanul putea erupe atunci când simțea o prezență umană. Fata a reușit să îi ducă floarea domnului Furie și să primească în cele din urmă și simbolul acestuia pe pietricica sa fermecată.

Astfel, plecă mai departe, de data aceasta spre Castelul Emoției Dezgust, ultima emoție de la care trebuia să primească simbolul pe pietricică. Fata trebuia să treacă prin Pădurea de Mâzgă Verde de unde să culeagă Floarea de Mâzgă și să o ducă domniței Dezgust. Pentru a ajunge la castelul domniței, fata mai trebuia să traverseze Râul de Mâzgă. Aceasta nu a văzut niciun pod pe care să poată trece, așa că s-a folosit de un copac uscat, numai bun, pe care l-a împins cu putere peste apă. A traversat repede, deoarece podul nu era foarte stabil.

Astfel, ajunge în fața Domniței Dezgust, o domniță îmbrăcată într-o rochie verde de catifea. Fata îi oferă acesteia floarea și primește la rândul ei simbolul dezgustului pe pietricica fermecată.

După toate aceste aventuri, fata putea în sfârșit să pornească spre Muntele Emoție. Cristalul Emoție se afla chiar pe vârful muntelui și reprezenta ultima destinație a fetei și singura șansă a ei de a primi și ea, în sfârșit, emoția care să o reprezinte. Fata își dorea și ea să aibă emoția ei, precum toți cei pe care îi cunoștea.

A urcat cu greu pe munte, timp de ore întregi. Abia la apusul soarelui fata a ajuns pe vârful muntelui, unde a pus pietricelele în ordinea în care le-a luat. Astfel, Cristalul Emoție a început să strălucească.

Fata a atins cristalul, foarte curioasă. Începea să simtă ceva ciudat în interiorul său. Toată viața fusese obișnuită să nu simtă nimic și i se părea straniu când își vedea vecinii

veșnic cuprinși de emoția ce le fusese hărăzită. În sufletul ei a început să înflorească emoția tristeții și nu putea să creadă că fusese condamnată să trăiască veșnic această emoție. Nu după mult timp, ceva straniu se petrecu, pentru că a început să simtă cum obrajii îi iau foc și cum îi vine să țipe și să urle și să lovească lucrurile din jurul ei. „Ce se întâmplă cu mine? Ce simt acum?”, își spuse ea.

O altă emoție se ivi în sufletul ei, o frică cum nu credea că e posibil să trăiască vreodată. Îi venea să vomite, dezgustul pusese în sfârșit stăpânire și pe ea. „O, nu! Nu vreau să trăiesc așa toată viața, precum vecinii mei....”. Nici nu-și termină gândul, că în inima fetei începu să apară o licărire a bucuriei. Aceasta nu putea să creadă că fericirea care o cuprinsese putea fi atât de mare. Se minuna de faptul că va simți fericire toată viață, însă în final și această emoție a trecut la fel de repede precum a apărut. Ușor ușor, tânăra a început să conștientizeze că nu a primit doar o emoție de la Cristal, precum cunoscuții ei, ci a primit TOATE emoțiile. În acel moment, fata a început să râdă și să plângă în același timp. Se bucura și ea acum că poate simți în sfârșit emoții.

Datorită fetei, din acel moment toți oamenii puteau să aibă acces la toate emoțiile care existau, le puteau simți, dar cel mai important era că nu mai rămâneau blocați în ele, prizonierii lor. Astfel, lumea devenise o pictură frumoasă și plină de viață.

Poveste și desen: Andrada Edu, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială Nr 7 „Sfânta Maria” Timișoara, județ Timiș
Profesor îndrumător: Antonia Olah

FLOAREA SUFLETULUI

Aveam mult timp liber, așa că decid să încep o nouă carte din biblioteca bunicii. Toate erau atât de vechi, încât deabia se vedea titlul lor. După câteva minute bune de căutări, observ o carte diferită de celelalte. Avea coperta roșie, iar titlul era scris mare cu litere aurii, „Floarea Sufletului” . Iau cartea și încep să citesc.

Sunt atât de fascinată de ceea ce se petrece. Timpul zboară,iar citind, simt cum literele se înceţoşează şi cuvintele devin pete pe paginile albe ale cărții, în doar câteva secunde totul dispare...

Deschizând ochii, mă orbesc o multitudine de culori. Mă uit în jur și văd o mulțime de persoane adunată în jurul meu. Când mă ridic, toți se opresc din șușotit. Mă uit nedumerită în jur și îmi dau seama că acum doar câteva minute eram acasă, răsfoind paginile cărții, iar acum sunt într-o cu totul altă lume.

Din mulțime apare o doamnă îmbrăcată într-o rochie albă, imaculată și mă întreabă cu o voce suavă:

- Cum te numești, drăguță?
- Sofia. Mi-ați putea spune unde mă aflu în acest moment?

- Eşti în Regatul Sufletelor, desigur.

La auzul numelui mintea mi s-a luminat. Acelaşi nume îl purta şi regatul din cartea pe care începusem să o citesc. Părea ireal, aşa că am întrebat-o pe doamnă:

- Numele dumneavoastră este cumva… Aurora?
- Observ că, deşi eşti nouă aici, ştii câte ceva despre noi.

Înainte să încep să îmi pun întrebări, o fetiţă vine şi mă întreabă:

- Tu eşti fata din legendă? Ştii cum să opreşti lupta?

Atunci îmi aduc aminte legenda care suna aşa:

„În cea de-a şaptea zi a celei de-a şaptea luni, o fată cu părul ca praful unei stele şi vocea mai dulce ca a unei mierle, va veni şi va descâlci, lupta dintre surori, ea o va opri."

Înainte să îi răspund fetei cineva o trage înapoi în mulţime. Oare era doar o coincidenţă că astăzi era cea de-a şaptea zi a celei de-a şaptea luni? Nu apuc să mă gândesc prea mult pentru că regina îmi spune:

- Sofia, sunt sigură că eşti derutată şi probabil speriată, aşa că îţi propun să mergem la castel pentru a discuta.

Sunt de acord şi imediat pornim la drum. Din câte îmi aminteam, era vorba despre cinci surori care se despărţiseră şi se urau una pe cealaltă, jurând să se răzbune.

La sosire, observ castelul mare care se înălţa în faţa ochilor mei. Totul îmi dădea un sentiment de armonie…Soarele care îşi aşternea razele calde pe geamurile ferestrelor mari, copacii care înconjurau castelul, totul.

Am mers pe un coridor mare cu podeaua de marmură, într-o linişte asurzitoare. Aurora deschide uşa unei încăperi mari. Ne aşezăm, iar ea începe să-mi povestească:

- Vezi tu… Înainte eram cinci surori. Eu, Aliza, Venera, Malvina şi Dolores. Aliza era cea mai fericită dintre noi, mereu cu zâmbetul pe buze, indiferent de ce se întâmpla. Venera iubea totul, viaţa, florile, oamenii. Malvina a fost mereu rebela dintre noi şi cea mai irascibilă. Dolores deabia dacă vorbea şi schiţa un zâmbet foarte rar, aproape niciodată.

După moartea mamei, a venit rândul meu să conduc, dar m-am gândit că ne-am descurca mai bine toate. O vreme a fost chiar bine, dar lucrurile s-au schimbat de la prima noastră şedinţă...

Fiecare avea idei diferite, se contraziceau între ele. Încercam să aleg cea mai bună opţiune, dar nu era de ajuns pentru ele. Într-o zi, s-au certat, după care au plecat din palat fără ca măcar să mă anunţe. Şi aşa s-au format celelalte patru regate: Regatul Luminii, Regatul Trandafirilor, Regatul Furtunii şi Regatul Întunericului. Oamenii care trăiesc în aceste regate nu au nicio vină pentru că trăiesc aşa cum vor reginele lor.

- Și cum aș putea să opresc eu lupta dintre ele, când atâția oameni au încercat și nu au putut?
- Tu vei descoperi! Eu am încredere în tine!

Eu rămân tăcută, gândindu-mă ce aș putea face. Apoi îmi apare în minte chipul fetiței și stropul de speranță care îi apăruse în ochi atunci când mă întrebase dacă pot opri această luptă.

Nu știam dacă voi reuși, dar trebuia să încerc. Iau câteva cărți și mă apuc să citesc. Venera părea o persoană ușor de abordat, nu și Malvina. Erau firi total opuse. Nu mi le puteam imagina stând la aceeași masă, exact ca Aliza și Dolores.

Cum nu puteam intra în niciunul dintre regate, deoarece riscam să nu mai pot ieși de acolo, m-am gândit că le-aș putea trimite scrisori ca ele să vină la palat.

Zis și făcut! După două ore alocate scrisului, înmânez scrisorile cuiva care urma să le trimită. Deși aveam speranțe, nu știam dacă eu aș fi putut să le împac, având în vedere că nu mai vorbiseră de atâția ani.

Le spusesem că ne întâlnim în salonul castelului. Mai erau zece minute până la ora stabilită. Uitându-mă să aranjez ultimele detalii aud o voce care spune:

- Deci tu ești fata care vrea să ne împace?

Mă întorc și văd o fată cu rochia roz și inimi roșii, iar părul avea o nuanță de șaten închis, era Venera. Aerul din cameră era, dintr-o dată, mai plăcut. Simțeam că pluteam. Pentru o secundă uitasem ce misiune grea aveam.

- Ce rochie drăguță ai! Este superbă!, spune ea smulgându-mă din visare.
- Mulțumesc!,zic repede.

Atunci îmi dau seama cât de puternice erau ele dacă, la prima vedere energia lor te manipulează. Am încercat să mă port normal, dar câteodată, mă trezeam admirând soarele și spunându-mi mie însuși că îl ador.

La ora 13 fix, ora stabilită, Dolores intră pe ușă. Atunci parcă toată admirația pentru fiecare mic detaliu se scursese. Începusem să mă gândesc că dacă nu voi reuși să le împac, atâția oameni vor avea de suferit... Când mă uit înapoi, Dolores deja se așezase fără ca măcar să spună un cuvânt. Avea o rochie gri și pufoasă, exact ca un nor, ceea ce mi-a atras atenția era părul ei, era șaten deschis, dar cu câteva șuvițe blonde ca niște mici raze de soare. Nu a trecut mult, iar ușa s-a deschis din nou. De data asta am simțit cum toate razele de soare se adună în încăpere. Pentru prima dată eram chiar convinsă că acest plan va reuși, iar toată lumea va fi din nou fericită. Aveam atâta încredere în planul meu.

- Tu ești cea care a îndrăznit să convoace patru regine aici? Spune Aliza izbucnind în

râs dupa nici măcar două secunde. Eu și Venera râdem alături de ea, iar Dolores schițează un zâmbet, dar îl șterge imediat.

După ce am vorbit zece minute, aproape că uitasem de ce ne aflam acolo. Totuși, aveam plăcuta senzație că voi reuși. La scurt timp, simt cum aerul devine sufocant, apoi în minte îmi apar tot felul de gânduri: de ce trebuie ca eu să port discuția asta, când Aurora este cea care ar trebui să o facă? Până la urmă nu era treaba mea să mă amestec în cearta lor.

- Ce dor mi-a fost de voi! spune o voce sarcastică din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o pe cea mai de temut regină, Malvina. Se apropie de masă, cu părul ei negru, fluturând în spatele ei și se așază. Cu cât se apropie, simt cum atmosfera devine tensionată, dar încerc să nu mă las pradă sentimentelor care mă încearcă.

- Cred că știți de ce ne aflăm aici, spun eu încercând să sparg gheața.
- Din câte am înțeles, o copilă dorește să facă ceea ce nimeni altcineva nu a putut, greșesc? spune Malvina adăugând un zâmbet, la final.

Speranțele mele începuseră să scadă, de la început era o anumită tensiune între surori, dar când a ajuns Malvina, totul s-a înrăutățit. Nu apuc să îi răspund pentru că Venera o face înaintea mea:

- Nu poți să te poți frumos măcar o dată?
- Nu eu sunt cea care a început această ceartă și nu înțeleg de ce mă aflu aici. Ai ceva de spus, Dolores?
- Nu e vina mea că voi nu știți să apreciați o idee bună!

Din acel moment, am înțeles că nu fusese o idee bună să le aduc pe toate în aceeași încăpere.

- Nu știm să apreciem o idee? Tu ești cea care nu acceptă alte opinii.

După aceea, au început să-și arunce cuvinte grele una, alteia. Lupta mea era deja pierdută, dar nu puteam să las lucrurile mai rău decât erau înainte să ajung aici.

- Vă rog...Poate dacă am discuta cu calm...
- Aici nu e nimic de discutat! spune Malvina pe un ton ridicat. Dacă tot credeți că sunteți cele mai bune, de ce nu ne vedem diseară să o și dovediți?
- Adică un război? întreabă Venera tristă.
- Da! Așa nu vom mai avea dubii.
- De acord, spun toate patru în cor.

Ele ies din cameră, iar eu rămân tăcută pe scaun. Ce am făcut? Situația s-a înrăutățit. Nu îi pot dezamăgi pe toți oamenii care au crezut în mine. Trebuie să fac ceva!

Se face ora 17, iar reginele își fac apariția în piața din fața palatului. Oamenii speriați priveau din case. Aurora m-a liniștit și a spus că nu ar face asta niciodată. Încă mai speram că se vor răzgândi.

- Deci sunteți gata să o vedeți pe adevărata câștigătoare? întreabă Malvina cu un zâmbet malefic
- Dacă e spre binele oamenilor atunci va trebui să ne luptăm! spune și Venera

M-am uitat la Aurora, dar ea nu mi-a întors privirea. Nu se puteau lupta! Apoi o zăresc din nou pe fetița din ziua precedentă. Mă uit la ea și încerc să schițez un zâmbet, dar ea nu îmi întoarce gestul, iar ochii ei triști privesc în jos. Nu pot sta aici știind că am dat greș. Cele patru surori se pregăteau de luptă, dar în momentul acela alerg în mijlocul lor.

- Stop! Nu le puteți face asta oamenilor!
- Ești doar o fetiță, nu poți înțelege asta!
- Ba da! Și o fac mai bine decât voi! Aliza și Dolores sunt ca tristețea și bucuria, sunt total opuse, dar nu pot exista una fără cealaltă. Ele se scot in evidență reciproc, creând un echilibru între sentimentele pozitive și negative, ambele foarte importante pentru ființele umane.

Venera este ca iubirea, este un sentiment cald și blând care încarcă inima omului cu cea mai plăcută povară, dar Malvina se aseamănă cu furia care îl împinge pe om să fie impulsiv, îi încarcă sufletul cu întuneric și îi așază un văl asupra minții, deconectându-i firul rațiunii. Iubirea și furia formează o pereche totuși, fiindcă aceste emoții contradictorii și competitive încearcă să îl influențeze cât mai mult pe om. Dar dacă nu ar încerca să predomine fiecare, atunci cum am mai fi impunători, și în același timp, blajini? Unui regat îi trebuie toate aceste patru valori, dar dacă nu ajungeți la un consens va fi imposibil ca lucrurile să meargă bine! După câteva minute de liniște, aud o voce înceată spunând:
Ai dreptate...recunoaște Malvina. Ar fi trebuit să discutăm cu calm...Poate ar trebui să încercăm din nou. Și pentru prima dată văd iubirea din ochii ei la rostirea cuvintelor.

- Asta înseamnă că suntem din nou surori? întreabă Aliza, revenindu-i fericirea pe chip.
- Niciodată nu ne-am oprit din a fi, spune Dolores, zâmbind.

O cheamă și pe Aurora, iar cele cinci surori se îmbrățișează, fiind pentru prima dată când le văd pe toate fericite. Se pare că mereu există un strop de bine, în rău. Apoi, totul se începoșează din nou...

Sunt din nou acasă, mă uit la ceas și văd că a trecut doar o oră de când plecasem. Mă întorc în camera mea hotărâtă să termin cartea, imediat ce o deschid văd o poză cu mine din momentul în care ajunsesem acolo. Și uite așa mă întorc de unde am plecat.

Fiecare om are în interiorul său o floare. Fiecare petală reprezintă un sentiment cald, iar fiecare spin, unul negativ. Dar oare ce s-ar face petalele florii fără spinii care să le apere și ce s-ar face spinii fără petalele care să le dea frumusețe? Chiar dacă sentimentele sunt opuse ele se completează unele pe altele și astfel creează cea mai importantă parte a unui om...SUFLETUL.

Poveste: Ogășanu Maria Alessia, clasa a VII-a

Desen: Genovu Sarah, clasa a VII-a

Colegiul Național ,,Gheorghe Țițeica" Drobeta – Turnu Severin, județ Mehedinți

Profesori coordonatori: Genovu Camelia Violeta, Stretcu Simona

FLOAREA VRĂJITORULUI

A fost odată ca niciodată un tărâm magic, numit Olpania. Cu mult timp în urmă, oamenii veneau frecvent în această lume şi se minunau de frumuseţile şi bogăţiile sale.

Locuitorii Olpaniei erau împărţiţi în mai multe neamuri, fiecare reprezentând câte o emoţie pozitivă. Toate mergeau bine până când un om rău voitor a adus în această lume Ura. Aceasta a intrat în sufletele fiinţelor din Olpania şi a dezbinat neamurile ce până atunci fuseseră unite. A închis graniţele cu lumea oamenilor. Mulţi au încercat să o înfrângă, însă era de neoprit. Ura a reuşit să îl stăpânească şi pe Salinus, cel mai puternic vrăjitor, transformându-l într-un stăpân al răului şi făcându-l nemuritor. Singura salvare a Olpaniei a rămas o veche profeţie care spunea că unicii care o pot scăpa sunt doi oameni cu sufletul pur. Trecuseră o sută de ani de când Ura pusese stăpânire pe Olpania şi nimeni nu mai avea speranţă.

Întâmplare face, însă, ca Eliza şi Mihai, doi fraţi cu vârste apropiate, să găsească, în podul casei lor, o cutiuţă de lemn pe care scria ceva, într-o limbă tare ciudată. Iniţial, nu i-au acordat prea multă importanţă, dar când Mihai a încercat să o deschidă, amândoi au fost absorbiţi de ea. Nu au înţeles prea bine ce li se întâmplă, totul durând doar o fracţiune de secundă; s-au trezit întinşi pe iarbă cu acea cutie misterioasă lângă ei.

Deodată, dintre copaci, a apărut o făptură care semăna mult cu ei, singurele deosebiri fiind urechile ascuțite și statura impunătoare. Pe cap purta o coroană de arginți, iar la spate avea un arc și niște săgeți. Avea părul lung și negru și era îmbrăcat cu o haină simplă, de mătase. Se afla pe un cal, iar în spatele lui erau alți bărbați asemănători cu el.

I-a întrebat pe cei doi copii cine sunt și cum au ajuns acolo, iar, când le-a aflat povestea, și-a dat seama că ei sunt chiar copiii din profeție și că trebuie ajutați să-și îndeplinească menirea. Le-a spus că el este Felius, prințul elfilor cei buni, și că se află în împărăția tatălui său. Le-a povestit despre cum Olpania fusese dominată de Ură și despre faptul că erau singurii care îi pot ajuta.

După aceea, Felius i-a dus la tatăl său, care i-a primit cum se cuvine și le-a spus că pot învinge Ura doar folosindu-se de floare de aur a zânelor, singura armă căreia vrăjitorul nu i se poate împotrivi. Dar, pentru a primi floarea de la zânele Mândriei, trebuie să le dăruiască în schimb coroana de diamant a regelui piticilor. Regele le-a dat celor doi copii o hartă magică pentru a le arăta întotdeauna calea cea bună.

În următoarea dimineață, Eliza și Mihai s-au trezit devreme, fiind pregătiți de călătorie. Cerul era senin, ca de sticlă, de parcă și în albastrul său puteau simți un strop de Ură. Au înaintat prin pădure, luându-se după indicațiile hărții elfilor.

Au tot mers până când au găsit o căsuță din lemn. În fața ei se afla o bătrână care, văzând că cei doi copii erau osteniți, i-a poftit în casă și le-a pus masa. Le-a povestit ca ea era Generozitatea și că fusese alungată în acea pădure de către vrăjitorul cel rău. Le-a mai spus că ea se putea întoarce în împărăţia sa doar dacă doi oameni îi trec pragul casei, iar acum, odată cu venirea lor, putea fi din nou liberă. Drept mulţumire, le-a oferit un flaut de aramă, în care, dacă suflai, puteai chema pădurea în ajutorul tău. Le-a mai spus și că flautul funcţionează doar de trei ori. Cei doi copii i-au mulţumit și i-au povestit bătrânei ce au de făcut. Aceasta i-a sfătuit să aibă grijă, deoarece Ura îi preschimbase pe piticii cei prietenoși de odinioară în ființe lacome care își văd doar interesul.

Cei doi copii și-au luat rămas bun de la bătrână și, cu ajutorul hărţii, au reușit să ajungă în împărăţia piticilor.

Au pătruns în palatul regelui. Acesta era foarte scund și îndesat. Avea o barbă lungă și albă. Din privire i se citea lăcomia. Stătea pe un tron de marmură și pe cap avea coroana de diamant. Eliza i-a explicat acestuia despre misiunea lor, însă acesta nu s-a înduplecat. Cei doi copii rămăseseră fără speranţă, însă Mihai și-a adus aminte de flautul magic și i l-a oferit regelui în schimbul coroanei. Acesta a stat puțin pe gânduri, dar, în final, a acceptat.

După aceea, copiii au urmărit harta și au pornit înapoi, înspre poiana zânelor Mândriei. Pe drum au întâlnit o mulţime de fiinţe misterioase, fiecare părând cuprinsă de Ură. Când au ajuns la zâne, acestea au acceptat să le ofere floarea de aur. I-au îndrumat pe cei doi fraţi și i-au condus pană în apropierea castelului Urii. Pentru a îi ajuta să pătrundă, le-au dăruit o mantie vrăjită care îi făcea invizibili pentru gărzile castelului.

Mihai și Eliza au intrat și au ajuns în sala cea mare. În faţa lor se afla chiar Salinus, marele vrăjitor al răului. Purta o pelerină închisă la culoare. Avea ochii întunecaţi și păr negru. În mână avea un toiag în vârful căruia se afla o flacără incandescentă. Cum i-a văzut, s-a îndreptat spre ei și a început să rostească o vrajă, însă nu a apucat să termine, pentru că Mihai a scos floarea de aur. În momentul în care acesta a simţit parfumul ei, Iubirea, cea mai puternică dintre emoţii, a pătruns din nou în inima lui. Aceasta a alungat Ura din Olpania și, odată cu ea, toate celelalte sentimente negative. Din toiagul vrăjitorului a apărut o lumina albă care s-a mărit și a cuprins întreaga lume, readucând Olpania la vechea ei frumusețe.

Vrăjitorul și-a cerut scuze pentru ceea ce a făcut și le-a mulţumit copiilor pentru ca l-au salvat și le-a spus că le va îndeplini orice dorinţă. Mihai și Eliza i-au spus că își doresc foarte mult să se întoarcă acasă. Salinus a deschis cutiuţa cea mică pe care Eliza o păstrase in buzunar în tot acest timp și, înainte să fie absorbiţi, vrăjitorul le-a dăruit câte o petală din floarea de aur.

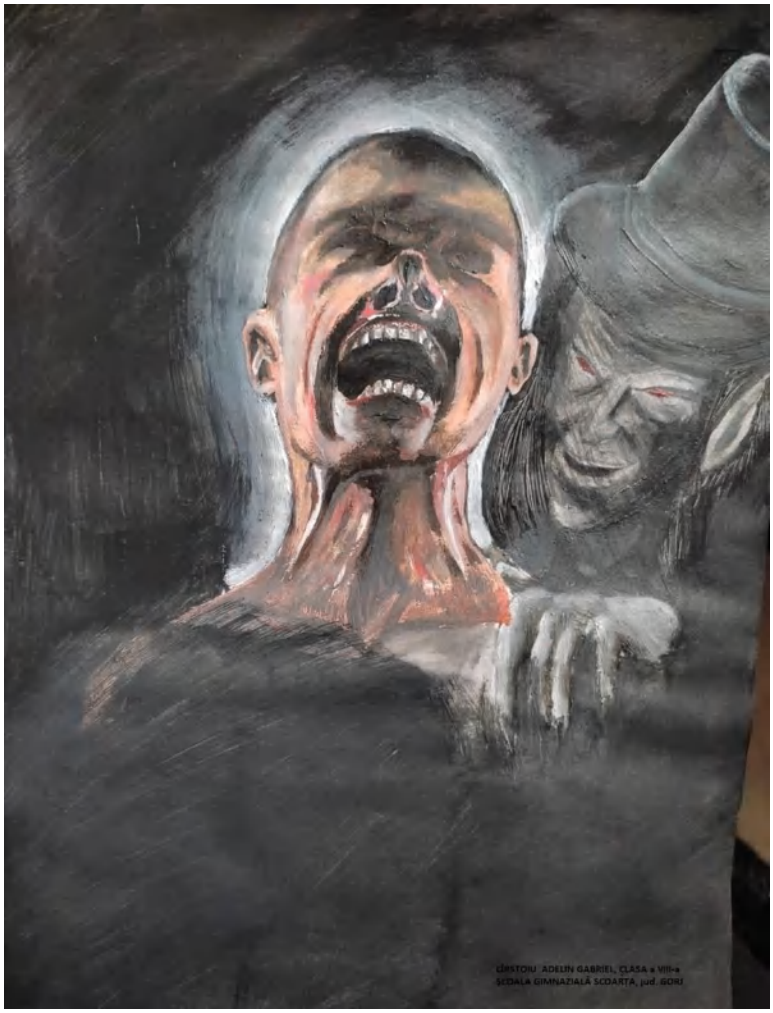
După aceea, acesta a redeschis graniţele Olpaniei cu lumea oamenilor și a restabilit pacea și liniștea în aceasta lume minunată. Portalul dintre lumi va rămâne deschis pentru totdeauna și până in ziua de azi oricine poate vizita acest tărâm magic, numit Olpania.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Poveste și desen: Filip Erica-Maria, Pavelescu Gabriel -Teodor, clasa a VII-a
Colegiul Național ”Ion C. Brătianu” Pitești, județ Argeș
Profesori coordonatori: Onofrei Margareta, Mican Cristian

ÎNTRUCHIPAREA FURIEI

Era sfârşitul toamnei anului 1478. Într-un orăşel din Timiş, Vladimir împreună cu soţia sa, Elena, îşi trăiau viaţa într-o căsuţă sărăcăcioasă, aceasta fiind casnică, iar Vladimir era angajatul lui Mihail, acesta fiind un vânzător de case.

Într-o zi, Mihail primeşte o scrisoare misterioasă, de la un aşa numit conte Furens, prin care acesta ar dori să cumpere o casă în acel orăşel. Mihail, entuziasmat îl trimite pe angajatul său, tânărul Vladimir, în Transilvania pentru a încheia afacerea direct cu contele. Soţia acestuia era îngrijorată, dar Vladimir nu-şi făcea griji. O lasă pe aceasta cu cel mai bun prieten şi pleacă la drum. Când a ajuns în Transilvania, Vladimir se opreşte la un han, plecând abia a doua zi. Acesta se ia la vorbă cu barmanul, întrebându-l dacă cunoaşte drumul până la castelul contelui Furens, unde, la menţionarea numelui Furens, toţi din acel han reacţionează îngroziţi. Un bătrân îi pune în mână o carte despre "Întruchiparea furiei", el luând-o în batjocură. A doua zi, o căruţă îl duce prin pădurea înfricoşătoare. La jumătatea drumului, căruţaşul refuză să mai înainteze. Vladimir fiind preluat de o trăsură a contelui. Contele Furens îl primeşte rece pe vizitator. Seara, contele îl poftеşte pe Vladimir la cina, acesta fiind foarte înfometat, se grăbeşte să se aşeze, dar din greşeală dă cu talpa în piciorul mesei. Vladimir începe să ţipe de durere. La vederea furiei lui Vladimir, contele Furens se ridică de pe scaun, apropiindu-se de

Vladimir încercând să se hrănească cu furia acestuia, dar contele se abține (contele Furens se hrănește cu furia emanată de muritori, aceştia după 3 zile rămânând furioşi tot restul vieții). Contele îl invită pe vizitator la culcare.

Dimineața, Vladimir se trezește cu urme ciudate la gât. În timp ce Vladimir se spală, contele intră în camera acestuia şi observă medalionul cu imaginea Elenei, acesta hotărându-se să cumpere casa care era vis-a-vis de casa lui Vladimir. Noaptea, contele se apropie de vizitator pentru a se hrăni cu furia care i-a mai rămas, dar printr-un act de telepatie, acesta este retras din cauza țipetelor din somn ale Elenei, la care aceasta va suferi de somnambulism în fiecare noapte. Dimineața, Vladimir îl observa pe conte cum încarcă sicrie cu pământ într-o căruță și va porni cu aceasta spre port. Între timp, Vladimir evadează din castel şi se grăbește spre casă. Acesta a reuşit să ajungă la Elena, dar este prea târziu: contele a ajuns înaintea sa şi a răspândit furia în tot orășelul.

În cartea "Întruchiparea furiei ", Elena află cum îl poate omorî pe contele Furens, urmând instrucțiunile: se sacrifică, făcându-l pe conte să se hrănească toată noaptea cu furia nestăpânită pe care ți-o provoacă, uitând de răsărit. Elena şi Vladimir îl obliga pe Mihail să respecte instrucțiunile, dar cei doi nu i-au zis ce se va întâmpla cu el. Când se face lumină însă, razele soarelui îl transformă pe contele Furens în cenușă, iar furia orașului dispare şi odată cu aceasta, Vladimir scapă de furia permanentă provocată de conte.

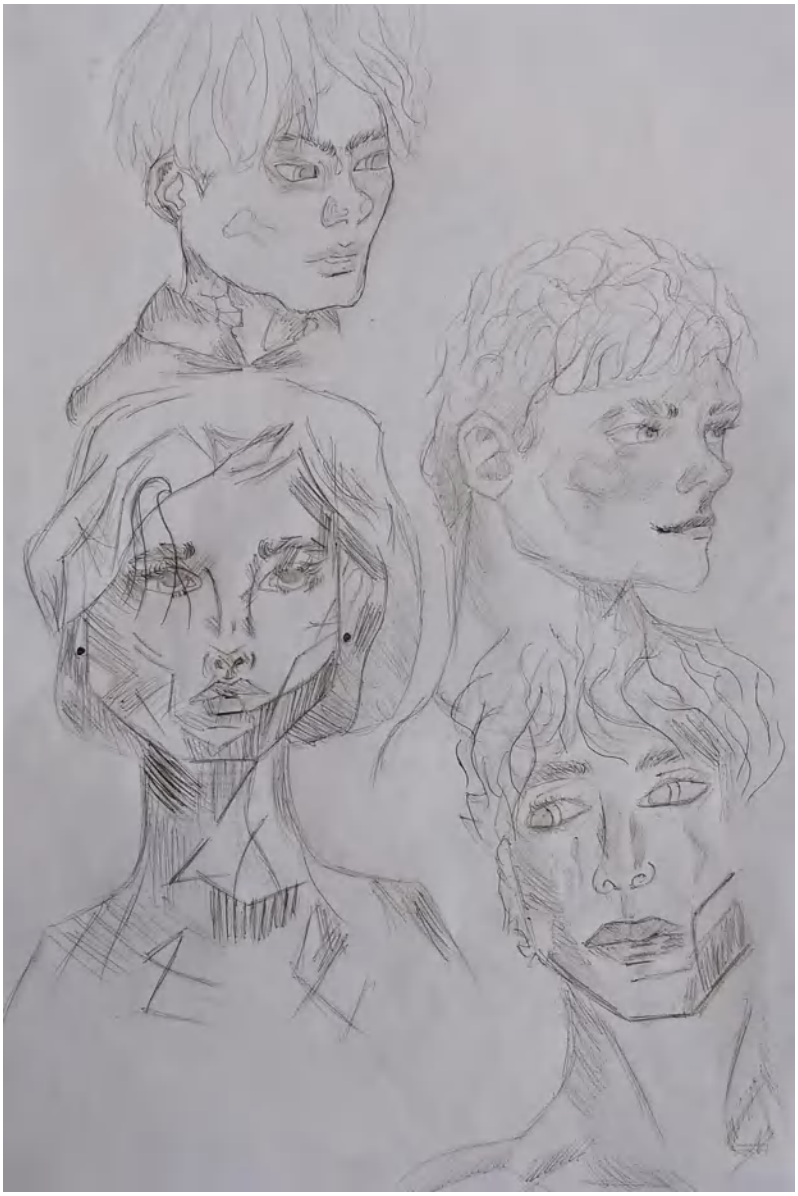
Mihail a rămas cu furie permanentă din pricina căreia a fost internat la spitalul de nebuni, iar Vladimir şi Elena trăiesc din nou viața cea liniştită de odinioară.

Poveste și desen: Cîrstoiu Adelin Gabriel, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Scoarța, județ Gorj
Profesor coordonator: Gavrilă Alina- Luminița

POVESTE DE VIAȚĂ

În viața de zi cu zi, asupra fiecărui om se depun diverse sentimente. Sentimentele pot fi pozitive sau negative.

În Japonia, orașul Tokyo, exista o populație extrem de mare. În această țară, oamenii se respectau reciproc, acționând imediat când vedeau o persoană suferind. Într-un parc se afla o fată tristă care stătea de ore bune cu căștile în urechi și cu telefonul în mână. Ea făcea parte dintr-o familie bogată, dar nu putea avea aproape niciodată îmbrățișarea caldă a mamei. Mama ei, doamna Fujiwara, avea o firmă ce conținea un lanț mare de hoteluri din întreaga lume. Din această cauză, mama sa era mereu plecată, se întorcea acasă doar o dată pe an, când sărbătorea ziua de naștere a fiicei sale. Vivi locuia cu bunica sa care avea o inimă pură și îi era în orice moment alături. Ea avea mereu grijă de nepoata sa și îi gătea o mâncare extraordinar de delicioasă, însă fata simțea dorul de mamă, dar mai ales de tată. Tatăl său a murit într-un accident de motocicletă. După decesul lui, viața lui Vivi s-a schimbat radical. Mama sa se aprofunda prea mult în afacere, nu o băga în seamă, nu îi mai oferea atenție, singurul mod în care o ajuta era să-i ofere bani. După ceva timp, bunica sa, doamna Nakada, o luă pe Vivi din parc și se îndreptă spre casă. A doua zi, fata se trezi destul de

bulversată, nu știa nici măcar pe ce planetă trăiește.

- Bună dimineața, draga mea nepoată! Cum ai dormit? Te simți bine? Te-am văzut cam abătută în ultima vreme, spuse bunica îngrijorată.

- Sunt bine....cred. Nu știu ce se întâmplă cu mine! răspunse Vivi.

- Ai plâns? continuă bunica.

- Da...Mi-e dor de familia mea. Mai știi când tata îmi dăruia câte o jucărie în fiecare duminică? Vreau să se întoarcă... zise fata suspinând.

- Te înțeleg perfect, dar totul are un început. Nu trebuie să stai la pământ din cauza asta. Ridică-te și fii puternică! Te voi susține, orice ar fi! Acum ia și mănâncă! o încurajă bunica.

Vivi se puse să mănânce micul dejun: ouă prăjite cu două felii de pâine și un ceai de zmeură. Cineva a sunat la sonerie. Fata a deschis ușa. Nu era nimeni prin jur. Pe covorul de la ușă se afla o cutie mică pe care scria: „pentru tânăra domniță, Vivi". Era o brățară aurie ce avea o piatră strălucitoare, probabil foarte scumpă. Își puse brățara la mână, iar după aceea observă că în cutie se mai afla și un bilet. – „Mă bucur că ai acceptat această brățară. Dacă vrei să afli cine sunt, urmează această hartă!"

Fără să mai stea pe gânduri, plecă într-o scurtă călătorie. La capătul drumului se afla o pădure din care se auzeau diverse sunete de animale. Nu mai știa încotro s-o ia. O lumină roșie apăru în jurul ei, iar dintr-o dată se trezi într-o lume diferită. Acel loc era împărțit în două culori: roz și negru. „Oare pe unde s-o iau? Cred că o voi lua pe drumul din stânga. Pare o culoare ce îmi va aduce noroc.", își spuse în gând. O luă pe drumul roz, neștiind ce avea să i se întâmple. Norii erau din vată de zahăr, iar copacii aveau niște fructe extrem de mari și de gustoase. Pe acoperișul unei case se afla un băiat îmbrăcat într-un costum alb, avea păr șaten, ochi verzi precum smaraldul, pielea albă, buze subțiri, nas micuț și drept, iar expresia feței era una fericită.

- Bună, sunt Vivi! Poți să-mi spui unde mă aflu? M-am trezit dintr-o dată aici și am observat două drumuri. M-am gândit că ar fi bine s-o iau pe drumul ce îmi inspiră fericire.

- Bună, eu sunt Bucurie! Ai luat-o pe drumul bun, ai ajuns în Lumea Sentimentelor. De unde ai luat brățara și harta?

- Am găsit-o în fața ușii. Nu știu cine a lăsat-o acolo.

Bucurie i-a explicat că acea brățară strălucea în întuneric. Bucurie o ia de mână pe Vivi și se uită atent la ochii ei, întrebând-o:

- De ce suferi? Nu te ascunde! Se vede că ești tristă... Tristețea și-a făcut casă în corpul tău. Va trebui să te fac să râzi pentru a scăpa de acest sentiment negativ.

Bucurie își cheamă prietenii: Umor și Iubire.

- Avem o misiune de îndeplinit... Trebuie să facem această fată fericită.

- Te-ai întrebat vreodată de ce stâlpii nu sunt roșii? întrebă Umor pe fată.

- Nu! spuse Vivi.

- Vrei să știi motivul?

- Da, răspunse nedumerită Vivi.

- Dacă ar fi fost roșii, trebuia să-i adăugăm în salată...

Vivi și ceilalți doi au început să râdă. Atunci, din corpul fetei a ieșit un omuleț cu ochii căprui și un costum albastru ce era foarte furios.

- DE CE M-AȚI SCOS? spuse acesta nervos.

- Uite, el e Tristețe, se adăpostea în corpul tău, provocându-ți suferință. Nu înțeleg de ce se manifestă prin furie?!

Vivi era mult mai fericită acum. Ea l-a rugat pe Tristețe să-i explice de ce a supărat-o atâta timp. El i-a spus că nu știa ce să facă, deoarece toți prietenii săi nu-l mai băgau în seamă. În acel moment, în jurul gâtului său se strânseră Iubire si Bucurie, spunându-i să nu mai fie trist și să privească partea plină a paharului: s-a ales cu patru noi prieteni: Vivi, Iubire, Umor și Bucurie. Vivi s-a gândit și la ea. Nu mai conta că tatăl său a murit, era important că o mai avea pe mama și pe bunica sa, care nu o vor părăsi prea curând. Și-a dat seama că suferința nu este singura modalitate de a-și reveni. Poate să-și facă prieteni pentru a se înveseli.

- Pot rămâne pe acest teritoriu? Cred că m-aș simți mai bine în lumea voastră. Aici totul are loc într-o atmosferă plăcută, dar acolo… în locul în care m-am născut, atmosfera este de neînțeles, mărturisi Tristețe.

După aceste vorbe, Vivi a hotărât să meargă pe teritoriul întunecat pentru a rezolva situația dintre Tristețe și ceilalți. La intrarea în tărâm, brățara începu să lumineze, iar lângă un copac mare se afla un om îmbrăcat cu haine roșii - era Furie. El o luă la ceartă pe Vivi, fără niciun motiv anume. Atunci, Vivi a încercat să îi explice de ce a intrat pe teritoriul întunecat. În jurul lui Vivi apărură mai multe persoane: Mânia, Ura, Neliniștea și Gelozia.

- Ce cauți tu aici? PLEACĂ!!! spuse Ura fără nicio remușcare.

- Nu am venit aici cu niciun scop rău. Vreau să repar relația dintre voi și Tristețe, încercă Vivi să le explice.

- Nu e treaba ta! o repezi Mânia.

- Dacă vrei atât de mult să știi motivul, îți voi spune eu, zise Neliniștea. Acum doi ani, Tristețea se ascundea de noi, nu avea încredere în nimeni, câteodată se comporta prea blând cu ceilalți. El trebuia să-și verse lacrimile și supărările pe ceilalți oameni. Într-o zi, am făcut o

întâlnire cu toată lumea de pe acest tărâm. Noi l-am gonit pe Tristețe, deoarece nimeni nu-i mai accepta comportamentul.

- Chiar așa de răi sunteți unii cu alții? De ce nu vă puteți înțelege? De ce nu vreți să deveniți mai buni? De ce urâți așa mult lumea? strigă Vivi nedumerită.

O liniște se năpusti asupra tuturor. În acel moment toți se gândeau la ce răspuns ar fi putut să-i dea fetei, însă nu aveau nicio replică în apărarea lor. Sentimentele bune au venit și i-au strâns de mână pe rivalii lor. În centrul cercului s-a format o inimă . Acolo toți și-au scris emoțiile pe care le trăiau în acel moment. Fiecare s-a împrietenit cu cineva. De exemplu: Bucurie îi vorbea cu calm lui Tristețe și îi explica cum ar putea acționa asupra unui om cu o stare mai bună. Iubirea și Ura se înțelegeau de minune, luând exemple unul de la altul. Toți și-au dat seama că ar trebui să se comporte mai frumos unii cu alții. Asupra teritoriului se arăta o femeie îmbrăcată într-o rochie albă și ținea în mână o baghetă.

- Mulțumesc mult, Vivi! Ai putut uni sentimentele din nou. Acum lumea va fi mai frumoasă, deoarece supărările vor fi mai puține! șopti Pacea.

Lumea Sentimentelor s-a transformat într-un oraș de culoare galbenă. Pentru ei galbenul reprezenta puritatea, prospețimea și bucuria. În gândurile lui Vivi apăru tatăl său, spunându-i:

- Bravo, fata mea! Ai reușit să creezi o lume mai bună. Acum întoarce-te acasă și încearcă să fii mai prietenoasă cu familia ta!

Cu ajutorul femeii, Vivi s-a întors acasă. Pe canapeaua din sufragerie era așteptată de mama sa ce îi pregătise o masă cu de toate. Îi sări direct în brațe, spunându-i că o va urma oriunde ar merge. Bunica privea cu bucurie către nepoata sa, știind că a făcut un bine dăruindu-i brățara și harta. Vivi a devenit un om mai bun și era veselă cu toată lumea.

În viață trebuie să ne comportăm frumos cu familia și să comunicăm cu ceilalți într-un mod prietenos!

Poveste: Pașcu Casiana, clasa a VII-a
Desen: Bandrabulă Miruna, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Nr. 8 Piatra Neamț, județ Neamț
Profesor coordonator: Prisacaru Anca

POVESTEA LUI OM

Povestea noastră începe cu Om. El face cunoștință cu prima rază de lumină și, odată cu aceasta, cu Frica. Ea a fost primul contact cu sentimentele din lumea noastră. Frica i-a deschis drumul către dezvoltarea și normalizarea reacțiilor emoționale. Neștiind cum să se comporte în prezența acestui sentiment, bebelușul a început să plângă. După ce s-a descărcat de primele-i trăiri negative, bebelușul s-a împrietenit cu Frica, în ciuda apariției sale stranii. Creatura avea ochii mici, sclipitori și violet. Ființa ce urma să se dezvolte odată cu Om, era acum doar o mica minge de puf negru. Frica îl privea timidă, gândindu-se cum să-și păstreze

noul prieten.

Între timp, o altă emoție își face apariția, odată cu prima îmbrățișare dăruită de mamă. Om cunoaște Iubirea-familială, unul dintre cele mai frumoase sentimente pe care o persoană le poate trăi. Spre deosebire de Frică, aceasta era mult mai înaltă și deloc înfricoșătoare. Era chiar haioasă, avea trei capete! Primul spune:

- Bună! zise Iubirea cu o voce blândă.
- Ce bebeluș drăguț! Spune încântată Afecțiunea.

- Împreună formăm Iubirea-Familială! Suntem o echipă unită, iar de acum încolo îți vom fi

alături, se prezintă Respectul cu seriozitate.

Om se uită curios la noii lui prieteni. I se părea ciudat ca un sentiment să fie atât de complex. Cu toate acestea, Om și-a dat seama, în timp, că nuanța de roz a monstrulețului se potrivea perfect cu personalitatea acestuia. Acum era încă mic, așa că singurele lucruri care îi atrăgeau atenția asupra creaturii erau semnele de naștere ale fiecărui cap. Iubirea avea inimioare presărate pe tot creștetul ei, Respectul avea o pată pe spate: un roșu aprins sub forma unei strângeri de mâini fermă, iar Afecțiunea avea câteva cercuri albăstrui, reprezentând pacea infinită ce ar trebui să existe între doi membri ai familiei.

Om era încântat că și-a făcut încă un prieten, sau mai bine spus, încă trei! Fără să-și dea seama, pe chipul blând și inocent i-a apărut un zâmbet. Odată cu acesta, lângă iubirea-Familială a apărut un alt sentiment, Bucuria. Micuța ființă, o zână, era tare delicată. Aceasta purta o rochiță verde de catifea, asortată cu pantofi de cristal, asemenea aripilor. Fața-i era veselă, iar obrajii roșii datorită zâmbetului mereu prezent.

Bebelușul nostru s-a acomodat ușor, ușor cu lumea din jur, deși nu cunoștea prea multe despre aceasta. Îngrijorate, sentimentele au chemat-o în ajutor pe Curiozitate, o creatură asemănătoare unei persoane. Avea însă părul lung și albastru, pielea mov, iar ochii bulbucați. Curiozitatea îi șoptea adesea lui Om:

- Ce s-ar întâmpla dacă…? Dar să nu dai vina pe mine!

Acest sentiment l-a ajutat pe Om să învețe multe, deși nu toate experiențele au fost plăcute. Datorită curiozității, Om a realizat că nu este deloc sigur să pună mâna pe lucrurile ascuțite sau pe cele de curând scoase din cuptor. Când ceva neplăcut se întâmpla, Curiozitatea se făcea nevăzută, pierzându-se în văzduh.

A trecut ceva timp, Om și-a spus deja primele cuvinte și a făcut primii pași. Acum era un copil, mai deschis către descoperirea noilor sentimente. Merge la grădiniță. Om reușește să-și facă prieteni noi în fiecare zi. Toți copiii din jurul lui aveau cele mai noi și frumoase jucării. Om se uita la ei, împreună cu sentimentele. Voiau și ei jucăriile!

Astfel au apărut încă două făpturi, numite Furia și Gelozia. Cele două sentimente își făceau apariția ca niște fumuri, unul mai intens decât altul. Furia avea nuanța roșiatică, iar Gelozia se acumula ca un nor asupra capului lui Om. Acesta nu a reacționat potrivit când a luat jucăria din mâna unui alt copil, deși a fost involuntar. A observat consecințele, acestea fiind lacrimile colegului de grădiniță și țipetele-i ascuțite alături de privirea cruntă a mamei lui Om.

În urma incidentului Om a cunoscut Tristețea și Regretul. Acestea urmau să-și facă apariția din ce în ce mai des de-a lungul vieții lui Om. Tristețea semăna cu o fantomă, o bucată albă-cenușie de mătase ce plutea în jurul lui Om în momentele mai grele ale vieții. Regretul era umbra Tristeții, arătând ca o pată întunecată din spatele ei.

În timp, copilul a început să se maturizeze, devenind preadolescent. Acum începe să se cunoască pe sine. Sentimentele din jurul lui îi pun fel de fel de întrebări fără să primească vreun răspuns concret. Vocea Curiozității se aude cel mai tare:

- Cine ești? Cum afli?

Din când în când, putem auzi și glasul Fricii, care acum purta veșmintele Anxietății:

- Cum ești sigur că cei din jurul tău te văd la fel? Dacă te văd într-un mod mai rău?

Pentru o perioadă îndelungată de timp, auzea zilnic aceste întrebări. Din păcate, aceasta s-a simțit ca o eternitate, dar, până la urmă, totul a trecut. Acum, când Om se uită în oglindă, vede un adolescent. În grupul de sentimente al lui Om își face apariția Stresul, care este asemenea unui nor de furtună. Sentimentele deja prezente se dezvoltă, devenind din ce în ce mai intense.

Om abia aștepta să treacă și peste această perioadă, crezând că va avea parte de mai puține emoții negative. Nu știa ce îl așteaptă în viața de adult.

Deși a învățat cu ajutorul experiențelor să-și controleze reacțiile provocate de sentimente, Stresul și Regretul au devenit mai puternice în fața lui Om. Acesta avea impresia că sentimentele îl controlau, nu invers. Adultul era responsabil de mult mai multe lucruri acum. Acesta este unul dintre motivele pentru care Stresul a perseverat. Regretul îi amintește lui Om în fiecare seară despre alegerile greșite pe care acesta le-a făcut, lucru care îl deranjează. Om a decis că nu mai vrea să audă despre greșelile făcute, astfel ignorând sentimentele negative. Odată cu această decizie, și Curiozitatea și-a luat rămas bun de la Om, ceea ce era semnul unei schimbări importante.

"Nu mai vreau să știu nimic."

Pe parcursul vieții lui, Om a învățat multe. Acum își recapitulează deciziile, întâmplările plăcute și cele neplăcute. Este fericit că a reușit să depășească momentele ce nu i-au fost pe plac. Melancolia îl privea pe Om, care stătea pe fotoliul din sufrageria lui, admirând, de lângă fereastră, copiii care se jucau prin ploaie. Noul și ultimul lui sentiment arăta exact ca Om când era copil. Cu zâmbetul lui cald și plin de înțelegere, Om care se aseamănă perfect cu fiecare dintre noi, a cunoscut ultima lui raza de lumină. Fiecare sentiment ce i-a fost alături atât de mult timp l-au salutat, urmând să caute un alt Om care va da viață, încă o dată, acestei povești.

Poveste: Mitrea Ana-Maria, clasa a VIII-a
Desen: Lăzărescu Maria, clasa a VIII-a
Colegiul Național ”Petru Rareș” Piatra Neamț, județ Neamț
Profesor coordonator: Vornicu Ramona Mihaela

TĂRÂMUL SENTIMENTELOR

Sunetul clopoțelului răsună în toată clasa, creând un haos total. Aron putu vedea prin roiul de elevi cum profesoara de matematică ieșea din clasă. Se ridică, într-un final, din bancă și porni spre cantină. Micul-dejun pe care mama sa îl pregătise nu îi lăsă gura apă. De fapt, nu avea poftă de mâncare deloc. Își aminti de programul încărcat planificat în ziua respectivă și închise caserola. După ce o îndesă neglijent în ghiozdan, se întoarse la ore.

La auzul clopoțelului ce semnala terminarea cursurilor, băiatul se ridică mai repede ca oricând. Ieși din clasă înaintea celorlalți colegi. Știa că trebuie să se grăbească pentru a nu-și înfuria tatăl.

Intră în mașină la timp.

- Bună, tată! spuse Aron cu sfială.

Tatăl său nici nu se obosi să îi răspundă la salut.

- Ei bine, era și timpul. Măcar o dată ai ajuns când trebuie, îi spuse în schimb.

Intră în clubul sportiv fără tatăl său. Își privi amicii, care erau mereu însoțiți de părinții lor, gata să îi încurajeze. Încercă să nu se mai gândească la asta. Deschise dulapul și se îmbrăcă repede cu echipamentul. Nu fusese deloc în cea mai bună formă la antrenament. Deși era căpitanul și cel mai bun jucător din echipă, antrenorul nu îl menajase de tot. Era prieten bun cu tatăl său, care avea să afle de dizgrația în care căzuse în ochii domnului Jensen. Evident, avea să fie certat și solicitat să depună mai mult efort și interes, în ciuda faptului că nu primea nimic la schimb.

Urmară cursurile de pian, coordonate de mama sa. Era atât de ostenit, încât simțea că poate să adoarmă în orice moment.

- Nu pot să cred cât de leneș poți fi! Urmează concursul de muzică clasică și tu abia îți miști degetele pe fiecare clapă. Cum plănuiești să îl câștigi?

Ignoră întrebările ei, care nu i se păreau potrivite. Nu voia să câștige concursul acela. Voia o perioadă lungă de repaus.

Spre seară ajunse la meditatoarea sa de limba germană pe care o cunoștea de când era mic. Părinții săi au vrut mereu un copil bilingv, așa că l-au înscris la cursul aceleiași doamne bătrâne și apatice care stătea acum în fața sa. Avea un ton monoton și nu îl privea niciodată în ochi. Îi oferi niște teste de antrenament după o scurtă explicație la care nu se putuse concentra deloc.

Ajuns acasă, avuse parte de o morală interminabilă despre cum nu se concentra destul pe activitățile extracurriculare. Se așeză la birou și privi ceasul ce indica ora nouă seara. Era pregătit de o noapte lungă. La ora trei se aruncă istovit în pat, simțind că nu mai putea ține totul în el. Lacrimi amare îi umeziră obrajii. Părinții săi nu îl înțelegeau deloc. Îl forțau să exceleze la școală, fotbal, pian și limba germană, activități pe care nu le considerase niciodată atractive. Voia să iasă în oraș cu amicii săi, să poarte haine interesante, să mănânce orice poftea și să aibă parte de mai multă afecțiune.

Deodată, un portal imens se dechise pe peretele său. Era albastru și se unduia grațios, invitându-l parcă să purceadă. Aron îl privi puțin și cugetă asupra situației. Ce aveau să spună ai săi? De fapt, nici măcar nu îi mai păsa. Orice fel de evadare din coșmarul acela era binevenită. Întinse mâinile și intră în jocul luminii.

Se afla pe o insulă înconjurată de o apă tulbure. Privi nedumerit în jur, neștiind unde se află sau cum să scape de acolo. Zări un alt tunel asemănător și gândi că probabil acel portal avea să îl aducă înapoi. Deși îl putu vedea de la o distanță atât de mare, descoperi cu stupoare că mergea de mai mult de patru ore și încă nu ajunse. Îl vedea la aceeași distanță înșelătoare ca la începutul drumului său.

Deznădăjduit, se așeză la marginea drumului, când zări o lumină gălbuie care zbura de colo-colo, ca un fulger. Când se oprise, într-un final, băiatul putu distinge o siluetă. Era ca un fel de omuleț în miniatură, cu pielea ca păpădia.

- A, deci tu ești Aron?! spuse de parcă ar mai fi auzit de el.

- Da, eu sunt! Dar, ce ești și de unde mă cunoști?

- Ei bine, eu sunt Fericirea și Încrederea din tine. Sunt unul dintre cele patru sentimente principale ale tale. Ești pe drumul spre Tărâmul Sentimentelor, locul unde cei ce nu știu să își gestioneze emoțiile sunt convocați. De obicei, Bucuria e cea care alege, exact ca în cazul nostru. Am considerat că treci printr-o perioadă grea, așa că am hotărât să te aduc aici.

- Și ce se presupune că ar trebui să fac aici? întrebă Aron nelămurit.

Fericirea oftă exasperată:

- Tocmai ce ți-am explicat! făcu o pauză teatrală. Vei învăța să îți gestionezi emoțiile sau să dai piept cu demonii din tine, cum s-ar zice, spuse pe un ton jovial.

- Atunci o să mă conduci spre portalul acela, să înțeleg? Încerc de patru ore să ajung, dar e ca un miraj, înaintez dar nu mă apropii deloc.

- Vai, dragă, atât de mult am întârziat? Vezi tu, poți ajunge acolo doar însoțit de un sentiment. La urma urmei, e un loc din mintea ta.

Aron oftă și văzu cum ajunse în mai puțin de două minute spre destinație, însoțit de misterioasa zână. Observă uimit cum ajunse pe coridoarele școlii.

- Ce se întâmplă? întrebă băiatul.

- Am ajuns. Așa arată locul ideal în care te putem ajuta. Este un univers paralel, deci nu te îngrijora legat de ce se întâmplă aici. Te afli în aceasta destinație doar pentru a-ți rezolva problemele, la urma urmei.

Se simți nesigur când văzu doi băieți ce îl priveau de parcă ar fi nebun și auzi completarea creaturii:

- Apropo, nimeni de aici nu mă poate vedea! spuse pe un ton nonșalant, de parcă nu ar fi fost mare lucru.

- Cu alte cuvinte, toți au impresia că vorbesc singur... zise el revoltat.

- Ce se întâmplă aici nu e real, nu te îngrijora!

Îl conduse spre baie, unde dădu cu ochii de alte patru siluete asemănătoare. Erau tot gălbui, mici și levitau.

- Acestea sunt celelalte sentimente ale tale: Tristețea, Furia și Altruismul.

Neștiind ce să spună, îi lăsă să îl urmeze în tăcere. În acest timp, Tristețea îi tot șopti ce soartă rea are și că nu va mai rezista mult. Îi repetase de atâtea ori, încât simți că fierbe de

furie. Nu avea să își plângă de milă. Se răsti, spunându-i să tacă. Fusese atât de satisfăcător, încât nici nu îl mai jenau privirile piezișe ale celorlalți elevi.

Între timp, Furia îi spuse că nu era normal să fie tratat așa și că ar trebui să le explice tutorilor săi ce simțea cu adevărat. Îi vorbise pe tonul acela atât de revoltat, încât deveni molipsitor. Era nervos.

Când intră în mașină, văzu pe ecranul telefonului că era joi. Avea două ore la dispoziție să stea acasă până aveau să înceapă activitățile sale extrașcolare.

La masa de prânz era liniște. În final, mama sa începuse să repete că era nevoie să persevereze ca să câștige, iar Aron o privi în ochi și îi răspunse:

- Renunț la pian... M-am săturat să pierd atâta amar de timp pe ceva ce nu mă pasionează!

Primi o privire șocată.

- Nu poți irosi talentul! Pianul e foarte important, nu îți permit să renunți, îi răspunse pe un ton tăios.

- Ba mă voi lăsa... La fel ca în cazul fotbalului și germanei. Vreau să fac niște cursuri de pictură!

- Dar am investit o mulțime de bani pentru echipament, ca să nu mai spun de renumele pe care l-ai dobândit, intră și tatăl său în discuție.

- Dar nu mai suport să fiu forțat să încerc să fiu ceea ce ați aspirat voi să deveniți! Vreau o viață normală! se trezi Aron țipând.

Era foarte furios, dar se simțea satisfăcut că reușise să se elibereze, în sfârșit. După un alt schimb de replici acide, se retrase în camera sa. Conștientiză, după ceva vreme, că aceasta nu era lumea reală și că era în continuare înconjurat de patru ființe minuscule ce roiau în jurul său. Deodată, Altruismul se desprinse din grup și începu să vorbească:

- Înțeleg că erai furios, dar nu ar fi trebuit să procedezi așa. Cu siguranță ți-ai rănit părinții foarte tare. Poate că te-au suprasolicitat, dar nu este doar vina lor. Sunt convinsă că dacă le-ai fi explicat mai devreme și într-un mod mai drăguț te-ar fi ascultat. Amintește-ți că relația ta cu ei nu a fost mereu așa. Ambele părți au nevoie să își gestioneze emoțiile și să îi înțeleagă pe ceilalți!

Aron fu mișcat. Abia acum realiza ce făcuse cu adevărat. Trebuia să își ceară scuze numaidecât. Coborî treptele în grabă. Cei doi stăteau în sufragerie.

- Mamă, tată, îmi pare foarte rău! Nu a fost vina voastră, doar am avut o perioadă mai grea. făcu o pauză, neștiind ce să mai spună. Sper că mă puteți ierta...

- Nu, ai avut dreptate! Am pus prea multă presiune pe tine fără niciun motiv, începu tatăl său. Abia după ce mi s-a spus în față că te folosesc ca un fel de unealtă pentru ambițiile din

tinerețea mea, am realizat că exact asta făceam. De fapt, nouă ne pare rău. Regret cel mai mult faptul că nu am reprezentat o persoană de bază, așa cum ar trebui să fiu. O persoană căreia să îi poți spune orice.

Băiatul rămase cu gura căscată. Nu se așteptase ca părinții săi să regrete.

- De fapt, singurul mod în care ne putem revanșa ar fi un curs de pictură, nu e așa? Deja am sunat un profesor destul de promițător, continuă mama. Asta, desigur, dacă încă îți mai dorești.

Se simți atât de fericit, încât alergă în brațele părinților săi. Trecuse multă vreme de când nu le mai simțise căldura brațelor. Momentul fu întrerupt atunci când totul începu să dispară ca fumul și portalul reapăru. Era timpul să se întoarcă acasă.

După ce reveni, știu exact ce avea de făcut. Avea să vorbească civilizat cu ai săi și să restabilească apropierea dintre ei.

Peste cincisprezece ani, se afla în librăria din centrul orașului. Aștepta pe un scaun din lemn, în fața unei mese pline de exemplare din cartea pe care urma să o lanseze. Era un volum de dezvoltare personală, dedicat tinerilor aflați în condiții asemănătoare cu cele prin care trecuse el. Uneori își amintea de Altruism și îi părea rău că nu apucase să îi mulțumească. Nu numai că îl ajutase să devină o persoană mai bună, dar îl inspirase să scrie ceva ce i-ar putea ajuta pe alții. Dar teoretic, Altruismul se afla în el. Asta îl consola.

Clopoțelul ușii sună, iar Aron își ațintи privirea asupra primului client.

Poveste și desen: Burduja Ciprian, clasa a VII-a A
Școala Gimnazială Nr. 8 Piatra Neamț, județ Neamț
Profesor coordonator: Prisacaru Anca

TĂRÂMUL VISELOR

A fost odată ca niciodată un castel magic, cel mai frumos din lume. Era un castel din cleștar, iar acoperișul său aproape că atingea cerul. Flăcările pâlpâitoare ale stelelor puteau fi văzute din orice colț al castelului, coborând sau urcând către cer.

Acolo trăia și prințesa Selia. Era atât de gingașă și de frumoasă, că nu îți puteai lua ochii de la ea. Părul său de aur era lung și plutea în jurul ei. Toți cei din preajma sa o iubeau pentru frumusețe dar, mai ales, pentru curiozitatea care o facea să fie veșnic jucăușă, în căutare de noi aventuri.

Într-una din zile și-a pus în minte să se joace cu stelele de pe cer. A deschis larg fereastra camerei sale. Luna îi zâmbea din imensitatea albastră, răcorită de vălul serii. Cu capul pe o pernă, cu privirile pierdute în înălțimi, încet- încet, pleoapele i-au căzut peste ochi și deodată a pătruns șovăielnic într-o altă lume.

O pădure imensă se afla înaintea ei. Pășea cu sfială să nu-i tulbure liniștea profundă.

În luminiș, ea s-a întins peste covorul de frunze și, mângâiată de razele blânde ale lunii, așa cum făcea mereu, brațul drept sub cap și l-a pus și a închis ochii. A rămas așa multă vreme și a pierdut curgerea timpului...

- Sunt parcă pe un alt tărâm! dădu glas gândurilor sale.

O fetișcană, îmbrăcată într-o rochie roșie de catifea, se apropie și-i șopti la ureche:

- Ești, într-adevăr, pe un alt tărâm, în Împărăția Viselor.

Speriată, prințesa își întoarse privirea, dar nu a văzut pe nimeni, doar o frunză i se așeză pe umăr.

În toată pădurea domnea liniștea și un val de aer răcoros îi mângâia ușor fruntea. Auzea cum, peste vârfurile copacilor, treceau în stoluri păsările, cum apa suna încetișor și aripile câtorva coțofene răscoleau frunzișul. Se ridică, se cuibări în înaltul ierbii, ascultând freamătul doinit al pădurii.

Deodată, privirea i-a fost furată de ceva ce strălucea în depărtare. S-a apropiat. Se auzea apa clipocind și murmurul izvoarelor care se întâlneau într-un lac cu nisipuri de aur. Era atât de limpede, încât, dacă vântul nu ar fi mișcat ramurile copacilor și ale tufișurilor, ar fi părut pictate în inima lacului.

În liniștea deplină, un spiriduș, apărut de nicăieri, o îmbie să-și plimbe degetele pe oglinda aurită a lacului.

- Atinge oglinda apei și te vei transforma într-o nimfă nemuritoare! Vei putea deschide poarta Tărâmului Viselor, să intre Bucuria nemărginită și Tinerețea veșnică. Vei vedea! zise spiriduşul.

- Cine eşti tu? întrebă prințesa plină de uimire, știind că locul acela, din pădure era doar al ei. Acolo o întâmpinau mereu licuricii ce străluceau în mijlocul ierbii, ca un foc verde, păsările, stelele.

- Eu sunt Fără-Picioare! Sunt duhul buuun al pădurii! zise acesta cu un rânjet malefic, în colțul gurii.

Apoi, aruncă o privire piezișă prințesei și dispăru în adâncul pădurii, lăsând în urmă ecoul râsului său pițigăiat.

Spiriduşul era ucenicul Vrăjitoarei Întunericului, cândva o frumoasă regină, al cărei suflet a fost otrăvit de Răutate și Invidie, care și-a dorit întotdeauna să devină stăpâna celor două tărâmuri. Dorința ei cea mai puternică era să închidă, într-un cufăr, pentru totdeauna, speranțele și visele frumoase. Răul ce se cuibărise în inima ei îi împietrise sufletul, îi îmbătrânise și schimonosise fața și nu putea privi oglinda apei fară să nu-și dorească să stingă orice bucurie. Așa că, în dimineața zilei în care știa că prințesa va veni în obișnuita ei

plimbare prin pădure, s-a dus către lac și i-a descântat apa, astfel încât cine atingea oglinda apei se transforma în stană de piatră.

Selia, prințesa viselor, era prea bună și nevinovată, pentru ca în inima ei să fie loc de îndoială și pizmă, așa că se aplecă și-și oglindi chipul în apă. În aer plutea un parfum dulce de la plantele verzi și proaspete ce înconjurau lacul, iar păsările, aproape că îi coborau pe umeri. În urma lor cădeau picuri de apă. De erau picături de rouă sau lacrimi, nimeni nu ar fi putut spune.

Prințesa a întins mâna și și-a plimbat degetele prin apa cristalină a lacului. Cum stătea singură pe mal, nu a observat că apa se schimbase în câteva clipe mai mult decât ar fi putut să o facă într-un an întreg. Apa devenise neagră, valurile sale se ridicau și coborau ca prinse într-o furtună.

Cu mintea adâncită în gânduri, prințesa a rămas prinsă în neclintire. Nu se mai zarea nicio pasăre, nicio rază de soare nu mai putea trece printre ramurile uriașe, întunecate ale copacilor. Trunchiurile lor înalte erau atât de apropiate, încât i se părea că era înconjurată de un gard. Niciun licurici nu mai lumina. Niciodată nu se mai simțise atât de singură.

Când deznădejdea era cât pe ce să o doboare, văzu, pâlpâind slab în întuneric, o luminiță albastră care se apropia tot mai mult de ea. Frunzele dansau ca niște zâne în acordurile unei muzici frumoase. Pe măsură ce se apropia, frumusețea misterioasei apariții, răzbătea prin ceața abia născută a pădurii. Ochii ei expresivi vorbeau inimii prințesei Selia. Ca la un semn, frunzele s-au dat la o parte să facă loc Crăiesei Pădurii, apoi s-au prins a dansa în jurul ei.

Deodată, crusta de piatră, ce prinsese trupul firav al prințesei Selia, începu a se sfărâma, parte cu parte. Durerea grea și Deznădejdea se îndepărtau încet-încet, precum se îndepărtează norii mânați de vijelie. Un zâmbet visător se-ntipări pe buzele întredeschise ale fetei și-i lumină chipul.

- Iubirea este mai puternică decât Ura! Întotdeuna vei învinge numai să nu te lași pradă

Deznădejdii, spuse Crăiasa, atingând, ca o mângâiere, inima prințesei.

În decursul vremii apar momente deosebite când se întâmplă ca toate lucrurile și toate ființele, până la cele mai îndepărtate stele, să acționeze armonios împreună încât să se îndeplinească ceea ce n-ar fi fost altfel posibil niciodată.

Vraja lacului s-a rupt și ea, iar vrăjitoarea, trufașa mesageră a răului, a fost alungată de pe Tărâmul Viselor.

Cu inima zvâcnind puternic, prințesa a rămas întinsă pe covorul de frunze.

- De ce nu sunt și eu nemuritoare? întrebă cu glas aproape șoptit mica prințesă.
- De ce ai vrea asta? zise Crăiasa, nedumerită. Muritorii au un suflet care trăiește la nesfârșit, chiar și după ce trupul lor se transformă în pulbere și urcă în văzduhul limpede, mai sus decât stelele. Mi-aș da bucuroasă sutele de ani pentru a fi muritoare o singură zi. Am speranța că voi cunoaște și eu fericirea din lumea voastră minunată.

Prințesa urmărea uimită și fericită umbra Crăiesei în depărtare.

Pădurea începea ușor să adoarmă în straja unui val de argintie ceață. Stelele, soldați ai lunii, goneau cântările corului de privighetori. Noaptea își așternea cu grijă voalul întunecat, stingând culorile aprinse ale zilei.

Desigur, nu toți spiridușii ne tulbură starea de bine. Privește înapoi! Luminează orice ungher cu o făclie! Ascultă-ți pașii care răsună în spate! Spiritele trec mereu prin noi și pe lângă noi, ascunzându-se în viitor. Apar, uneori, nepoftite din vălul misterios al visului și al tăcerii, dar le putem învinge cu ajutorul propriilor puteri.

Soarele era, din nou, sus pe cer, iar razele lui luminau ici-colo fiecare ungher al camerei copilei. Dimineața, când se trezi în așternuturile albe ca spuma laptelui, nu mai știa dacă visase sau se întâmplase aievea.

Câteva ramuri de iederă, pline de frunze, se înghesuiau jucăușe în dreptul ferestrei deschise, părând un covor verde plin de broderii.

Avea atâtea întrebări la care aștepta răspunsuri...

Iară eu am încălecat pe-o șa și v-am spus.... povestea mea, care poate fi istoria oricărei fetițe care s-a visat, cândva, prințesă!

Poveste și desen: Ursu Daria, Lefter Katia, clasa a VII-a

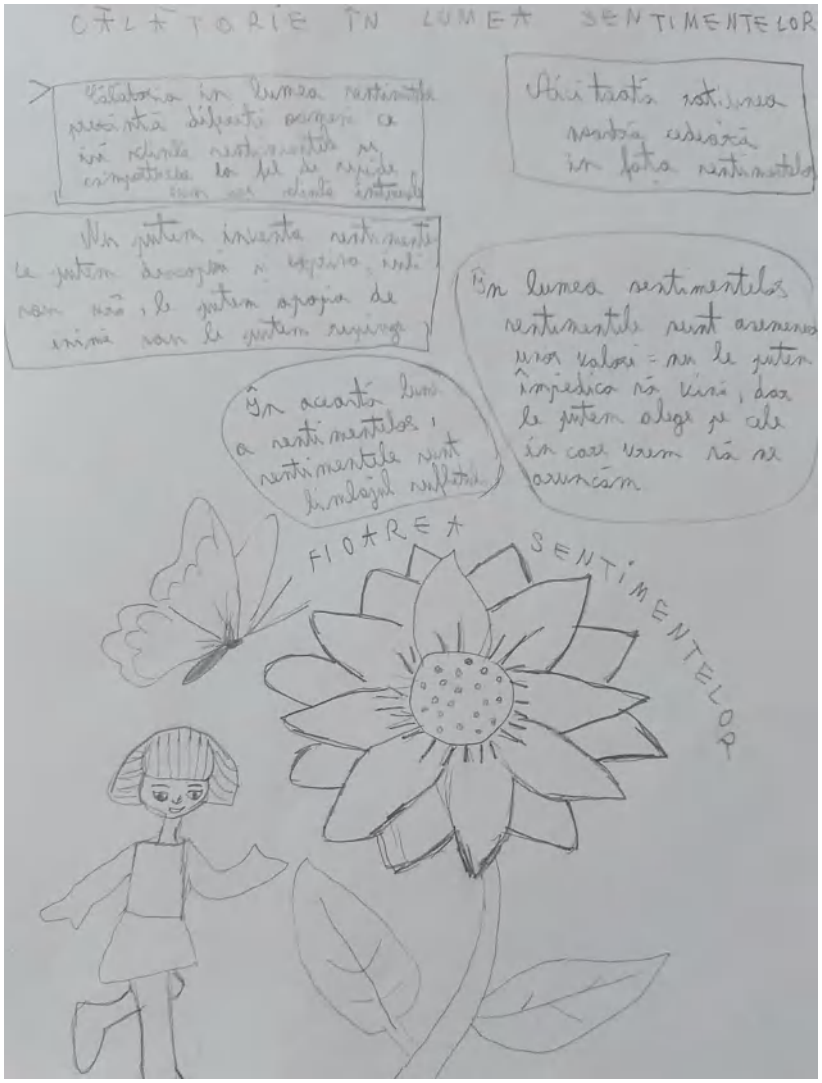
Colegiul Național ”Ion C. Brătianu” Pitești, județ Argeș

Profesori coordonatori: Onofrei Margareta, Mican Cristian

VIS ...

Nora este o fetița de 14 ani care pornește în miraculoasa ei călătorie în lumea curioasă a sentimentelor. Stăpână pe ea că va reuși să își înceapă călătoria își dă seama că nu știe în totalitate ce sunt acele sentimente.

Așezându-se la umbra unui copac, aceasta oftează și, deodată, un fluture alb zboară voios în apropierea ei. O zărește cu ochii și coboară domol pe umărul ei. Fata consideră că această sosire a fluturașului este doar pentru a o deruta din starea ei de meditare.

Fluturele se apropie de urechea ei și o salută cu un aer fălos. Nora se sperie și îl atinge ușor pe micul fluturaș care, aparent, are puterea de a vorbi. Acesta cade fragil în iarbă. Nora se apropie de el și îl întreabă îngrijorată:

- Sunteți bine? Iertați-mă! Nu am vrut să vă rănesc.
- Da, sunt bine și nu-ți fă griji. Sunt obișnuit cu astfel de accidente.Te-am văzut concentrată și am decis să te necăjesc puțin.
- Foarte drăguț din partea ta. Păcat că și tu ai darul de a necăji fetele. Eram concentrată, dar mai mult încercam să găsesc sensul sentimentelor deoarece am în plan o călătorie în lumea întortocheată a lor.

- Ce bine! Ai găsit ființa perfectă. Vezi tu? Sentimentele sunt procese afective care reflectă

atitudinea emoțională a unei persoane.

- Ce mândru te vezi dumneata! Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus ce înseamnă mai exact

sentimentele, iar dacă dorești poți fi amicul și tovarășul meu în această călătorie.

Fluturașul aprobă și zbură plin de fericire.

Deși se anunța soare și o caniculă insuportabilă, cei doi porniră entuziasmați la drum. Discul de aur de pe albastrul cer le zâmbea fericit, pe când razele sale aurii încălzeau puternic atmosfera. Nora mergea desculță în iarba stufoasă și verzuie ca smaraldul, iar fluturașul zbura fericit în urma ei. Ajunseseră în lumea sentimentelor. Ochii li se umplură de bucurie când zăriră o mulțime de flori colorate, înmiresmate cu parfum de mosc. O floare uriașă le făcuse cu ochiul de la depărtare. Nora fugi într-un suflet pentru a ajunge la ea. Sosiți acolo se așezară amândoi pe gingașa floare de un roșu aprins ca sângele învolburat, însă ceea ce nu știu ei este că planta e chiar floarea sentimentelor.

În mijloc avea 3 boboci de diferite culori care exprimau sentimentele de prietenie, ură și iubire. Mireasma florii era nemaipomenită. Din curiozitate, fetița se întinse pe spate, iar bobocul prieteniei îi spusese să se împrietenească cu cât mai mulți copii, deoarece prietenia este un sentiment foarte plăcut și frumos. Nora nu era o fire prietenoasă, dar încerca să aibă cât mai mulți prieteni, chiar dacă părea timidă. Bobocul plin de ură sari țâfnos și, deodată, îi spusese fetei vorbe jignitoare și triste, făcând-o să izbucnească într-un râu de lacrimi. I-a produs multă suferință și s-a liniștit cu greu.

Ultimul boboc, cel al dragostei, încerca să o înveselească, spunându-i întâmplări uimitoare pentru a o face să zâmbească. Îi spusese că sentimentul de iubire este cel mai dulce, cel mai frumos, cel mai cel sentiment.

Pentru că floarea preferată a Norei este narcisa, îi spusese că seamănă cu o narcisă. Atunci, fetița își aminti de clipele pe când mergea în grădina bunicii pentru a culege narcise. Nimic nu se compară cu acea bucurie, dar clipa de meditație fu scurtă pentru că tovarășul său fluturaș o strigă pe Nora:

- Nora! Nora! Haide că am găsit o narcisă superbă!

Fetița avu o surpriză mare. Simți cum îi sare inima din piept. Nimic nu se compară cu bucuria de a întâlni pe cineva drag. Narcisa superbă de care fluturașul îi pomeni era, de fapt, bunica ei, o femeie în vârsta, blândă și caldă. Nu o mai văzuse de trei ani, de când Dumnezeu o chemase în cer.

- Bunico, eşti chiar tu!
- Da, draga mea! Eu sunt. Am aflat că eşti aici, în gradina minunilor, şi am venit repede să te

văd. Nu pot sta decât o clipă. Țin să îți reamintesc faptul că iubirea mea pentru tine este nemărginită şi că te iubesc la fel ca şi pe mama ta. Tare dor mi-a fost de tine. Să ştii că bunica te veghează zi şi noapte şi te ajută de fiecare dată. Te iubesc!

Şi, deodată, bunica dispăru. Un vânt puternic începuse din senin şi cerul se întunecă. Doi stropi de ploaie începură, apoi trei, apoi mai mulți. Şi… Nora se trezeşte înspăimântată. Se uită în jur şi conştientiză că este la umbra copacului ... realiză acum că totul a fost un vis … un vis frumos!

Poveste şi desen: Mărginean Diana Elena, clasa a VII-a D
Şcoala Gimnazială "Dr. Aurel Vlad" Orăştie, județ Hunedoara
Profesor coordonator: Dimulescu Rodica

VISUL LUI EMRYS

Lupii urlă la lună, focul trosneşte lângă mine, iar luna luminează încăperea. Stau întins în pat într-o căbănuţă în mijlocul pădurii. Acum mult timp am fost izgonit din regat pentru că eram moştenitorul tronului, și trăiesc aici alături de un bun prieten, dar în momentul de faţă este plecat într-o călatorie spre munţii Faxiei pentru a aduce hrană potrivită rasei mele. Nu mă puteam hrăni cu rădăcini, frunze și insecte din pădure. Aveam nevoie de ceva mult mai sofisticat. Numele meu este Emrys, am 17 ani, ador albastrul și auriul, iubesc literatura latină și tot ce mi-aș dori să fac este să îmi recuperez familia. Singurii mei prietenii pe care îi mai am și nu mi-i poate lua nimeni sunt cei din capul meu. Ei sunt acolo mereu când am nevoie de ei și îmi dau sfaturi (unii mă ajută, iar alții mai mult mă încurcă). Noaptea obișnuiesc să

călătoresc prin lume alături de bunii mei prieteni care sunt uneori foarte simpatici iar alteori enervanți. Mă uit la tavan, iar somnul mă cuprinde strâns ca într-o îmbrațișare făcându-mă să nu mai simt sau să vad ceva.

O adiere caldă îmi mângâie fața, făcându-mă să mă trezesc. Soarele luminează toiagul din tsuga cu inscripții albastre în limba Anjylus. Mă ridic și merg tot înainte. Port cizme din piele cu o pelerină albastră, o tunică verde închis și pantaloni negri cu o pălărie pe cap. Ciulesc urechile. Din spate se aude un râset și mă întorc.

- Salve! Salve! Ce face

bunul meu amic? Spune unul din prietenii mei de care vă spuneam că nu mi-i poate lua nimeni. El este prietenul care imită ura și furia. Îl cheamă Zev, este un fel de goblin combinat cu om și cel mai probabil mă urăște.

- Da... Bună! Spun cam fără chef și mă întorc să îmi continui drumul. Și în primul rând nu cred că suntem amici. Deci, ce fac? Vreau să mă plimb pe aici, cel mai probabil singur. Zev vine lânga mine și îmi trage o palmă peste spate spunându-mi că o să mă însoțească. Mă uit în față și observ că două dintre cele mai bune pritene stau de vorbă. Așa că, zâmbesc și mă îndrept spre ele.

- Salve Lu! Salut Myrtel! Le salut cu o scurtă plecăciune pe cele două. Lu este cea care îmi imită fericirea și ambiția, iar Myrtel îmi dă bucuria și speranța.

- Hey! Bună Emrys! Se întoarce spre mine Lu și mă îmbrățișează făcând ca praful strălucitor de pe fusta ei să cadă pe jos. Face un pas în spate desprinzându-se din îmbrățișare și se uită la Zev. El ce caută aici? Spune neliniștită.

- Oh... El a vrut să...

- Suntem prieteni nu? O să stau cu el indiferent de situație, zice rânjind și întrerupându-mă. Și în plus obișnuiește să fie cam zăpăcit așa că o să îl mai îndrum în situațiile care îl depășesc. Vocea îi devine din ce în ce mai amenințătoare.

- Aha. Să înțeleg că voi doi chiar sunteți prieteni... . Spune Lu cu o voce batjocoritoare făcand ochii mici, privindu-l neîncrezătoare.

Zev este foarte ușor de provocat, iar lui Lu... îi place să provoace. Mă uit în jur, copacii sunt bătuți de vântul liniștitor făcându-le frunzele să cadă în jos într-un dans ușor de balerine. Ascult vântul și închid ochii. Ciripitul păsărilor este purtat de vânt până aici împreună cu sunetele greierilor de dimineață ceea ce împreună formează în armonie o... . Tresar revenind la realitate. Îl văd pe Zev cum urlă la Lu dar nu le înțeleg cuvintele căci vântul le poartă vorbele departe lăsându-mă în simfonia păsărilor și a greierilor cu dansul frunzelor și al copacilor. Ceva nu este în regulă. Mă apropii de trunchiul unui copac și mă așez lângă el. Apoi mă uit la prietenii mei cum se ceartă. Sigur ceva nu este în regulă... . Dintr-o dată se face liniște iar prietenii mei se întorc spre mine și încep a râde spunându-mi cât de naiv am fost. Lu și Myrtel se transformă în praf, iar Zev se apropie de mine, mă apucă de gulerul tunicii și mă trage după el și eu în încercarea de a mă elibera de strânsoarea lui le observ pe adevăratele Lu și Myrtel cum sunt aruncate într-o cușcă aflată într-o căruță.

Mă uit la Zev și el se uită la mine zâmbindu-mi și oprindu-se. Se lasă în jos la nivelul meu și îmi spune cu o voce calmă dar plină de ură și furie:

- Urmează să îți revezi bunul tău unchi, apoi mă supune unei vraji și mă face să adorm.

Când mă trezesc, am o durere de cap și mă simt amorțit, stau pe o podea rece și probabil sunt înlănțuit căci simt răceala metalului pe pielea mea. O mișcare, zgomotul unui lanț și clinchetul unui clopoțel m-au făcut să deschid ochii și să mă uit în jur. Eram împreună cu două persoane pe care nu le-am recunoscut, probabil din cauza vrăjii care încă nu s-a risipit. Observ că podeaua e din marmură care imită piatra, pereții sunt din lemn vrăjit, doar că acolo unde ar trebui să fie gratiile unei închisori este un zid invizibil și se observă cum firicele de magie urcă în sus.

Mă înfurii, cum am putut să îl las să mă păcălească în acest hal?!? Încerc să mă ridic, dar lanțurile nu mă lasă, iar asta mă înfurie mai tare. Ce legătură are el cu unchiul meu??? Chiar așa de mult mă urăște?!? Mă încrunt și simt cum mă încălzesc de furie. Ce i-am făcut de m-a adus aici? Cu ce i-am greșit? Trag de lanțuri în încercarea zadarnică de a mă elibera și lovesc cu pumnul prea tare în peretele dur. Strâmb din nas și închid ochii din cauza durerii, și atunci îmi dau seama de unde provenea sunetul clopoțeilor așa că mă mai uit o dată în jur și zâmbesc. O văd pe Lu împreuna cu Myrtel legate și ele cu mine aici. Furia și ura față de Zev mă părăsește, iar în locul ei apare liniștea și siguranța care mi-o oferă adevăraților cei mai buni prieteni.

- Lu? Myrtel? Voi două sunteți cu adevărat? Spun cu o voce calmă și împăcată, iar cele două se uită la mine.

- Emrys... . Spune Lu de parcă abia acum m-ar fi observat. Îmi pare atât de rău, nu am putut să te avertizez la timp. Abia dacă auzeam ce spune Lu, care își șterge cu mâneca o lacrimă de pe obrazul ei.

- De ce? Știați ce punea Zev la cale? Și de ce a făcut așa ceva? Ce treabă are el cu unchiu-meu??? Le întreb surprins dar și furios.

După câteva secunde care mi s-au părut de fapt minute lungi și chinuitoare Myrtel îmi raspunde:

- Nu știm de ce a făcut asta și cum a reușit, este doar o reflexie a unui sentiment ce îți aparține și este doar în capul tău.

- Stiu asta deja. Speram să știti voi de ce a făcut asta, dar totuși de unde ați aflat că mă păcălește?

- Nu știam că te păcălește până să te vrăjească făcându-te să fii distras de vânt, copaci și celelalte chestii. Voiam să vin la tine și să rup vraja dar atunci niște forțe nevăzute m-au luat pe mine și pe Lu, am încercat să te strig dar nu ai reacționat în niciun fel.

Se face liniște. Aleg să nu mai spun nimic ci doar să mă uit la bunele mele prietene. Situația asta poate fi destul de gravă dacă Zev chiar s-a aliat cu unchiul meu.

După câteva minute Myrtel spune:

- Nu poate fi chiar așa rău, nu? Putem să ne păstrăm speranța și să fim atenți, așa vom găsi un moment în care vom putea să scăpăm. Zâmbește, dar simt că în spatele acelui zâmbet este speriată.

Secundele, minutele, orele, poate și zile sau saptamani trec fără ca nimeni să treacă pe aici sau să scoată alt zgomot în afară de noi, însă compania celor două prietene mă bucură, mă face să îmi păstrez speranța și puterile pentru când va trebui să le folosesc. Sunt sigur că totul va fi bine. Toate aceste sentimente se pierd când începe să se audă un pas apoi doi apoi trei, patru, cinci, zece, douăzeci și tot așa până când înfățișarea unui ins apare în fața „gratiilor" iar totul se întunecă o dată cu mintea mea care se gândește la cele mai grave situații în care pot ajunge.

Voci, voci, voci, voci baritonale, voci plictisite, voci strigătoare, toate vocile astea îmi umplu capul și nici măcar propria-mi voce nu mi-o pot auzi. Apoi un bubuit mă trezește din vrajă, dechid ochii , mă uit în față și îl văd este unchiul meu. Stă pe tron, cu coroana tatei pe cap și sceptrul mamei în mână. Furie, frică, ură, tristețe, regrete, îmi cuprind inima și parcă mi-o strâng să mi-o sufoce, dar văd că jos, lângă scările pe care este pus tronul „amicii" mei Zev și fratele lui Zak, cel care îmi reprezintă frica și tristețea stau în armuri și mă privesc cu ochii reci, gata să mă pună la pământ.

Unchiul meu este fratele tatei, din cauza lui mama și tata acum rătăcesc departe în deșerturile Nuxeliei, dacă nu sunt deja morți după atâta timp. A plănuit să îi dea jos de pe tron după ce a murit bunicul, deși el este fiul mai mare al bunicului, bunicul l-a considerat prea imatur pentru tron din cauza violenței și urii așa că l-a pus pe tata ca viitor rege al Imperiului. Dar ura fiind adânc înfiptă în inima lui l-a făcut să îl urască pe tata așa că l-a detronat acum 2 ani, izgonoindu-ne pe noi trei și ucigându-mi sora mai mică.

Lângă mine stau Myrtel și Lu la fel de nemișcate ca și mine.

Îl simt pe Zak cum se apropie, un junghi de frică chinuitoare și copleșitoare mă face să rămân stană de piatră. Zak se lasă în jos la nivelul meu și mă privește în ochi. Ochii lui mereu i-am urât, dacă te uiți în ei te simți de parcă ți-ai găsit sfârșitul, așa mult întuneric este acolo! Simt cum îmi zboară capul. Din obraz mi se trezește o durere arzătoare de la palma lui Zak făcându-mă să îmi pierd gândurile și să fiu atent la ce îmi spune.

- Vei muri aici, nimic și nimeni nu te mai poate salva de acum! Zice cu o voce de gheață, apoi mă apucă strâns de umăr și mă duce sus pe scări în genunchi, în fața unchiului.

Unchiul meu se ridică sprijinindu-se de sceptru și începe a zice:

- În această seară, începând cu Noaptea Lunilor Decăzute nu va mai exista ființă care să

îmi pună la îndoială moștenirea de drept, care trebuia să îmi fie atribuită de ani de zile. Vocea se răspândește ca o molimă în înteaga sală, iar unchiul apucă sabia de la brâu și o ridică.

- Cine îmi va pune la îndoială puterea, cine va ieși din cuvântul si legea mea, cine va spune că nu sunt demn de acest tron va putrezi în temnițele castelului acestuia. Iar cine o să îndrăznească să mă trădeze, jur pe toți Zeii că va muri ca vrăjitoarele. Tot ce mișca în încăpere s-a oprit, oricine vorbea în camera asta acum tace, căci vocea unchiului era rece ca gheața și urla ca tunetele unei furtuni dezlănțuite din care nu mai poți scăpa. Unchiul ridica sabia în sus apoi simt cum totul încetinește.

Am avut speranță, credeam că o să scăpăm cu bine. Acum o să pier fără ca măcar să știu dacă părinții mei mai sunt vii sau nu. Mi se face frică, mă simt ca un pui de pasăre care cade într-o prăpastie fără să știe cum să zboare. Speranță... .„Dum anima est, spes est" mi-a spus o dată Myrtel „Atâta timp cât există viață, există speranță" sunt un pui de pasăre care nu știe să zboare. Dar am văzut alte păsări cum zboară așa că o să dau din aripi până o să zbor... „Non desistas, non exieris" mi-a spus Lu când am fost izgonit „Nu renunța niciodată, nu ceda niciodată" așa că, sabia se coboară în jos spre capul meu, mă rostogolesc într-o parte iar sabia loveste lanțul de la mâini și mă eliberează. Lanțul se rupe în două iar eu fug jos lângă prietenele mele.

Cum Zak și Zev incearcă să își dea seama ce se întâmplă, iar astfel Lu și Myrtel au timp să își folosească magia pentru a topi lanțurile. Cele două se ridică și sar pe Zev doborându-l și folosind o vrajă îl fac să se tranforme în nisip. Mă uit la Zak. Acesta se uită la locul unde fusese fratele său, dar acum știe că nu îl va mai putea revedea niciodată, căci regele furios și controlat de mânia sa a înfipt sabia în Zak. Mă uit la Zak, pe el chiar puteam să îl consider un bun prieten... îmi șterg o lacrimă ... la el chiar țineam.

- PRINDEȚIII!!! SĂ NU CUMVA SĂ SCAPE CĂCI O SĂ VĂ NIMICESC!!!!. Urlă regele la gărzile din jurul sălii care confuze vin stângaci spre noi lăsându-ne să avem timp să ne luăm de mâini, iar o vrajă ne face să dispărem din acel loc.

Mă trezesc din somn, stropi de apă cad pe mine și mă întreb confuz ... "dar de unde apă?" "parcă eram în cabană...", deschid ochii. Observ că sunt în pădure... într-o tunică verde închis, pantaloni negri, cizme de piele și pelerină albastră, iar apoi apare în fața mea singurul meu prieten real... cel care s-a dus după hrană... dar, dar, se aude ceva... câini? Lupi? Vocile gărzilor.... și strigătul Regelui... .

Poveste și desen: Murariu Caterina, clasa a VII-a
Școala Gimnazială nr. 2 Piatra Neamț, județ Neamț
Profesor coordonator: Ventaniuc Cezar Viorel

CĂLĂTORIA ANNEI

Era odată o fetiță pe nume Anne. Ea locuia împreună cu părinții ei într-o căsuță de la marginea unui oraş. Era mereu veselă, cuminte şi foarte prietenoasă.

Într-o seară, după cină, s-a dus la culcare, foarte fericită că, a doua zi urma să plece într-o excursie cu colegii de clasă. A adormit repede, nerăbdătoare să se facă dimineața.

În timp ce dormea, a visat ca două zâne au intrat în camera ei şi au întrebat-o dacă vrea să meargă cu ele într-o călătorie magică, în lumea sentimentelor. Curioasă din fire Anne a acceptat, fiind foarte bucuroasă. Zânele au învăluit-o în praf magic, datorită căruia putea să zboare şi au pornit în călătorie.

Prima dată, au ajuns în Lumea Bucuriei. Se auzeau râsete de peste tot, copiii se jucau fel de fel de jocuri iar părinții erau încântați că pot sa își petreacă timpul cu aceştia. Pe o bancă, într-un parc, trei copii încercau să învețe un cântec. Anne şi-a dat seama că ea cunoaşte

cântecul şi le-a rugat pe zâne să o lase să-i învețe cântecul. Era un cântec vesel şi ritmat iar după ce au învățat versurile, Anne i-a învățat şi să danseze. Drept mulțumire, copiii i-au spus Annei cât de frumos este să trăiești în lumea lor, o lume colorată, fără ceartă, unde toată lumea este fericită şi cântă.

Zânele i-au spus Annei că dacă vrea să mai viziteze şi alte lumi, să își ia la revedere de la copii pentru că timpul trece repede. La despărțire, copiii i-au dăruit Annei, în semn de rămas bun,

nişte acadele mari şi colorate.

De acolo au zburat spre Lumea Tristeții, unde totul era gri, copacii erau uscați, cerul era înnorat şi parcă stătea să plouă mereu. Oamenii erau trişti, mergeau cu capul plecat şi unii dintre ei plângeau. Parcurile erau goale, nu se auzeau râsete de copii de nicăieri. Anne s-a întristat dintr-o dată şi din nou le-a rugat pe zâne să o lase să coboare. S-a dus repede spre un copil care stătea singur pe o bancă şi urmărea cum cad frunzele din copaci.

- De ce stai aici singur şi nu te joci în parc? L-a întrebat Anne.
- Cum adică să mă joc? Eu nu ştiu să mă joc!
- Vino cu mine şi-am să-ți arăt eu!

L-a luat de mână şi au fugit împreună la topogan. Apoi Anne i-a arătat cum să se dea în leagăn, cum să se cațere pe sfori, cum să se joace la groapa cu nisip iar la sfârşit, copilul era fericit şi râdea cu gura până la urechi.

- Vezi? Acum că ai învățat cum să fii fericit poți să-i înveți şi tu pe ceilalți!

Îi dărui o acadea şi plecă la drum spre Lumea Furiei.

Ajunsă aici, Anne se sperie de-a binelea. Cerul era portocaliu aprins, copacii erau în flăcări, aproape toate casele erau vopsite în roşu, iar oamenii erau nervoşi şi se certau unii cu alții. Anne îşi dădu seama că trebuie să facă ceva. Fugi repede spre doi copii care trăgeau de o minge fiind gata să o spargă.

- De ce vă certați? îi întreabă Anne.
- Am găsit mingea aceasta şi vreau să fie a mea! Spuse unul dintre copii.
- Ba nu, vreau să fie a mea! Spuse celălalt copil.
- Cum ar fi să o împărțiți şi să vă jucați împreună?
- Cum adică? Nu ştim cum se face asta!
- Puteți să aruncați mingea de la unul la altul, să jucați fotbal şi multe alte jocuri.

Cearta a luat sfârşit şi copiii au început să alerge bucuroşi după minge. Anne i-a rugat să-i învețe şi pe alți copii cum să se joace împreună şi le-a dăruit şi lor câte o acadea.

Zânele i-au spus că soarele începe să răsară şi este timpul să încheie călătoria şi să se întoarcă acasă.

Când s-a trezit, fetița a găsit în pat, lângă pernă, o acadea mare şi colorată şi şi-a amintit de aventura ei. Şi-a promis să fie mereu veselă şi bună la suflet şi să-i ajute pe cei care au nevoie.

Poveste şi desen: Mara Teodora Pescaru, clasa a V-a

Şcoala Gimnazială ''Alexandru Ivasiuc'' Baia Mare, județ Maramureş

Profesori coordonatori: Ioana Maria Bran, Diana Borota

CĂLĂTORIA SENTIMENTELOR

Într-o zi frumoasă, dis de dimineaţă, când se risipise întunericul, iar soarele se ridicase uşor, încă somnoros, sentimentele omeneşti se hotărâră să plece într-o călătorie. Acestea erau: Iubirea, Tristeţea, Bucuria, Zgârcenia şi Lenea. După ce şi-au pregătit cele necesare pentru drum: haine, pachetele cu sandwich-uri şi apă, au început să discute despre călătoria ce urmau să o facă şi să pună la punct traseul. Iubirea a propus să meargă într-un loc vesel unde toate vietăţile se iubesc. Tristeţea a spus că ea nu doreşte să meargă într-un loc aglomerat, deoarece este prea tristă şi nu vrea ca cineva să-i vadă lacrimile. Bucuria, dimpotrivă era de acord cu Iubirea, ea îşi dorea să meargă într-un loc vesel, să cânte şi să danseze. Zgârcenia de altfel striga cât putea, că ei nu îi plac locurile aglomerate, unde se pot cheltuii mulţi bani, pentru că ar fi o adevărată risipă, iar Lenea, cu vocea stinsă, abia fiind auzită, spunea că doreşte să meargă într-un loc cât mai apropiat, pentru a nu depune mult efort. Sentimentele, certându-se întruna şi negăsind nicio soluţie, aud deodată o voce răguşită :

Trebuie să mergeţi toate în pădurea de la marginea satului, acolo veţi întâlni un copac mare, dar cu crengile îmbătrânite şi frunzele veştejite, când veţi ajunge acolo, va trebui să-l readuceţi la viaţă, oferind fiecare câte puţin din ce aveţi, aceasta este datoria voastră şi numai împreună puteţi să o îndepliniţi. Aceasta era Înţelepciunea, o însuşire umană care până atunci stătuse deoparte şi

ascultase totul. Cele cinci sentimente îşi luară bagajul şi plecară spre pădurea de la marginea satului. Ajunseră cu greu, deoarece Tristeţea se văicărea întruna, iar Lenea se opera mereu pentru că era obosită. În pădure găsiră copacul cu pricina, care avea crengile goale şi îmbătrânite, iar în jurul lui, pământul era acoperit cu frunze uscate. “Oare ce ar trebui să facem ?”, se întrebau sentimentele în sinea lor, stând şi privind copacul. Deodată, Iubirea spuse:

- Înţelepciunea ne-a zis că trebuie să-i oferim copacului, fiecare câte puţin din darurile noastre, aşa că eu, am să-l învăluiesc cu iubire.

Fiecare, pe rând făcură ce ştiau mai bine pentru copac. Bucuria începu să cânte atât de frumos, încât făcu soarele să strălucească şi mai tare, iar păsările să ciripească vesele în jurul copacului. Zgârcenia adună toate frunzele uscate într-un loc, pentru a nu se risipi nimic. Tristeţea îşi vărsă lacrimile la rădăcina copacului, iar Lenea se aşeză pe pământ, atât să se odihnească cât şi să încălzească pământul. Deodată observară că dintr-o creangă bătrână s-a ivit o crenguţă verde cu frunze şi flori rozalii. Înţeleseră atunci, că datorită lor, copacul a renăscut şi aşa cum le spusese Înţelepciunea, numai împreună puteau face totul, dăruind câte puţin fiecare**.**

Poveste și desen: Cornoiu Alecsandru Mihai Theodor, clasa a V-a
Liceul de Arte ”Constantin Brăiloiu” Tg-Jiu, județ Gorj
Profesor coordonator: Dochin Elena Meda

CĂLĂTORIE AERIANĂ

Marin este un băiat de 10 ani care și-a dorit foarte mult să zboare și să cunoască lumea cerurilor. Mai mult de atât Marin și-a dorit să cunoască și să observe textura norilor.

După mai mult timp i-a fost îndeplinită dorința. Acestuia i-a fost oferită o pereche de aripi de către o zână bună. Imediat după primirea aripilor el a zburat spre cer. Era foarte entuziasmat.

Acolo, sus, cerul era albastru, frumos și liniștit. Nu era nici un nor pe el. Marin era foarte bucuros că a ajuns în sfârșit în cer, dar și foarte neliniștit deoarece nu a găsit nici un nor și nimic interesant aici!

După căutări îndelungate a găsit câțiva nori. Aceștia păreau foarte nervoși și se îndreptau amenințători spre el. Norii păreau foarte încruntați și scoteau tunete și fulgere din ei. Au început să-l alerge pe Marin câteva minute bune. El a înțeles că nu peste tot este primit bine. A fost nedumerit de ce l-au fugărit fără motiv și i-a fost frică să vorbească cu ei.

Speriat de manifestările norilor furioși, Marin a pornit să-și caute alți prieteni nori. Caută el ce caută și într-un final a găsit niște nori foarte supărați, într-un complet alt tărâm. Dacă celălalt tărâm era foarte agitat și nervos, acesta era foarte trist. Acești nori plângeau în hohote și umpleau cerul de lacrimile lor. Marin i-a întrebat de ce plâng iar ei i-au răspuns că din cauză că soarele a dispărut de pe cer și nu s-a mai întors. Băiatul a încercat să-i calmeze dar nu a putut. Încet, el și-a continuat drumul și s-a gândit la ce a învățat de la norii triști: că nu merită să se supere din orice și că e convins că la aproape toate problemele există o rezolvare.

Marin și-a continuat călătoria care până acum a fost interesantă deoarece a descoperit multe lucruri noi, dar și tristă deoarece încă nu a atins nici un nor și nu și-a făcut prieteni noi.

După multe căutări a găsit un grup de nori amestecați. Câțiva erau supărați și speriați, dar nu plângeau. Aceștia se simțeau așa deoarece a venit în tărâmul lor o nouă vietate care le-a invadat spațiul. Erau de asemenea și foarte morocănoși că nu au aflat foarte multe despre acea vietate. Ați nori erau foarte fericiți pentru că au ajuns să cunoască și persoane, pe Marin, nu doar animale și obiecte. Ei păreau foarte liniștiți, plini de speranță și zâmbitori.

Marin era îngrijorat de ce vor spune norii supărați de vizita lui pe acest tărâm. Norii fericiți l-au calmat spunându-i că aceștia mereu sunt așa, triști. Căutând prieteni, Marin a discutat atât cu norii bucuroși dar și cu norii morocănoși. A prins curaj și le-a spus acestora dorința lui: de a pune mâna pe un nor. Unul dintre ei l-a lăsat să-l atingă și chiar să ia o bucată din el. Norul s-a refăcut la loc.

Marin a avut o călătorie aeriană deosebită. Și-a îndeplinit toate dorințele și în special cea de a afla mai multe informații despre emoțiile norilor, dar și textura lor. A ajuns seara acasă foarte obosit dar și foarte fericit cu o amintire de neuitat.

Poveste și desen: Negoiță Sara, clasa a VI-a

Școala Gimnazială ”Ioan Opriș” Turda, județ Cluj

Profesor coordonator: Hărșan Carmen

CÂND FERICIREA EXISTĂ

Emoțiile și sentimentele omenești sunt totul. Iar omul este centrul, deținând aproape totul. Omul a depășit multe bariere, dar nu pe toate. De aceea există școli unde omul își poate depăși limitele prin cunoaștere. Alexia, o elevă silitoare și dezinvoltă, s-a decis că vrea mai mult de la viață. Vrea să își dărâme propriile bariere. De aceea, s-a decis că vrea să își continue viața la liceul SentiMoții, unde poți afla tot ce a descoperit mintea umană despre ea însăși.

Alex are un păr fin și șaten, ce se ondulează în bătaia vântului. Ochii căprui ai lui Al sunt sclipitori, profunzi și sinceri. Alexia este o elevă model, are note ce îi reprezintă nu numai calitățile, ci și defectele. Iar aceste defecte, crede această fată, că vor fi rezolvate, sau cel puțin reduse, la școala ei de vis: SentiMoții.

SentiMoții este o școală de o frumusețe rară. Este o clădire mare, spațioasă, cu multe geamuri și culori. Ți-era mai mare dragul să o privești! Are un acoperiș maro închis, pereții drepți, egali și uniformi. Înăuntru, holurile sunt decorate cu tablouri, fotografii și desene, diplome și trofee.

Ziua examinării a început cu voioșie. Alexia a reușit să ajungă la timp la SentiMoții. Copii din toată țara au venit să-și încerce șansa, dar nimeni nu a descurajat-o pe Alexia. Prima probă a fost un test, asemănător cu cele de la alte școli numai cu copii model, dar lui Al i s-a părut ușor. Acest test avea scopul de a selecta copiii talentați și isteți de cei care nu sunt așa de buni în toate. A doua zi a fost un interviu cu psihologul școlii, pentru a-i evalua Alexiei competențele și abilitățile

sociale. A treia zi, Alexia a fost adusă într-o sală cu un aparat ce părea ireal. Angajații îi spuneau Definitor. El era acoperit de un strat gros de plastic alb lucios, ce făcea mașinăria să arate mult mai elegant. Alexia s-a așezat încrezătoare pe scaunul moale, iar pe cap i-a fost așezat un fel de bol conectat prin cabluri multe de Definitor. Alexia a devenit un pic stresată, iar din această cauză a tresărit la auzul sunetelor mașinăriei ce indicau că a terminat de procesat. Alexia, nedumerită, primi foaia cu rezultatul obținut. La final, scria mare: GALBEN-FERICIRE. Fericirea este una din cele patru opțiuni ce le puteai primi dacă treceai de primul test. Celelalte trei sunt ALBASTRU-TRISTEȚE, ROȘU-FURIE și ROZ-IUBIRE. Fericirea este cea mai bună din școală, iar cea mai nedorită este Furia. Alexia era foarte mulțumită de rezultat și era foarte bucuroasă.

A venit și ziua în care Alexia și-a împlinit un vis frumos. Ea a primit uniforma cu ecuson galben. Sunt patru corpuri în SentiMoții, fiecare având o culoare specifică, Alexia fiind în cel Galben. În această școală, elevii erau recunoscuți și după vechime. Cei mai noi erau Primul An, iar cei mai vechi erau numiți Anul Patru. Alexia, din Anul întâi la Fericire, era foarte entuziasmată. S-a integrat bine în colectiv, iar colegii o respectau, căci și acolo era copilul model.

Lunile au trecut, iar Alexia se simțea împlinită. Era la școala dorită, avea prieteni, iar rezultatele bune au însoțit-o în toate. Profesorii erau mândri de Alexia, căci la concursuri ea lua numai premii bune. Dar, într-o zi, Tristețea și Furia s-au aliat și au început să preia controlul în școală. Aveau acum propriile arme, create de proprii lor savanți. Ei făceau regulile. Le obligau pe Fericire și Iubire să li se alăture, iar de nu... nu se va termina cu bine. Alexia și colegii ei de clasă se refugiaseră în dormitorul lor, dar nu stăteau mereu acolo, deoarece frica de a-i găsi și corupe Furia și Tristețea îi presa. Unii chiar au cedat și s-au alăturat lor. Dar Alexia nu se lăsă copleșită de situație și se străduia să fie mereu fericită.

Au trecut zile și nopți lungi și amare, dar Alexia nu se dădu bătută, în ciuda faptului că a rămas singură. Toți colegii ei se predară inamicelor. Când făcea o plimbare prin școală, nu se știe cum, Alexia a descoperit o încăpere secretă și veche. Uimită dar și speriată, făcu pași lenți înainte. Era foarte ciudat, întuneric și suspicios. Alexia tocmai a văzut câteva raze de lumină de după colțul aproape dărâmat. Ea simți că ceva i-a mângâiat sufletul speriat. Tocmai când Alexia dori să facă un pas spre o nouă descoperire, se auzi din spatele său o bubuitură straşnică, de parcă cineva căzuse. Alexia tresări, dar când tocmai dădu să spună ceva, acel cineva ce ajunse în aceeași încăpere întunecoasă și sinistră. Se ridică speriat, cerând să nu i se facă niciun rău. Era o fată, tot din Anul Întâi, doar că avea uniforma de la Iubire. Când s-au privit în ochi, fata a îmbrățișat-o puternic pe Alexia, de parcă erau cele mai

bune prietene care nu se mai văzuseră de mult timp. Amândouă, de mână, porniră spre acea rază de speranță. Și, ce să vezi? Era o... lampă. Dar era enormă, iar lumina ei era foarte puternică și caldă. Dar când Alexia și fata s-au uitat direct la ea, nu le-au durut ochii, s-au simțit chiar mângâiate. Dintr-o dată, se simțiră bucuroase și mai relaxate. Alexia a avut un moment de sclipire atunci. Luă lampa într-o mână, iar cu cealaltă luă mâna fetei și fugiră în mijlocul școlii, unde puteau fi zărite de oricine. Fata a încercat să primească o explicație dar nu reuși. Alexia a așezat lampa cu grijă pe jos și s-a îndepărtat puțin de ea, pentru a vedea dacă este în mijloc.

În acel moment de speranță, răul se năpusti asupra lor. Tristețea și Furia tocmai ce veniră, ele fiind înarmate până în dinți. Alexia îi șopti fetei să pornească lampa, a luat un obiect ce era la îndemână și a pornit cu zâmbetul pe buze spre Tristețe și Furie. Fata nu a apucat să spună nimic. S-a aplecat spre lampă pentru a o porni, dar nu se putea mișca mai mult. A privit speriată la situația în care se afla. Alexia își lărgi zâmbetul pentru a putea rezista contra rivalelor. Atunci fata parcă s-a dezghețat și a pornit lampa mare. Lumina și-a răspândit voalurile spre oamenii corupți de Furie și Tristețe și îi mângâie, alungând tot răul din ei. Dar lumina încă nu se abătuse asupra emoțiilor cu care se lupta Alexia, iar acestea ajunseră în cele din urmă la ea și o doborâră.

Oamenii, bucuroși că au scăpat de Tristețe și Furie, s-au îmbrățișat, privind la salvatoarea lor, ce a riscat totul pentru omenire și fericire. Trupul ei a fost purtat pe mâinile oamenilor până la intrarea în școală. Acolo au așezat-o ușor pe un pat de frunze și au format un cerc în jurul Alexiei. S-au prins toți de mâini strâns și au plecat capul la pământ, în semn de recunoștință. Fata a adus lampa lângă trupul Alexiei pentru a avea cu ea obiectul magic. Cu toții au fost mirați când au văzut că Alexia s-a ridicat de la pământ cu lampa în mână. Lumea era acum în extaz căci salvatoarea lor era în viață, într-o stare de blândețe și veselie.

Anii au trecut, iar evenimentul acesta a fost trecut în cărțile de istorie, școala SentiMoții încă funcționează, iar în cinstea Alexiei a fost ridicată o statuie înaltă, lângă școală. Pe ea a fost inscripționat mesajul: „Fericirea există. Fericirea mereu învinge, orice s-ar întâmpla!”

Poveste: Toma Ana Maria, clasa a VI-a

Desen: Manea Miruna, clasa a VI-a

Colegiul Național Petru Rareș Piatra Neamț, județ Neamț

Profesor coordonator: Vornicu Ramona Mihaela

DULAPUL FERMECAT AL FRAȚILOR POTTER

Când era micuț, James dorea să exploreze lumea, dar nu își imaginase niciodată că va putea descoperi una nouă...

James locuia într-o casă foarte mare, cu trei etaje, alături de familia lui. El avea o soră mai mare, pe nume Jessica, căreia îi plăceau foarte mult florile și animalele. James avea 12 ani, iar Jess 16. Într-o zi ceva ciudat a apărut la James în cameră...

- Jess, JESS! Unde ești?
- Viiiiinnnn!!!! se auzi de undeva vocea lui Jess.
- Grăbește-te!!!
- Gata, gata, am ajuns! Care-i problema?!
- Mi-ai adus tu dulapul ăsta? zice James
- NUUU!! Dar oricum, ce caută ciudățenia asta în camera ta? Ieri nu era aici și mama cu tata SIGUR nu au pus urâțenia asta aici, doar știi că nu le place culoarea maro.
- Dar atunci DE UNDE EEE?????
- Habar n-am! Nu e scris nimic pe el, niciun bilețel?
- Nu, nu cred. Nu pare...

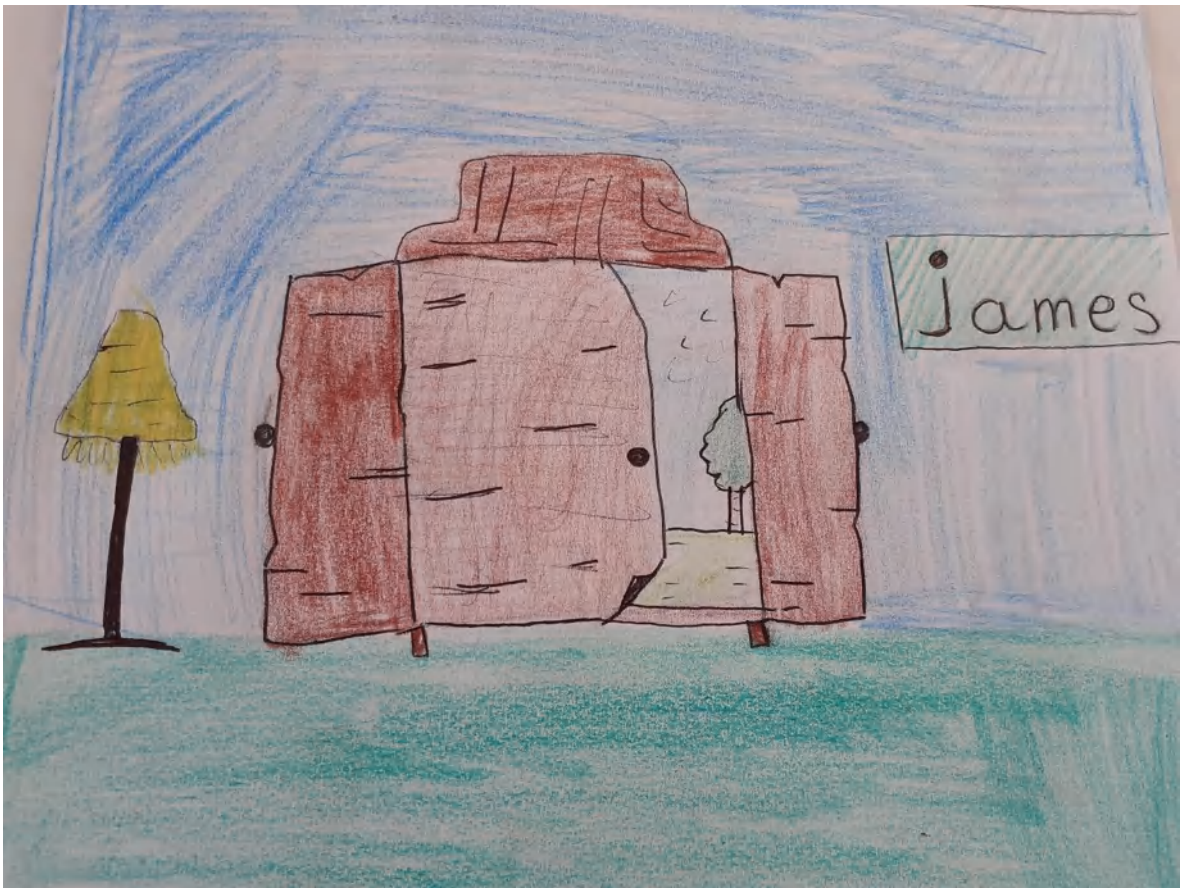
Mânerele dulapului erau negre, un negru prăfuit, iar dulapul era făcut din lemn de culoarea maro deschis. Înalt și lat, ai fi putut depozita în el toate hainele familiei.

- L-ai deschis măcar? întrebă Jess
- Nu, și nici nu prea am de gând!
- Atunci, dacă tu nu o faci, o fac eu! 3, 2, 1... și! Jess a deschis dulapul, dar nu era nimic acolo în afară de praf...
- Hmmm, nu e nimic aici! zise Jess.
- Ți-am spus eu! murmură cu subînțeles băiatul.

După ce au mâncat micul dejun, James și Jess s-au întors la dulap. Era prea mare misterul...

- James, dulapul nu mai arată ca înainte! Mai are o ușă în interior! constată ușor agitată Jess

- Deschide-o!!!
- Hai amândoi deodată.! 3, 2, 1... și, deodată, în fața ochilor uluiți ai copiilor apăru o altă lume...
- Wowwwwww! exclamară amândoi.
- Hai să intrăm! Zice James

Jess și James au păşit cu sfială la început, apoi au devenit mai îndrăzneți și au mers, au mers și au mers, cel puțin așa li se părea lor... Au văzut flori, pe care Jess nu se putea abține să nu le culeagă, pomi fructiferi înfloriți de parcă era primăvară! După o vreme, s-au oprit la umbra unui copac, dar, pe neașteptate, un om a venit din spatele copacului. A răsărit ca din pământ înaintea lor:

- Aaaaaaaaa!! Cine ești și de unde ai venit? zice Jess.
- Acelaşi lucru am vrut să vă întreb și eu pe voi. Dar pentru că tu m-ai întrebat primul, îți voi

răspunde! Eu sunt Domnul Curaj, vin chiar de aici, din Lumea Sentimentelor, unde vă aflați voi acum!

- Încântată de cunoștință! Eu sunt Jessica, iar el este fratele meu mai mic, James.

- Bun venit în Lumea Sentimentelor, Jessica și James!Vreau doar să vă zic că nu e foarte bine

să stați sub acest copac, este unul fermecat, iar dacă îl atingi, se poate supăra rău și poate veni să te provoace la luptă... Cam așa cum face James atunci când îi atragi atenția că are dezordine în cameră,

- Jess! zise zâmbind domnul Curaj, mângâinu-și mustața aranjată cu multă iscusință.
- Ăăăăăăăăăammmm... noi l-am cam atins...ce ne facem?!
- Nicio problemă! Vitejia învinge sentimentele negative, tot ce trebuie să faci este să spui:

„Curaj! Voi trece peste asta!" .

- Aoleu, nu! Copacul a început să își miște crengile! Ce facem acum?
- Stați liniștiți! Trebuie să facem ce v-am zis și scăpați cu bine.

Copiii și-au înfipt bine picioarele în pământ și au strâns pumnii încurajându-se că vor trece peste această probă a copacului. După ce au făcut acest lucru, copacul s-a liniștit și nu și-a mai scuturat crengile.

- Wow! Chiar a funcționat! E vorba de atitudine, nu te lași copleșit, ci te gândești că vei face

față încercării tale! spuse Jess dintr-odată. Sufletul te ascultă! Mulțumim, Domnule Curaj!

- Pentru nimic! Oricând aveți nevoie de mine, faceți ce v-am zis și voi veni cât de repede pot!
- La revedere, Domnule Curaj!
- La revedere, copii! Oricând!

Cei trei prieteni și-au luat rămas bun și s-au dus care pe unde îl purta nevoia. Jess și James au continuat să rătăcească prin acea zonă, dar după scurt timp, li s-a făcut foame. Din păcate, nu aveau nimic la ei.

- Jess, mi-e foarte foame...
- Și mie, dar nu avem nimic de mâncare sau de băut la noi, nu știu ce să facem.

Ce nu știau ei era că o domnișoară va apărea în câteva clipe în spatele lor. Unde mai pui că avea multă mâncare la ea!

- Bună ziua, copii! Eu sunt Doamna Generozitate, am auzit că vă este foame și tare aș vrea să vă ajut!
- Bună ziua! Încântată de cunoștință! Eu sunt Jessica.
- Iar eu sunt James!

- Salut, Jessica și James! Haideți să mergem după acea tufă, este o masă de picnic acolo și putem mânca!
- Mulțumim mult! Vă suntem recunoscători!

După ce cu toții au mâncat, Doamna Generozitate le-a mai zis ceva :

- Oricând aveți nevoie de mine, întindeți brațele în lateral și spuneți „ Dăruiesc!” .
- Mulțumim, Doamnă Generozitate! Așa o să facem! Când noi avem nevoie de ceva, știm că

și alții sunt în nevoie de ceva. Fiind generoși cu alții, soarta va fi generoasă cu noi. Vă dorim o zși cu i frumoasă! La revedere!

- La revedere, Jessica și James! Pe curând!

Venea seara în acea lume, iar James și Jess erau pregatiți să se întoarcă acasă, iar pe drum au mai întâlnit multe persoane, și de la fiecare au aflat câte ceva:

Domnișoara Compasiune : Îți întorci palmele în sus și spui : „Sunt alături de tine!"

Domnul Loialitate : Îți strângi mâinile una în alta și spui : „Sunt mereu lângă tine!”

Doamne Răbdare : Tragi aer adânc în piept și spui : „Am răbdare."

Domnul Respect : Îți alături palmele în dreptul pieptului și apleci ușor capul spre ele, apoi spui în șoaptă : „Respect!"

Domnul Sinceritate : Numeri până la 5 și spui : „Spun adevărul."

Domnul Încredere : Ridici mâinile în sus, în semn de victorie, și spui : „Am încredere în mine!"

Domnișoara Modestie : Ții palmele una peste alta la piept și spui : „Sunt modest."

Domnul Optimism : Închizi ochii, tragi aer în piept și spui încet : „Totul va fi bine!"

Dar cea mai importantă persoană cu care Jess și James s-au întâlnit a fost DOAMNA IUBIRE.

- Mai avem un pic, James! Imediat ajungem acasă.
- A fost foarte frumos aici! Vreau să stau toată ziua!
- Hihihi! Și eu, dar nu putem sta chiar toată ziua, poate câteva ore...

Pe un leagăn prins de copac stătea o doamnă cu un păr lung, roșcat, cu ochii albaștri și îmbrăcată într-o rochie de culoare roz pal. Era Doamna Iubire.

- Salut copii! Eu sunt Doamna Iubire. Încântată de cunoștință!
- Bună seara! Încântată de cunoștință! Eu sunt Jessica, Jessica Potter.
- Iar eu sunt James, James Potter!
- V-am văzut tot timpul cât ați fost aici, mi-a plăcut foarte mult cum v-ați purtat unul cu

celălalt, ați dat dovadă de DRAGOSTE!! Când aveți nevoie de mine, știți cum să mă chemați... tot ce trebuie sa faceși este să rostiți cele două cuvinte... Oare știți care sunt acestea?
TE IUBESC!!

- Exact, cele două cuvinte sunt „TE IUBESC!”.
- Super!! Oare ne puteți zice cât este ceasul? Sper să nu se fi speriat părinții noștri...
- Nu vă îngrijorați, chiar dacă aici timpul zboară, în lumea voastră se scurge normal!
- Wooww! Mulțumim mult! La revedere!
- La revedere, copii! Să mai veniți pe aici!!
- Desigur! O să mai venim! La revedere!

Copiii au revenit în lumea obișnuită pășind prin ușa dulapului. S-au dus repede la părinții lor, Lilly și Harry, să le spună ce s-a întâmplat. Părinții au zâmbit ușor, i-au mângâiat și i-au sărutat pe frunte. Chiar dacă nu au părut prea convinși de povestea copiilor, punând-o pe seama imaginației lor prea bogate,James și Jessica au știut că totul e adevărat.

Și în ziua de astăzi Jess și James merg în Lumea Sentimentelor și petrec timp acolo. Dulapul Fermecat este acum pus în camera lui James, și nimeni nu are voie să îl mute. Ori de câte ori doresc să-și înțeleagă simțirile, cei doi frați fac o călătorie pe tărâmul sentimentelor care se cer înțelese. Vă sfătuiesc să căutați și voi acest tărâm fermecat!

Poveste și desen: Pascu Iulia, clasa a V-a
Liceul Teoretic ”I.C.Brătianu” Hațeg, structură Școala Gimnazială „Aron Densușianu” Hațeg
Profesor coordonator: Nădășan Anca

FETIȚA CU ZÂMBETUL ȘTERS

Odată, nu prea demult, trăia, într-un orășel, o familie aparent fericită care era formată din: mama, tata, Maria și pisicuța ei Lola.

Maria era o fetiță mereu bosumflată căreia nu-i convenea nimic și întodeauna mama ei trebuia să strângă după ea lucrurile și ea trebuia să aibă grijă de pisica lor Lola. Părinții ei erau mândrii că au o fetiță sănătoasă și frumoasă și nu se gândeau deloc că greșesc cu educația ei, dimpotrivă se lăudau cu comportamentul fetei răsfățate.

Dar fetița a devenit încet, încet, o tânără domnișoară care nu prea suporta pe nimeni și care nu avea deloc prieteni. Mama ei era o femeie foarte înțelegătoare și foarte răbdătoare, de aceea încerca mai mereu să povestească cu Maria despre grijile pe care aceasta le avea, dar oricât încerca mama ei să o facă să devină un om mai bun, tânăra domnișoară era tot timpul suparată și enervantă, de aceea s-a mutat la mai multe școli din oraș crezând că problema este la ceilalți copiii și nu la ea.

Într-o zi de septembrie, când fata începea clasa a VII-a părinții ei au hotărât să o ducă la o școală de la marginea orașului, de altfel nu prea mai aveau opțiuni deoarece Maria fusese aproape la toate școlile din oraș și nicăieri nu reușea să se acomodeze.

În prima zi de școală Maria era la fel de bosumflată ca de obicei și la fel de enervantă cu, colegii ei, doar că aici colegii erau toți prieteni și toți zâmbeau și se bucurau de revedere, numai Maria era furioasă pe părinții ei și pe colegi, dar totodată era confuză de unde atâta bucurie și veselie. După prima zi de școală, Maria, în sfârșit, o întrebă pe mama ei de ce sunt toți copiii atât de bucuroși?

- Asta se numește prietenie, draga mea, îi spuse mama ei.
- Si de când sunt ei prieteni așa de buni?
- Nu trebuie un timp anume ca să îți dai seama cu cine te înțelegi și cu cine nu.

Maria se duse la pisica ei Lola, singura cu care nu se certa pentru că pisica nu vorbea limba oamenilor. Poate, dacă ar fi vorbit, i-ar fi spus și pisicuța cât de enervantă este. În camera alăturată părinții Mariei discutau despre comportamentul ei și își reproșau unul altuia felul în care au crescut-o, mama zicea către tata că el a alintat-o prea mult și invers, doar că nici ei nu înțelegeau că vina este a tuturor și că este prea târziu pentru a găsi vinovați.

În următoarea zi, când Maria s-a dus la școală, a rămas surprinsă că o colegă a invitat-o să stea în bancă cu ea, nimeni nu mai făcuse asta înainte, dimpotrivă copiii fugeau de ea și îi dădeau mereu tot felul de nume jignitoare pe care ea le păstra în mintea ei. La început a refuzat să se integreze în colectivul acestei clase pentru că, spunea, oricum o să se mute la altă școală, așa că nu are nici un rost să se împrietenească cu nimeni și prefera să rămână la fel de ignorantă. Colegii ei însă erau diferiți, erau prietenoși, buni la suflet și mereu veseli. La ora de educație socială, doamna profesoară o chemă pe Maria în fața clasei să se prezinte și să spună de unde vine. Maria era speriată deoarece nu mai fusese în fața clasei din clasele mici și nu își amintea cum este să fii în centrul atenției în sensul bun, doar în sensul negativ, de aceea a refuzat să meargă. Doamna profesoară înțelese că are de-a face cu o persoană mai diferită față de ceilalți copii de aceea îi rugă pe toți colegi Mariei să o integreze și pe ea in grupul lor și să o accepte exact așa cum este ea.

Ajunsă acasă, Maria se aștepta ca doamna profesoară să îi sune pe părinții ei, dar spre surprinderea ei nu a sunat nimeni de la școală și aceasta era tare ciudat, deoarece la alte școli părinții ei erau sunați încă de la începutul anului școlar.

Încet, încet, bucuria colegilor și bunătatea profesorilor au molipsit-o și pe Maria și a început să fie preocupată de colegii și de această școală dar mai ales îi plăceau orele de educație socială unde doamna profesoară o asculta și îi accepta comportamentul care nu era întodeauna unul adecvat vârstei, dar cu multă înțelegere din partea tuturor Maria înțelese că problema era la ea, deoarece nu știa să-și facă prieteni din cauza comportamentului ei și din cauză că părinții ei găseau mereu un vinovat pentru comportamentul ei. Maria a fost fericită

că a învățat din nou să zâmbească și să își facă prieteni. Până și pisicuța ei era fericită pentru Maria, deoarece ea, Lola, o iubea nespus de mult pe Maria.

Poveste și desen: Precup Andrada, Szabo Larisa, clasa a V-a
Şcoala Gimnazială Nr. 18 Baia Mare, județ Maramureș
Profesor coordonator: Nechita Elena-Oana

GRĂDINA FERMECATĂ

După un an primejdios, elevii şcolilor de prin toată România, în sfârşit, puteau să se bucure de o mult meritată pauză de trei luni. Vremea era mai blândă în acel an, astfel încât mulți alegeau să își petreacă timpul liber cu prietenii sau cu familia, iar alții alegeau să petreacă timpul în fața ecranelor, dar un elev de 8 ani, numit Grigore, avea alte planuri.

În mod normal, acesta ar fi ales să își petreacă timpul cu prietenul său, Ionel, dar în acest an, Ionel a ales să meargă într-o tabără peste hotare, lăsându-l pe Grigore abandonat. De fiecare dată când venea vara, Ionel nu era niciodată curios să-l întrebe pe Grigore ce voia el să facă, ba chiar mai mult, de multe ori îl ignora sau chiar îl jignea. Fiind încă mic şi neavând niciun alt prieten, Ionel considera că acest lucru era normal.

Grigore nu ştia ce să simtă despre absența și indiferența prietenului său, pe de o parte putea să facă ce voia el, dar pe de altă parte, acum era lăsat în singurătate, căci părinții lui erau ocupați. Astfel, acesta a început să petreacă foarte mult din timp în grădina bunicii sale.

Bunica lui, Maria, îi spunea să nu se ducă prea departe, iar Grigore mereu o asculta. Însă, într-o zi când bunica nu era acasă, Grigore se aventurează ceva mai mult în grădină.

Primul lucru pe care îl observă era zona plină de pomi, „Perfect! Acum o să am un loc unde să mă pot juca *ascunsa* cu Ionel!”, gândea el. Trece acesta pe lângă un măr și se împiedică de o creangă. Lângă Grigore cade un măr, și cum băiatul era destul de înfometat, dă să ridice mărul și să ia o îmbucătură din el. După ce Grigore atinge mărul, acesta strigă:

-STOP!!! iar Grigore tresare, eu sunt mărul înțelepțiunii, continuă el; acum spune-mi, drag copil, ce probleme ai pe suflet?

Mărul apoi îi explică lui Grigore că această parte a grădinii era magică și plină de fructe care reprezentau fiecare câte un sentiment uman, iar băiatul găsi potrivit să-i povestească despre Ionel și despre impasul sufletesc în legătură cu absența prietenului său.

-Bine că ai venit aici! zise mărul. Uite, eu nu te pot ajuta, dar prietenii mei, fructele, pot vorbi cu tine și să te lase apoi să ajungi la propria ta concluzie.

La ascurt timp Grigore calcă peste un rând de roșii, iar una dintre ele spune:

-Hei! Ai grijă unde calci, băiete!

-O, scuze! Asta e prima dată când vin aici și...

-Stai, tu esti Grigore?! Mărul ne-a spus tuturor să ne spunem opinia despre prietenul tău.

-Oh, deci sunteți mai mulți?

-Da. Acum, despre Ionuț... m-am înroșit de furie când am auzit cum te trata! Eu zic că nu e destul să nu mai vorbesti cu el, eu cred că el trebuie chiar pedepsit! Din ce mi-a spus mărul, acest prieten al tău nu-ți merită respectul, mă înfurie așa de tare atitudinea lui!

-Acum că spui poate chiar merită vreo două...

-Stai așa, prietene, eu reprezint furia aici, și chiar dacă mi-aș dori să te încurajez și să fiu cel care îți schimbă opinia, mi-a fost ordonat să te îndrum spre următorul fruct, ca să îți formezi o perspectivă mai bună! Și ia aminte asta, chiar dacă tu crezi că ai luat o decizie pe cont propriu, mereu trebuie să te gândesti dacă nu cumva ai fost manipulat. Uite, acum, spre exemplu, te-am convins să te cerți cu cel mai bun prieten al tău, doar prin câteva cuvinte. Decizile tale nu trebuie să fie influențate asa de mult doar prin câteva vorbe spuse de un necunoscut...

Apoi, roșia îl conduse spre o portocală.

-Bună! Eu sunt portocala cea optimistă și am de gând să te conving că ar trebui să-l ierți pe Ionuț. Chiar dacă nu se comportă ca un prieten, dacă i-ai spune ce ai pe suflet, probabil că ar înțelege și el ce face greșit. Nu te supăra, dar aici este și vina ta, el nu are cum să știe că atitudinea lui față de tine lasă de dorit, dacă nu îi spui asta față în față. Asta trebuie

să înțelegi din toată întâmplarea, faptul că dacă stai într-un colț și nu spui ce probleme ai, acestea nu se vor rezolva.

Veni apoi un strugure pesimist și spuse:

-Nu sunt de acord nici cu roșia, nici cu tine. Nu cred că Ionel merită să fie pedepsit așa cum a spus roșia, dar nici nu cred că trebuie iertat cum susține portocala. Eu cred că e cel mai bine să-l ignori, că poate o uita și el de tine. Dacă se comportă așa cu tine, asta probabil înseamnă cu nu-i pasă de tine și sigur are și alți prieteni.

-Nu! spuse portocala, e clar că atitudinea cea rea a lui Ionuț e o consecință a faptului că Grigore nu a avut ocazia să își exprime opinia. Am încredere în oameni, că aceștia se pot schimba în bine odată ce înțeleg care este problema lor, iar comportamentul rău este un rezultat al faptului că nu înțeleg cu ce greșesc.

-Prostii! spuse roșia, e clar că voi nu știți nimic despre comportamentul oamenilor! E clar că Ionel știe ce face greșit, dar alege să continue; când fac ceva ce le convine, oamenii aleg să continue să profite, cu toate că știu că acțiunile lor îi afectează pe alții. De ce s-ar opri de la două vorbe amărâte? Sigur trebuie pedepsit pentru acțiunile sale, ăsta e singurul mod prin care oameni pot înțelege!

-Ba nu! Oameni nu au doar un singur sentiment cum avem noi, ei tind să se ajute unii pe alții la greu. De ce ar fi aici diferit?

-Cu tot respectul, dar voi chiar nu știți nimic...

Grigore făcu un pas în spate, nimeni nu observă. Mai făcu apoi câțiva până a ajuns într-un loc unde putea să proceseze sfaturile primite și moralele învățate. Pe cine ar fi trebuit el să creadă? Oare să asculte de pesimist, până la urmă avea și el dreptate, dar la fel și cu roșia și portocala, toți știau o jumătate de adevăr, dar oare care adevăr era cel mai adevărat? Ideile începură să i se învârtă în minte ca purtate de un uragan. Era ca un puzzle, numai că de data asta piesele reprezentau jumătăți de adevăruri despre comportamentul rasei umane...

Apare mărul:

-Înainte să te decizi, vreau să mai înveți o lecție.Vezi cum discuția trebuia să fie despre tine și despre impasul tău, dar tu ai plecat de minute bune, iar ei nici măcar nu au observat? Eu i-am trimis să te ajute să tratezi situația dintr-un punct de vedere obiectiv, nu să își exprime opiniile proprii. De aici trebuie să înțelegi că, la fel ca și fructele, sfătuitorii tăi poate își urmăresc doar propriile interese, nu binele tău. În cazul ăsta, fructele nu au vrut decât să își extindă influența sentimentelor lor asupra ta.

Grigore tăcu meditativ.

-Sunt sigur că deja ai făcut alegerea corectă, completă mărul, acum du-te! Rezolvă-ți problemele!

Curând, când Ionel reveni acasă, Grigore alese o cale intermediară. Pe de o parte, îl părăse pe prietenul său, pe de altă parte, i-a mai dat încă o șansă și, în final, a început să își facă și alți prieteni. Ionel a devenit un prieten mai bun, iar Grigore a avut ocazia de a cunoaște mai bine ce înseamnă prietenia.

Iată, astfel, cum, de la un impas inițial, Grigore a luat o decizie obiectivă, care i-a schimbat viața în mai bine.

Poveste și desen: Puiu Albert, clasa a VI-a
Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzachi" Rădăuți, județ Suceava
Profesori coordonatori: Halip Beatrice, Ardelean Mărioara

INSULA SENTIMENTELOR

Era odată o fetiță care avea sentimentele cele mai frumoase, pe care le trăia din plin în fiecare zi. Toți o cunoșteau și tuturor le plăcea de ea. Dar în jurul ei întâlnea doar Duritatea care era puternică, Singurătatea care distanța oamenii, Furia care determina oamenii să acționeze agresiv, Rușinea care făcea oamenii să se ascundă, Frica care-i făcea pe oameni suspicioși, Răutatea care dezbina, Neînțelegerea care răcea relațiile dintre oameni, Mândria care aducea îngâmfare în sufletul oamenilor. Fiecare era preocupat doar de treaba lui, nimic mai mult. Acesta era Egoismul.

Fetița se întrebă:

- Unde s-au ascuns Bunătatea, Înțelepciunea, Căldura, Prietenia?

De fapt constată că tuturor le lipsea Iubirea. Se hotărî să pornească în căutarea Iubirii. Trebuia să o găsească și să o împartă și celorlalți. A auzit ea că, în urmă cu mult timp, toate sentimentele și calitățile umane se aflau într-un loc secret pe pământ, undeva pe o insulă. Plină de energie și însoțită de Dorință, porni la drum. Dorea foarte mult să găsească Iubirea, să o trimită în întreaga lume, ca toți oamenii să o strângă la piept și să nu-i mai dea drumul.

Era foarte hotărâtă. Drumul nu a fost ușor. La început îi apăreau în cale doar sentimentele negative. A întâlnit Suferința. Era lovită la picior și țipa de durere. Avea nevoie de ajutor, dar nimeni nu o auzea. Omulețul o ajută, nu putea trece pe lângă Suferință. Fu alături de ea până apăru în locul ei Liniștea. Era minunat! Putea să-și continue drumul.

Foarte aproape, Vina plângea. Şi-a amintit că ea lăsase o creangă în mijlocul drumului şi cauzase Suferința. Fetița o liniști, împărţi cu ea o bucată de ciocolată şi Plăcerea înlătură Vina.

Pe drum apăru şi Ura. Se ţinea de fetiță încercând să o oprească din drumul ei. Însă Bunătatea care exista în acea fetiță a transformat ca prin magie acest urât sentiment în Respect pentru intenţiile bune cu care plecase la drum.

Apăru şi Lenea. Era întinsă pe drum, devenea o piedică pentru micul om. Ce putea face? Se aseză lângă ea să se odihnească puţin, însă nu putea pierde mult timp. Îi povesti cu atât de mult entuziasm planul pe care-l avea, încât Lenea se molipsi şi-i luă locul, Hărnicia. Se ridică din drum, îi ură succes fetiței şi căută cum se putea face utilă şi de ajutor celorlalţi.

Toate sentimentele rele pe care le întâlnea le considera nişte pietricele peste care putea să treacă. Simțea privirile ce-l urmăreau.

Pe măsură ce se apropia de destinaţie, parcă întâlnea mai mult Respect, mai multă Bucurie. Nu mai vedea oameni nepăsători. Erau atenţi unul cu celălalt, se ajutau. Putea observa o schimbare. Era o legătură puternică între oameni. Trăiau simplu, munceau împreună. Soarele răsărea şi apunea fără să existe Supărare între oameni, strângeau recoltele împreună şi mesele erau mereu pline.

Entuziasmul fetiței era tot mai mare. A văzut o grădină plină cu trandafiri îmbobociţi. Era încântată, dansa de Fericire.

- Oare aici voi găsi Iubirea? S-a umplut de energie văzând atâta frumuseţe.

Era atât de aproape de destinaţie! Zări insula unde locuia Iubirea. Aici Adevărul nu se mai ascundea. Fetița întrebă despre Iubire şi află că Iubirea era gingaşă şi minunată, era sentimentul suprem. Sprijinul Iubirii a fost mereu timpul, singurul care a înţeles cât de importantă era Dragostea în viaţă.

Fetița i-a cerut să vină cu ea, să o poată împărţi întregii lumi. Iubirea a acceptat să intre în sufletul oricui o doreşte. Pentru a o primi, bogatul trebuia să-i facă loc printre avuţiile lui, Tristeţea trebuia să o primească alături de ea pentru a-i alina singurătatea, cei cărora le mergea bine aveau nevoie de ea pentru a veni şi în ajutorul altora.

Iubirea a devenit câştigătoarea sentimentelor. Ea este răbdătoare, plină de bunătate, nu caută folosul propriu, nu se enervează, nu se gândeşte să facă rău, se bucură de adevăr. Iubirea transformă totul în frumos, în pozitiv, în încredere, în egalitate. Totul devine pur, curat şi sincer. Este fără limite.

Cu ajutorul fetiței, Iubirea a început să se răspândească. Întorcându-se acasă a văzut multe schimbări. Nu a mai întâlnit piedici în drum, pietricelele parcă erau nişte luminiţe care-l

conduceau spre casă. Lumea începea să fie mai bună, mai înţelegătoare, mai fericită. Erau efectele Iubirii care transforma totul.

Bunătatea, Înţelepciunea, Căldura, Prietenia au primit-o cu bucurie. I-au dus dorul.

Acum sentimentele erau fericite să revadă fetița recunoscătoare pentru redescoperirea Iubirii, deoarece Iubirea învinge totul.

Poveste: Vlad Ioniță, clasa a V-a

Desen: Elisa Maria Covaci, clasa a VI-a

Școala Gimnazială "Alexandru Ivasiuc" Baia Mare, județ Maramureș

Profesori coordonatori: Ioana Maria Bran, Diana Borota și Temle Elenuc

IUBIREA ÎNVINGE

Într-o lume în care destinul îți este decis încă dinainte să te naști, după culoarea ochilor, fără a putea avea dreptul de a alege, viața nu îți oferă oportunitatea de a îți crea propria soartă, după bunul plac, întrucât sufletul tău pereche este acela care are aceeași culoare a ochilor, exceptând dacă îți este rudă.

Mă numesc Cassandra, iar universul meu este împărțit în două tărâmuri, complet diferite și separate, mai exact Țara Luminii și Țara Interzisă, în care trăiesc. Toți oamenii sunt sortați în funcție de sentimentele pe care le reprezintă culorile ochilor: verdele semnificând curiozitatea, galbenul fericirea, roșul furia, albastrul tristețea, negrul înseamnă ura, portocaliul curajul, rozul iubirea, galbenul manifestă bucuria, albul bunătatea, griul reprezintă gelozia, iar ochii căprui semnifică înțelepciunea și pozitivitatea.

Mulți consideră că familia mea este cea mai importantă și periculoasă din regat, mama fiind temuta Regină cea Rea, Sybil cu ochii negri precum abanosul, exprimând ura. Toate rudele mele moștenesc negrul, eu fiind excepția, având ochii violet, însă semnificația lor este cunoscută de puțini. De-a lungul timpului m-am informat în legătură cu această temă. Tot ce am reușit să aflu este că reprezintă o nuanță deosebit de puternică și specială, cu puteri magice și întunecate, greu de controlat.

După mult timp în care mama își tot face planuri malefice de a redeschide bariera dintre cele două tărâmuri, pentru a readuce răul în plan principal, prințul James, din Țara Luminii dorește să ofere șansa câtorva adolescenți din partea întunecată să studieze la Școala de Prinți și Prințese, pentru a restaura pacea încetul cu încetul sau măcar de a îi convinge pe ceilalți că binele învinge. Sunt foarte surprinsă să aflu că eu și prietenii mei cei mai buni: Beatrix care întruchipează gelozia, adică griul, Luna, ai cărei ochi semnifică mândria, Stephan care reprezină tristețea, având ochii albaști și Jadis care întruchipeză furia, având ochii roșii.

În dimineața plecării, mama mă atenționează cu privire la planul său, în care voi avea un rol important, mai exact de a redeschide bariera, astfel încât forțele malefice să se răspândească.

Pe drum văd soarele galben-roșiatic precum para focului răsărind, marea cristalină, de un albastru deschis asemenea cerului unei zile însorite, pădurile verzi precum smaraldele, fluturașii diafani și multicolori și veverițele jucăușe care sar din tufă în tufă.

Ajunși la palatul prințului James, care va deveni în curând rege, luându-i locul tatălui său, un sentiment cu care nu am avut de a face niciodată pune stăpânire pe mine, când ne uităm unul în ochii celuilalt. În acest moment simt că nu voi reuși să îmi fac mama mândră, nici măcar o dată în viață, întrucât consideram că bunătatea și iubirea reprezintă slăbiciune însă după ce ne instalăm în noile noastre camere, decorate cu mult bun gust, chiar și pentru niște adolescenți despre care se crede că vor răul, ceea ce pentru majoritatea este adevărat, prietenii mei mă asigură că nu am lăsat să se observe vârtejul din mintea mea.

Noaptea nu pot adormi, deoarece ceva anume nu îmi dă pace, dar partea rea este că nu pot să mă gândesc la un plan suficient de bun, astfel încât să îi îndeplinesc dorința mamei, din cauza faptului că acel ceva îmi stă pe inimă sau că nu știu ce nu îmi oferă pacea necesară? Așadar încerc sa îmi limpezesc gândurile și să recapitulez întreaga zi, cu speranța deslușirii misterului, iar deodată mintea mi se oprește asupra prințului. Ceva din ochii săi pătrunzători și căprui precum cei ai unei căprioare mă fac să simt că nu trebuie să demonstrez nimic nimănui și că trebuie să mă axez pe ceea ce cred eu că este corect. Acest subiect mă depășește, așa că mă mulțumesc cu semnificația culorii ochilor lui, mai exact înțelepciune și pozitivitate, crezând că aceasta este cauza eșecului din mintea mea, ceea ce se dovadește mai târziu a fi numai o parte din întregul adevăr.

Ziua următoare mă trezesc foarte târziu, aproape de prânz, și de ce să mint, aș mai fi dormit dacă Beatrix, Luna, Stephan și Jadis nu ar fi venit să mă înștiințeze că familia regală a

hotărât organizarea unui bal, pentru o primire călduroasă a celor veniți din Țara Interzisă, care se va desfășura într-o săptămână.

Beatrix, fiind întotdeauna în pas cu moda, începe numaidecât să se gândească la o ținută ce trebuie să se potrivească perfect cu petrecerea, însă este clar că uneori gândim total diferit. Prin acest bal pot vedea cea mai bună oportunitate cu ajutorul căreia să demonstrez a cui fiică sunt și a cărei parți aparțin cu adevărat.

Toți sunt de acord cu mine și convenim să punem la cale cel mai ingenios plan, încât să nu fim bănuiți sau chiar mai rău, prinși. Totuși, chiar dacă nu are o legătură foarte importantă cu scopul nostru, Beatrix se oferă să ne creeze tuturor îmbrăcămintea, fiindcă datorită talentului și a unor vrăji neînsemnate se pricepe de minune să realizeze cele mai reușite costumații.

Cum școala încă nu a început, alături de amicii mei am stat majoritatea nopților treji, inventând cea mai bună diversiune. Mai exact, Jadis și Stephan vor rămâne în permanență cu familia regală și cu frumosul prinț... Ăăă... de fapt am vrut să spun asta, dar nu mai contează. După cum spuneam, băieții vor rămâne cu participanții la bal, astfel încât să ne acopere pe noi, fetele care vom pleca în căutarea butonului fermecat, făurit din aur alb, frumos decorat cu mii și mii de nestemate. Până acum nu pare a fi greu, însă cu o mică analiză a hărții palatului, pe care chiar eu am descoperit-o, datorită unei incantații deosebit de rară, aflăm că există numeroase obstacole, ce ne vor pune la încercare.

În ziua balului, descopăr în dulap o rochie minunată, lungă până în pământ, mov deschis precum violetele, având o trenă superbă. Mă îmbrac destul de rapid, astfel încât să nu întârzii.

În sala special amenajată pentru petrecerea în cintea noastră, mă așteaptă oamenii care nu m-au dezamăgit niciodată și în care voi putea avea întotdeauna încredere. În partea opusă a sălii îi zărim pe regi și pe prinț, alături de prietena sa care uneori uită să se prefacă că este bună, cele mai multe exemple observându-se în comportamentul său față de mine și pe care nu o pot suferi, așa că ne urmăm planul întocmai: băieții merg să îi salute pe cele mai importante persoane ale regatului, în timp ce noi, fetele, trebuie să ajungem în camera secretă în care se află butonul fermecat.

Brusc, o femeie înaltă, slabă, cu tenul foarte palid precum fulgii de nea, buzele roșii asemenea trandafirilor și ochii negri ca abanosul își face prezența înghețând zâmbetele tuturor:

- Fata mea nătângă! M-am bizuit pe tine, însă știam că nu poți să faci nimic fără mine!

În această clipă îmi aduc aminte de cee ace îmi inspiră ochii lui James: dorința de a face cee ace consider că este corect, iar să îi trădez pe acești oameni care au crezut în mine și

m-au acceptat, cee ace nici măcar mama nu a încercat să facă, este total greșit. Așadar îmi adun toate forțele și spun:

-Nu, mama! Nu este drept! În această viață am dreptul de a alege propriile decizii. Nu voi face cee ce îți dorești, doar pentru a te răzbuna pe niște nevinovați!

Ochii mamei, care până acum erau negri, devin o amestecătură între roșu, negru și gri. Cunosc acești ochi. Mereu îi folosește când vrea să mă manipuleze. Apoi se transformă într-o ființă nu foarte bine definite, ce se aseamănă cu un dragon imens ce scoate flăcări pe gură. De data aceasta nu va reuși!

În fața ochilor îmi apar niște domnișoare-zâne frumos îmbrăcate, cu pielea măslinie, ochii de diferite culori, care semnifică sentimentele transmise. Cea care mă încurajează cel mai mult este Iubire, care îmi explică faptul că iubirea te face mai puternic, urmată de Bucurie, care susține că trebuie să te bucuri de fiecare experiență și că trebuie să înveți să îi bucuri pe ceilalți, chiar și cu fapte mărunte,care valorează infinit.

Prințul James se pune lângă creatura imensă, uitându-se adânc în ochii mei, ceea ce mă face să spun că iubirea nu te face mai slab, ci din contra, te face cel mai puternic, iar ea nu va fi nicioadată puternică, nefiind capabilă de asemenea sentimente, și ca prin minune, mama dispare pe vecie în Țara Interzisă.

Balul continuă, strigând și cântând în favoarea mea, însă nicioadată nu am reușit să înțeleg cum a reușit mama să patrundă în Țara Luminii, bariera stându-i în cale.

Ziua următoare îmi fac bagajele, pentru a mă întoarce în Țara Interzisă, considerând că nu merit să mă aflu aici, dar prințul James mă oprește, spunându-mi ce simte pentru mine. Abi acum realizez că nu doar semnificația ochilor lui mă face să gândesc pozitiv, cee ace era o parte din întrregul adevăr, însă și sentimentele mele pentru el. De aici îmi dau seama că povestea noastră continuă etern, indiferent de culoarea ochilor.

Poveste: Poștaliu Alexandra, clasa a VI-a C

Desen: Popescu Ioana- Mădălina, clasa a VI-a C

Școala Gimnazială "Matei Basarab" Pitești, județ Argeș

Profesor coordonator: Proca Magdalena -Camelia

O CĂLĂTORIE PRIMEJDIOASĂ

A fost odată ca în poveşti, a fost ca niciodată, o fată pe nume Sara care a trăit ceva nemaipomenit.

Avea doar 12 ani când s-a întâmplat. Am să vă povestesc şi vouă ce s-a petrecut. Era o zi însorită de vară, iar Sara a plecat până în pădure pentru a culege ciuperci. A mers şi a tot mers, dar spre marea ei mirare, până acolo nu văzuse nici măcar o ciupercuţă. S-a abătut de la drum pentru a mai căuta, dar tot nu se zărea niciuna. Într-un timp, a realizat că mersese atât de departe, încât uitase pe unde a venit sau care era poteca corectă pentru a ajunge înapoi acasă. A început să se streseze, să fie cuprinsă de un sentiment de neliniște și agitație. În acel moment au apărut trei creaturi care semănau cu spiriduşii aceia din desenele animate care ne-au înveselit copilăria. Toți trei aveau căciuli roşii, pantofi albaştrii, pantaloni verzi şi bluze portocalii. Ceea ce era diferit la fiecare în parte, era culoarea pielii şi mimica feței. Spiriduşul stresului, avea pielea roz, iar fața îi era crispată, avea dinții încleştați şi ochii exagerat de larg deschişi. Pielea spiriduşului neliniştei era albastră, iar ochii aduceau a un roşu aprins. Culoarea ochilor spiriduşului agitației era mov, iar nuanța pielii de un vişiniu închis.

Totul era înspăimântător pentru Sara, care se afla la o vârstă destul de fragedă. Lucrurile se petreceau foarte repede. Când a văzut acei spiriduşi, a cuprins-o un sentiment de teamă. Apăru din neant o altă creatură. Se uită în jur şi văzu că era înconjurată de pitici. Sara se întristă când îşi dădu seama că nu mai are nicio cale de scăpare. Un alt pitic apăru. Tot înapoia încet, cu un pas, cu doi pasi, cu trei şi tot aşa până s-a împiedicat de o creangă şi a picat cu spatele de

pământ. A rămas un minut pe jos, inconștientă. Stând acolo, și-a dat seama de un lucru, în funcție de starea pe care o avea, așa era spiridușul, așa apărea și creatura. Așadar, Sara, ca o fată deșteaptă ce era, a început să adune în jurul ei cei nouă minispiriduși jucăuși: spiridușul Bucurie, Dragoste, Curaj, Entuziasm, Încredere, Calmitate, Optimism, Extaz și Recunoștință. Cu ajutorul acestor personaje, Sara s-a simțit protejată de spiridușii cei buni și curajoși, care își făcuseră apariția pentru a o salva. Spiridușul Optimism i-a șoptit fetei să aibă încredere, uitându-se cu prietenie la colegul său de echipă, și să-și proiecteze cele mai frumoase gânduri. Să atragă energie pozitivă pentru a putea prinde și mai multă putere.

Spiridușii erau de două feluri: buni și răi. Rareori se întâmpla ca ambele feluri să fie antrenate în același loc sau timp în acțiune. Ei bine, de data aceasta, Sara se afla în fața faptului nedorit. Când se întâmpla așa ceva, nu se termina bine DELOC. Când s-au văzut reciproc, nu au mai stat pe gânduri. Piticii noștri scumpi au început să se războiască între ei. Viața Sarei depindea de spiridușii buni. Dacă câștigau spiridușii răi, Sara nu se mai întorcea acasă NICIODATĂ! Dacă câștigau piticii buni, Sara mergea liniștită acasă, cu coșul umplut de ciupercuțe. Ce credeți că s-a întâmplat? Care echipă credeți că a câștigat?

Ca în orice poveste fericită, echipa bună câștigă, dar nu, în povestea mea nu este așa, finalul este departe de a fi aproape și previzibil...

În această poveste nu se întâmplă lucruri obișnuite, care ar putea creea sfârșituri plictisitoare și lipsite de momente neașteptate. Oooooo,... dar acesta nu este finalul! În timpul în care ei se luptau, spiridușii supremi și-au făcut apariția. Spiridușa supremă a celor buni se numea Speranță, iar spiridușul suprem al celor răi se numea Lăcomie. Toți spiridușii mici s-au oprit, fiecare echipă se uita la liderul lor. Lăcomie i-a spus Speranței așa:

- Oooo,.. dragă Speranță, oare de ce se ceartă oamenii noștri între ei?
- Nu știu, dragă Lăcomie! Noi doi ne înțelegem așa bine... Oare, la cine au văzut asemenea atitudine?
- Nu știu, nu știu. Mă frământă tare gândul acesta!

Văzând Sara acestea, de-abia își controlă frica, să nu mai aibă ÎNCĂ O SURPRIZĂ!!! Se auzi pe lângă pădure un sunet melodios... Era un cal alb cu păr lung și ochi gri. Era de-a dreptul superb!!! După ce toată lumea l-a văzut, cei doi spiriduși supremi au exclamat în același timp:

- SEMNUL PĂCII! ACESTA NE ORDONĂ SĂ FACEM PACE!

Toți spiridușii s-au așezat în genunchi, cu capul în pământ, cu căciulile date jos, lăsându-și părul colorat în diferite nuanțe la vedere. Sara era foarte confuză, nu știa nimic. Să facă asemenea lor? Să nu facă la fel ca ei? Calul alb a venit și a spus tuturor:

- Nu vă mai certați, faceți pace!

După ce a zis acestea, a galopat într-un loc, pe care Sara, cel puțin, nu-l putea vedea. Așadar, cetele de spiriduși se retraseră, fiecare la superiorul său. Sara, se trezi cu o greutate în mână... Era coșulețul, care, cu cinci minute înainte era gol, iar acum e plin cu ciupercuțe. Când voia să se întrebe: „De unde au apărut?", a zărit-o pe Doamna Speranță care îi făcu cu ochiul. Fetița noastră s-a dus acasă, în mâna dreaptă având coșulețul umplut ochi cu ciuperci, iar în mâna stângă un buchet de flori pentru mama ei. În urma ei, cetele de pitici s-au prins în hora prieteniei, iar cei nouă spiriduși buni i-au călăuzit fetei drumul către casă și în viață. Înainte de a intra în casă, Sara a primit o mărgeluță prin care să-i poată anunța pe prietenii ei dacă vreodată se mai află în pericol.

Și în ziua de astăzi se zice că spiridușii nu s-au mai certat niciodată, iar Sara a învățat din această experiență că binele învinge totdeauna răul, că a fi mereu bun și de ajutor sunt fapte nobile, care ajută la crearea unei lumi mai bune, mai curajoase, mai optimiste, mai vesele.

Poveste și desen: Ionele Sara, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Satchinez, județul Timiș
Profesor coordonator: Vodislav Mihaela-Florina

PĂDUREA SENTIMENTELOR

Departe……foarte departe, într-un tărâm ca din basm, Veselia se îndrepta spre Pădurea sentimentelor. Pădurea era un loc ascuns de lume. Numai zânele naturii avea dreptul de a se afla acolo. Veselia a plecat de dimineață, când sfera fierbinte era pe cerul de cristal și mângâia pământul de catifea. Drumul pietros îi gâdila tălpile, iar fluturii gingași dansau pe năsucul ei roșiatic.

Albinele fredonau melodii de leagăn, hipnotizând-o pe Veselie și adormi pe o tufă de trandafiri roșii. Soarele cobora treptat spre apus. Se lăsă seara, iar fetița se trezi brusc. După un timp îi veni sete. Se opri la o fântână care se afla lângă o cabană misterioasă. Se gândi să înnopteze acolo și să pornească de dimineață odată cu vântul de răsărit. După ce bău apă, deodată o zări pe sora ei mai mica, Mulțumire, și o întrebă:

- Soră dragă, ce cauți pe meleagurile acestea?
- Sora mea frumoasă……mă duc să o caut pe vestita Nemulțumire, să-i arăt calea cea dreaptă. Tu unde te îndrepți, Veselie?
- Eu mă îndrept spre pădurea sentimentelor.
- E ca un tărâm de basm, îi răspunse Mulțumirea, dar hai să înnoptăm mai bine aici amândouă.

Au intrat în cabană și au început să-și depene amintiri. Mulțumirea i-a povestit despre zborul ei pe aripile păsări Phoenix, despre tabăra cu trolii și întoarcerea în trecut, când parcă oamenii erau mai mulțumitori. I-a povestit că avea o casă mică, dar că ea era foarte mulțumită, însă pe oameni îi era tare greu să-i mulțumească. Mă duc adeseori la ei, ca să le fac viața mai frumoasă, dar unii nu mă lasă să intru în casa lor. Au adormit tot povestind. Dimineață s-au trezit și au pornit la drum. S-au întâlnit cu Bucuria, Ura, Dragostea. Blândețea i-a dat o bucățică de pâine cu Bunătate. După o cale lungă au ajuns la Pădurea sentimentelor. Aproape se înnoptase și pădurea își închidea porțile, dar când aproape să intre, în spatele ei a auzit un plâns amar. Era Tristețea. Lacrimile ei se transformau în cristale strălucitoare. Nu putea pleca să o lase acolo. I-a fost foarte greu să renunțe, dar a făcut-o pentru Tristețe.

- De ce plângi?
- Plâng pentru că sunt singură și nu mă iubește nimeni. Tu cine ești?
- Eu sunt Veselie! Haide, nu mai fii tristă. Am o prietenă bună, ea te poate face Fericită.

Deodată Tristețe s-a luminat la față. Pe loc apăru Optimism care le urcă pe calul său – Curaj, și au intrat în Pădurea sentimentelor. Au pătruns în pădure și mergeau amândouă spre castel, când deodată dintr-un copac se auzi:

- Ce căutați amândouă? Sunteți total diferite. Heeei! Cu voi vorbesc!!!
- Presupun, ești Răutate cel Mare, spuse Veselie.
- Da, și am un mesaj pentru prietena ta: nu o să fii niciodată veselă! Apropos, în această pădure, nu intrați!
- Pădurea este a tuturor sentimentelor! spuse Veselie
- Iar Tristețea ce caută cu tine? Ea a fost prietena mea!
- Nu mai vreau să fiu prietena ta, vreau să mă schimb.

Când a rostit acel cuvânt, Tristeței i-a apărut zâmbetul și s-a transformat în Fericire. Răutate văzând cât era de frumoasă s-a transformat pe loc în Bunătate, căci cele două prietene cu puterea lor l-au făcut să conștientizeze că nu era pe calea cea bună.

Povestea se încheie aici, pe acest pământ al sentimentelor, unde orice muritor pășește.

Poveste și desen: Ciobanu Nicola Flavia, clasa a V-a
Liceul de Arte ”Constantin Brăiloiu” Tg-Jiu, județ Gorj
Profesor coordonator: Dochin Elena Meda

PE URMELE EMOȚIILOR

Într-o zi de primăvară, în parcul plin de copii şi oameni care se plimbau, Ken mânca un pachet de biscuiți, încercând să fie atent la tot ce se întâmplă în jurul lui. Cerul era presărat cu nori gri, parcul de joacă împrumutase aceeaşi culoare şi oamenii păreau obosiți. Oare chiar era totul gri sau băieţelul nu putea să simtă bucuria primăvării?

De când a început să înţeleagă lumea, Ken privea mirat cum feţele celor din jur se schimbau foarte des: uneori colţurile gurii erau îndreptate în sus şi ochii străluceau, alteori erau îndreptate în jos şi oamenii mergeau pe stradă cu umerii aplecaţi. Altă dată, sprâncenele parcă se uneau şi vocile răsunau din ce în ce în ce mai tare. Iar Ken nu înţelegea nimic.

Dar astăzi era o zi importantă: Ken va încerca să descopere acest mister. Va descoperi lumea şi emoţiile oamenilor!

Privind în depărtare, zări un copil care sărea coarda şi faţa era luminoasă. Se apropie uşor de el şi îl întrebă ce face.

- Am primit astăzi acest cadou şi mă distrez sărind coarda. Sunt foarte fericit!

- Fericit...ce este fericirea? întrebă Ken.

Copilul se opri mirat din joacă.

- Nu știi cum este să fii fericit? E atunci când primeşti cadouri, când mama te îmbrățișează, când eşti mulțumit de o notă, când mănânci cea mai bună prăjitură, când te întâlneşti cu prietenii!

Și fără să stea pe gânduri, băieţelul îi oferi lui Ken coarda elestică. Un gest de bunătate atât de mărunt poate schimba starea unui om. Ken a simţit pentru prima dată cum sufletul îi este invadat da o căldură puternică, de parcă nişte broscuţe săreau într-un lac. Chipul lui se lumină şi se auziră nişte sunete haioase. Erau râsete şi îi plăceau nespus de mult!

Porni prin parc, chiuind de bucurie, până o întâlni pe Zoelle, o fetiţă care tocmai îşi scăpase îngheţata pe jos. Chipul ei nu arăta bucurie, avea o emoţie neîntâlnită până atunci: din ochi îi curgeau lacrimi mari şi părea împietrită, dar imediat se schimbă ca un vulcan gata să erupă. Avea sprâncenele adunate şi o voce puternică ce se auzea în tot parcul. Picioarele nu mai puteau fi controlate, bătea cu ele în asfaltul fierbinte şi cu mâinile îi alunga pe cei care se apropiau.

- A fost tristă când a scăpat îngheţata! Probabil ştia că nu va mai primi încă una şi acum s-a înfuriat! se auzi vocea unui trecător care văzuse toată scena.

Ken îşi dăsu seama că aceste emoţii sunt tristeţea şi furia şi şi-a spus în gând că va trebui să învăţe cum să le controleze atunci când le va simţi şi el.

Îşi urmă drumul, sărind în continuare coarda. Incepuse să cunoască lumea şi credea deja că ştie tot ce trebuie. Observă un bărbat care îşi plimba câinele şi se apropie de acesta.

- Nu-ți fie frică, poți să îl mângâi, este foarte cuminte!

Frică, gândi Ken. O altă emoţie. Voi fi atent şi voi descoperi mai multe despre ea, îşi spuse el. Mângâie în grabă câinele şi observă că acesta îi răspunse dând din coadă.

- Se bucură! spuse stăpânul
- Interesant, chiar şi animalele au emoții! spuse Ken îndreptându-se bucuros spre casă.

Uşa de la intrare era puţin deschisă, dar în interior era întuneric. Cum a făcut primul pas, lumina s-a aprins și toți membrii familiei au strigat într-un glas:

- La mulți ani, Ken!

Zeci de fâşii colorate de confetti au zburat prin cameră, formând un covor multicolor. Un tort imens îl aştepta pe masă, alături de multe cadouri nedesfăcute. Fratele lui alerga

bucuros să îi dăruiască primul darul: o coardă elestică! Ken nu-şi putea mişca picioarele şi oricât ar fi vrut să spună ceva, vocea nu i se auzea. Era uimit!

În această zi minunată, Ken a primit cele mai frumoase cadouri: să înțeleagă, să simtă emoțiile și să descopere ce este bunătatea.

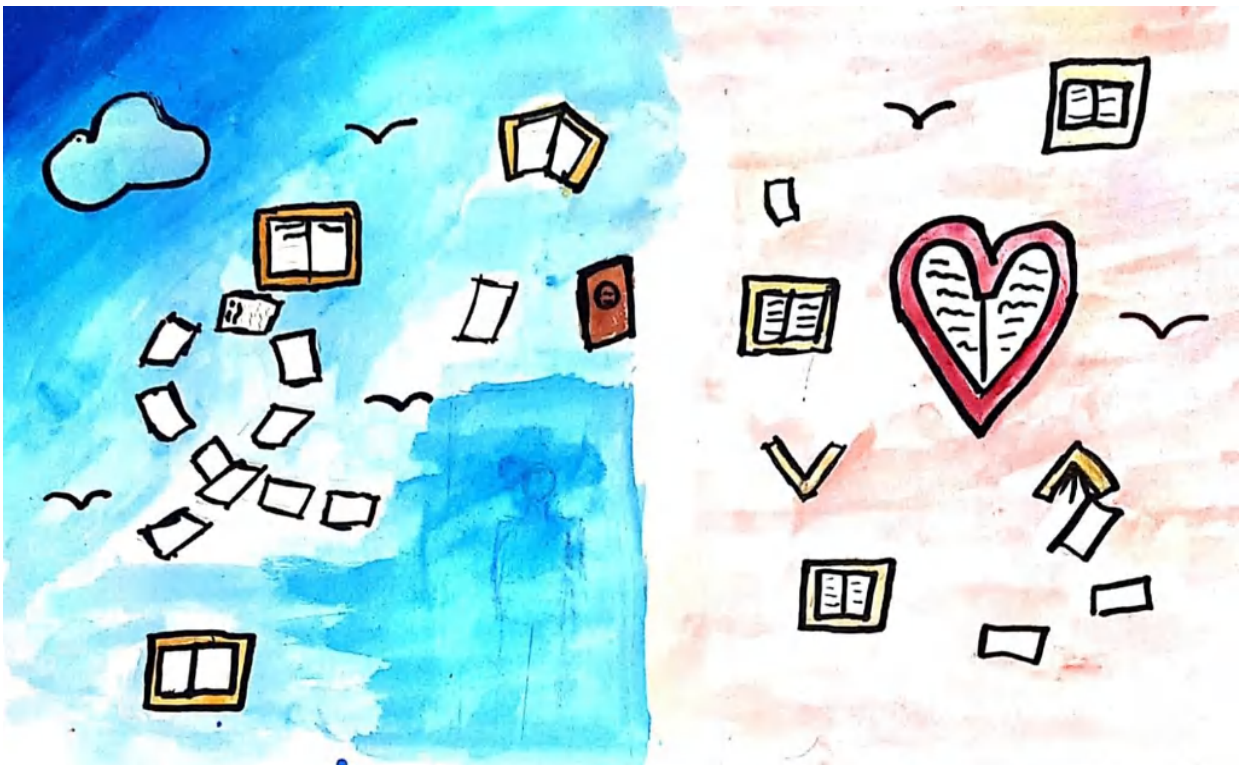
Poveste: Amihăesei Luca, clasa a VI-a
Desen: Arteni Delia, clasa a VI-a
Şcoala Gimnazială nr.3 Piatra-Neamț, județ Neamț
Profesor cooronator: Amihăesei Ana Maria

PORTALUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Billy este un băiețel crescut la sat de proprii bunici. De când se știe a dus o viață foarte grea. Părinții îl iubeau nespus de mult, dar soarta a avut alte planuri, luându-i de lângă el de la o vârstă fragedă.

Totul s-a întâmplat cu ani în urmă, când viața părinților săi a fost curmată într-un tragic accident de mașină, în urma căruia Billy a suferit foarte mult. Pe lângă asta, colegii lui Billy au început să-l marginalizeze, bătându-și joc de condiția sa de copil orfan.

Și, astfel, Billy a început să caute un refugiu în care să se adăpostească de toate neplăcerile vieții lui. Astfel, a descoperit cititul. A început să iubească atât de mult cărțile, încât simpla lor răsfoire îl făceau să se simtă mai aproape de viața pe care o trăise, mai aproape de părinții lui.

Billy a crescut mai mare, a ajuns la liceu. Acum, emoțiile sale depindeau de o fată de care se îndrăgostise la prima vedere. Numele fetei era Lavinia. Când se intersectau pe hol îl saluta cu privirea. Billy se simțea special, însă emoțiile îl copleșeau. Aceasta fată îl făcea să uite de încercările grele pe care viața i le adusese.

Într-o seară, băiatul stătea pe pat citind cartea „GRĂDINA DE LA MIEZUL NOPȚII”. Cu o mână răsfoia cartea, iar cu cealaltă ținea strâns o lanternă șterpelită pentru a putea descifra tainele cuvintelor înșirate pe paginile cărții. Dintr-odată, lanterna se stinse, tiparul începu să lumineze, iar cuvintele ieșeau ușor din carte, făcând un cerc în jurul băiatului. Părul i se ridică, simțea o absorbție din tavan. Corpul băiatului a început să plutească. O gaură neagră s-a format, prin care Billy a intrat și a ajuns într-o lume plină de acadele și turtă dulce.

Băiatul auzi o voce firavă în depărtare. Un chip blând ce croșeta din fire subțiri de cacao o eșarfă. Billy se apropie:

-Bună ziua!

-Bună ziua, băiatule! Cum te numești?

-Mă numesc Billy, dumneavoastră?

-Eu sunt Fericirea. Sunt o emoție. Te văd cam nedumerit.

-Am o întrebare. Ce este locul acesta?

-Ești în lumea Emoțiilor, în oglinda sufletului tău.

-Cum am ajuns aici?, întrebă bulversat.

-Păi... Cărțile pe care le citeai, te-au citit pe tine, și au văzut multă tristețe în tine, iar ele au creat un portal ca să poți veni aici, să te schimbi.

-Dar cum m-aș putea schimba?

-Eu am mai mulți prieteni: domnul Furie, domnul Frică, doamna Dezgust, dar cred că singura emoție care te poate înțelege este doamna Tristețe. Dar dacă vrei să ajungi la ea trebuie să mergi foarte mult. Stai peste noapte aici și mâine la prima oră te duci la ea!

-Ok, mulțumesc de îndrumare.

Cei doi au povestit până la venirea apusului despre viața lui Billy. Fericirii i-a părut rău de el, așa că l-a luat în brațe. Când s-a făcut zi, Billy și-a luat rămas bun de la Fericire și a pornit spre casa doamnei Tristețe. După un drum lung, acesta a ajuns la casa ei. Billy a bătut la ușă, iar de partea cealaltă a ușii se auzi o voce bătrână:

-Cine este acolo?

-Bună ziua, doamnă Tristețe! Mă bucur să vă cunosc! Am venit la dumneavoastră să mă faceți mai fericit.

-Am vorbit prin telefon cu Fericirea, și mi-a spus tot despre tine. Ia loc, te rog!

-Deci, mă puteți ajuta?

-Da.

Doamna Tristețe îl întrebă pe Billy de accidentul părinților lui. El i-a explicat totul detaliat și spunând acestea, a început să plângă în hohote. Doamna Tristețe l-a calmat și a început să-i explice:

-Nu ar trebui să fii trist pentru asta, ar trebui sa fii bucuros știind că părinții tăi au plecat unde le este mai bine și într-o zi te vei revedea cu ei; sigur ei nu vor să fii trist toată viața din lipsa lor.

-Ar trebui să mă bazez pe viitor și nu pe cele întâmplate în trecut, nu?

-Da, exact! Doar trăind în prezent vei putea construi un viitor de care părinții tăi vor fi mândri, oriunde s-ar afla.

-Am înțeles acum. Mulțumesc, doamnă Tristețe, că m-ați ajutat!

-N-ai pentru ce!

Odată ce Billy i-a mulțumit doamnei Tristețe, o gaură neagră se deschise sub picioare, iar acesta căzu pe patul lui, fiind foarte obosit din călătoria aceasta nemaipomenită și se puse la culcare.

A doua zi, trebuia să meargă la școală, însă de data asta a mers cu zâmbetul pe buze în clasă, a salutat politicos colegii, și s-a pus în banca lui. Billy a încercat să se împrietenească cu colegii săi, iar aceștia au fost uimiți de inedita încercare, așa că au acceptat să-i fie prieten. În aceeași zi a încercat să vorbească cu Lavinia, a oprit-o pe hol și a vorbit pentru prima data cu ea. Fata a fost atrasă de vocea lui, iar pe moment s-a îndrăgostit de el. În sfârșit, Billy a început să aibă zile grozave de când s-a întors din *lumea Emoțiilor*. El nu a spus nimănui ce a văzut și unde a mers. **Dar toată lumea a văzut că din acea zi viața lui s-a schimbat.**

Poveste și desen: Ungurean Cristian , Cernelețchi Francesca, clasa a VI-a
Colegiul Național „Eudoxiu Hurmuzachi” Rădăuți, județ Suceava
Profesori coordonatori: Halip Beatrice, Ardelean Mărioara

POVESTEA CELOR DOUĂ GEMENE

După ce a creat Dumnezeu pe Adam și Eva, au luat naștere sentimentele umane pozitive: Bunătatea, Iertarea, Smerenia, Răbdarea, Milostenia, Dreptatea și Iubirea. Toate acestea trăiesc în orașul Iubirii. După căderea în păcat a cuplului adamic a fost alungat din rai și au luat naștere sentimentele negative: Mândria, Ambiția, Lenea, Răutatea, Deprimarea, Ura și Invidia. Acestea trăiau în orașul Întunericului. După aceea Dumnezeu le-a zis: De azi încolo sunteți libere să cutreierați întreaga lume și să-i învățați pe oameni Binele și Răul. Sădiți în inimile lor florile iubirii și ale răutății ca oamenii să-și aleagă rodul potrivit pentru țarina inimii lor!

Nu au trecut multe minute și sentimentele au plecat și și-au aruncat semințele pe tot Pământul. Oamenii se înmulțeau, dar sentimentele rămâneau aceleași. De atunci, de mii de ani sentimentele călătoresc și ne inundă sufletul că o mare agitată de vânt.

De o furtună de sentimente au avut parte și gemenele Ema și Rhea. Ema era o ființă liniștită, blândă și darnică, iar cealaltă era o fată răutăcioasă, egoistă și mândră. În vacanța de vară, ele au plecat împreună cu părinții într-o excursie în Bucegi. Cel mai mult s-a bucurat

Ema, care vedea în orice lucru rău, un prilej de care să se bucure. Rhea comenta mereu și nu era niciodată de acord cu părinții ei. Ema era bucuroasă că părinților le-a venit o idee așa de minunată, în timp ce Rhea considera că e o pierdere de timp. Înainte de culcare, cele două surori verificau dacă bagajele sunt în regulă.

După ce s-au întins în pat, s-au învelit și și-au urat noapte bună, au stins becul. În câteva secunde au auzit o melodie care își croia drum spre ascunzișurile cele mai tainice ale minții lor. Notele melodiei zburau ca suspinele aripilor îngerești alcătuind un puzzle matematic al emoțiilor. Lanțuri de lumină intrau la ele în cameră, timid și se adunară în jurul patului ca o ghirlandă strălucitoare. După câteva clipe fetele s-au ridicat și au fost atrase de o ușă puternic luminată din care se auzea o voce cristalină. Iar ea zicea:

-Acesta este portalul către Lumea Sentimentelor. Veți întâlni sentimentele potrivite stărilor sufletului vostru. Apoi au intrat, iar ușa s-a închis.

În sala de așteptare, Rhea se uita într-o oglindă și își aranja cu mândrie buclele negre că abanosul in timp ce îi reamintea surorii ei cât de frumoasă este. Ema a venit lângă sora ei și ia spus că frumusețea poate fi de mai multe feluri.

-Asta pentru că tu nu ești așa frumoasă ca mine. Toți sunt fascinați de buclele și tenul meu alb că laptele. Spre deosebire de mine, tu ai un păr blond și drept, iar tenul tău este plin de pistrui și puțin închis. Ca să nu o supere pe sora sa, deoarece o iubea foarte mult, Ema îi spuse:

-Ai dreptate, draga mea soră. În viață nu putem să le avem pe toate. Unii pun accent mai mult pe aspectul fizic, iar pentru alții e mult mai important sufletul.

Pe lângă ele a trecut o bătrânică, iar Ema imediat i-a sărit în ajutor și i-a cărat bagajele.

După acest gest vocea s-a reîntors și a grăit:

-Vă invităm într-o inedită călătorie în Lumea Sentimentelor umane. Orașul Iubirii o alege pe Ema, iar orașul Întunericului o alege pe Rhea. Din clipa în care a auzit, Ema a promis că se va reîntoarce la familia ei după ce va termina călătoria. În schimb, Rhea o bate pe sora ei spunând că ea nu este de acord cu această călătorie. Dar nimeni nu a ținut cont de părerea ei și cele două fete au ajuns la momentul în care se despărțeau pentru o perioadă de timp.

Ema era fericită. Intrase într-un oraș mirific despre care simțea că are deja o părere bună. A fost întâmpinată că o regină de către Bunătate, Empatie, Smerenie, Răbdare, Mărinimie, Cinste și însăși Iubire. După ce s-au salutat, Ema le-a spus că ea dorește să plece cât mai repede că să se întoarcă la sora și părinții ei. Sentimentele au zâmbit și au aprobat hotărârea luată de fată. Dar, după un timp parcă nu mai voia să plece. Grădinile mirifice, ca niște podoabe ale frunzișului, aveau un farmec aparte, iar marea carte deschisă deasupra

capetelor noastre, numită cer, de unde Dumnezeu a scris pe azur cu litere de diamante îi transmitea o pace lăuntrică. La câteva minute distanță de grădină, râul era îmbrăcat într-o mantie strălucitoare, împletindu-se cu fluviile care mai apoi se pierd în mare. Era apus, iar pe cer atârna o uriașă perdea de flăcări, dintr-o vatră de jăratic, limbile de foc țâșneau, se împleteau ca niște șerpi apocaliptici care înțepau poalele cerului, zugrăvind răni în toate culorile. Acest peisaj părea realizat de un pictor ce primise o veste grozavă și acum sărbătoarea cu pensula pe pânză. De asemenea, Ema își rememorase multe amintiri drăguțe și amuzante cum ar fi: se jucase în parc, se dusese la piscină, își luase haine noi, ajutase pe bunici și iertase pe cei care au supărat-o, împreună cu sentimentele pe care le iubea atât de mult.

Bunătatea o întâmpină și o felicită pentru că Ema se comportă frumos și ajută necondiționat, Smerenia o laudă pentru că reușește să pârjolească buruienile trufiei, Răbdarea îi spune că doar așa va putea intra în Ierusalimul ceresc. Eu sunt o podoabă a sufletului din care se va naște înțelepciunea și iubirea, zise ea. Oricât de grea ar fi viața, trebuie să fim răbdători ca dreptul Iov și ca apostolii care au fost prigoniți toată viața. Milostenia îi aduce aminte că oamenii pot fi ajutați atât cu lucruri materiale, cât si cu sfaturi, povețe, îmbrățișări, o mângâiere. Iertarea îi spune că foarte puțini oameni vin pe la ea și dacă vrea să fie fericită să-i ierte și să se roage pentru cei care greșesc. Să nu uiți că iertarea păcatelor se obține în cadrul bisericii prin Taina Spovedaniei și a Euharistiei. Dreptatea îi amintește că fiecare om trebuie să respecte atât poruncile și îndemnurile creștine, cât și legile țării. Iubirea o invită să o cunoască deoarece ea este nesfârșită și că fără iubire toate darurile pe care le avem de la Dumnezeu nu ne folosesc la nimic. Să știi că există mai multe tipuri de iubire: iubirea oamenilor de către Dumnezeu, iubirea lui Dumnezeu, iubirea aproapelui. Iubirea aproapelui are mai multe cazuri particulare: iubirea bărbat-femeie, iubirea părinți-copii, iubirea vrăjmașilor, iubirea străinilor, iubirea stăpânului de către rob, iubirea dintre prieteni și iubirea de sine.

Pentru prima oară în viață ei, Ema se simțea o persoană iubită și fericită. Parcă era acasă și uitase de ajutorul pe care trebuia să îl ofere surorii sale.

Față de Ema, Rhea nu prea se înțelegea cu sentimentele din orașul Întunericului. Era chiar certată cu ele și nu îi plăcea deloc locul în care a fost adusă. În fiecare zi o aștepta pe sora ei, dar ea nu mai venea. Rhea se gândea de multe ori la cât de bine se simte sora ei și la cât de rău se simte ea.

Acolo nu erau peisaje. Noaptea, așezată pe tronul ei sumbru, își întindea aripile peste lumea întunecată. Ziua trăsese de mult zăvorul, lăsând noaptea să pună stăpânire pe întreaga suprafață a orașului. Luna, palidă ca o mireasă, trecea ca o regină printre nori negri ca

abanosul, cu forme fantastice, care veneau pe aripi de vânt, să-şi dea întâlnire, deasupra capului ei. Prin întuneric, licăreau stele, pistruii cerului se aprindeau, mici, ca nişte ţinte de argint. Copila era singură. Mândria o determina să considere că nu este corect ce i se întâmplă, Ambiţia îi spunea că ea a procedat bine, Lenea îi amintea că nu trebuie să ajute pe nimeni, Răutatea îi şoptea că doar ea e cea mai importantă şi nu mai contează nimeni pe acest pământ, Deprimarea îi trimitea gânduri precum Viaţa nu e frumoasă! Nu sunt fericită! Ura încerca să-i oprească orice urmă de afecţiune faţă de cineva şi Invidia o măcina şi-i venea ca un spin în inimă, neliniştind-o.

Rhea a încercat să ignore cele şapte sentimente negative şi s-a gândit multă vreme la aventurile cu sora ei veselă, pe care odinioară nu le suporta. Ea a realizat cât de importantă este Ema pentru ea. Devenise mult mai iubitoare şi chiar le-a a amintit sentimentelor că ele nu au pe nimeni important in viaţă şi că nu numai ele sunt importante. Mândria, Ambiţia, Lenea, Răutatea, Deprimarea, Ura şi Invidia nu prea erau de acord, dar până la urmă au lăsat-o să plece.

După un an de la despărţirea surorilor, Rhea a învăţat să se comporte mai frumos şi iubitor datorită Emei. Când cele două au fost aduse la ieşirea portalului, o voce a început să spună:

-Vă felicit pentru obţinerea fericirii eterne şi a bunătăţii fără de care nu poţi trăi. Căutând binele altuia, îl veţi găsi pe al vostru. Înţelepciunea strânge comorile gândirii. Amândouă aţi dovedit belşug de înţelepciune. Eu împărtăşesc altora comorile de învăţătură pe care le-a acumulat orice om pe care l-am întâlnit. Vă poftesc înapoi în lumea voastră.

După aceea, le-a dăruit două inimi şi le-a spus gemenelor că atât timp cât au acele inimi la ele, nu pot fi despărţite de nimeni. Datorită acestei călătorii, cele două fete au plecat pline de iubire, fericire şi înţelepciune. Le-au mulţumit sentimentelor pentru învăţăturile dăruite.

Lumea este o carte, iar cei care nu călătoresc nu pot citi decât o pagină din ea!

Poveste: Firuţă Cristiana, clasa a VI-a
Desen: Chiriţoiu Alexia, clasa a VI-a
Şcoala Gimnazială ,,Nicolae Iorga" Piteşti, judeţ Argeş
Profesor coordonator: Anghel Amalia

POVESTEA UNUI ZEU PIERDUT PE NUME ARES

Cu mult timp în urmă, zeița Atena l-a cunoscut pe Zeus și au decis să-și unească destinele. Peste puțin timp a venit pe lume Ares.

În timpul trecut, însă, a existat un conflict între zei. Zeița Atena a fost nevoită să îl lase pe fiul lor iubit în mâinilor slujitoarei ei care era pe pământ. Slujitoarea Anais a schimbat numele Ares în Amos ca să nu fie cunoscut de zei. Amos creștea și învăța foarte bine. Nu exista materie sau știință pe care el să nu o cunoască.

Băiatul a ajuns la adolescență. La vârsta de 17 ani nimic nu i se părea greu. Un singur lucru nu știa, și anume, cine era mama lui reală. Zeița Atena îl veghea uimită din lumea ei și era mulțumită. Amos descoperea tot mai multe lucruri. Ceea ce-l interesa, însă, tot mai mult era să înțeleagă ce se întâmplă cu el în anumite momente și să înțeleagă tot ceea ce simte. Până la un moment dat credea că bucuria este cea mai importantă stare pe care o simte și că fără ea nu poate realiza nimic. Credea că, pentru a trăi o viață bună, trebuia să simtă doar emoții plăcute și, ori de câte ori apărea ceva neplăcut, încerca să scape de acea stare.

La 19 ani, Amos a cunoscut o fată de care s-a îndrăgostit. Aceasta era Afrodita, a cărei nume lumesc era Amy și era tot o zeiță lăsată pe pământ în grija unchiului ei. Amy știa, însă, că este zeiță. Aceasta l-a ajutat pe Amos să înțeleagă lumea de dincolo. A înțeles că este zeu și și-a propus să-și caute părinții. O stare de curiozitate, entuziasm dar și de frică îl cuprinsese. Amy l-a învățat pe Amos să-și folosească puterile pentru a-și găsi părinții. Împreună au devenit foarte puternici și determinați

în ceea ce și-au propus. În căutarea lor au aflat de lupta dintre zei, ceea ce l-a făcut pe tânăr să simtă furie și tristețe, în același timp. Nu înțelegea ce se întâmplă cu el și ce să facă simțindu-se astfel. În drumul lor au cunoscut-o pe Atena, zeița înțelepciunii care i-a ajutat în trecut pe zei să facă pace. Întâlnind-o pe Atena, Amos s-a hotărât să-i ceară ajutor în a se înțelege mai bine. Aceasta i-a arătat adevărul despre emoțiile trăite.

”Toate emoțiile noastre sunt importante. Tu, dragă Amos, ești pe un drum cu multe aventuri. Emoțiile îți vor fi o călăuză. Frica te protejează în aventurile tale pentru că te face să fii mai atent și mai precaut. Dezgustul, te ajută să nu te apropii de ceea ce este respingător și îți arată care sunt acele comportamente pe care nu vrei să le ai.

Furia te va ajuta să lupți cu nedreptatea, să îți spui părerea atunci când este nevoie și să îți aduni forțele ca să depășești obtacolele din drumul tău. Tristețea îți arăta că ceea ce se întâmplă te deranjează dar te va face mai atent pe ceea ce este important pentru tine.”

De asemenea, a aflat că ea este mama pe care o căuta de atât de mult timp. Ochii i s-au umplut cu lacrimi de bucurie și mândrie.

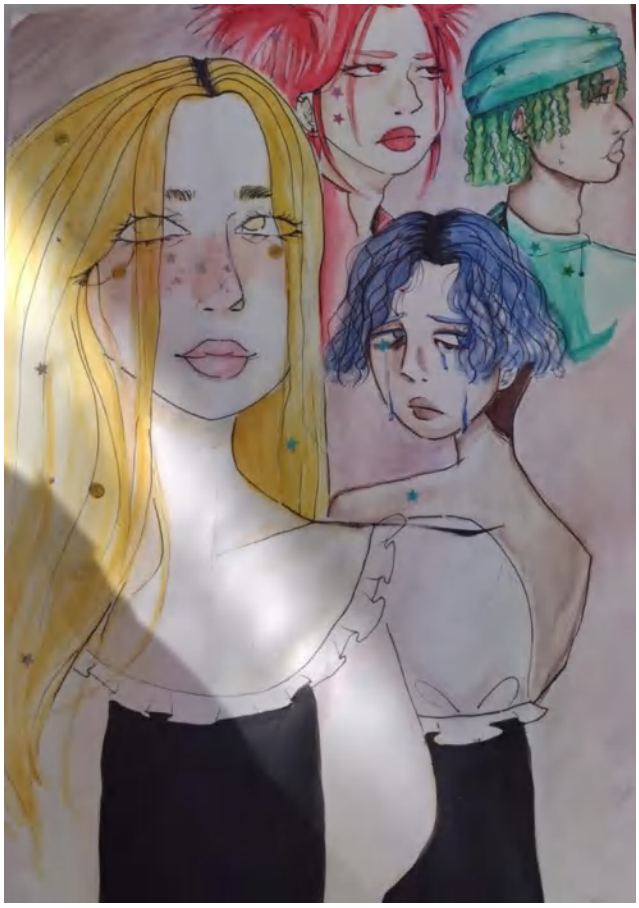
Cu recunoștință pentru învățăturile pline de înțelepciune, Amos și-a continuat drumul spre lumea de dincolo. Cu fiecare experiență învăța lucruri noi și, ori de câte ori simțea furie, frică sau tristețe își amintea de zeița Atena. După multe căutări a reușit să se întâlnească din nou cu Atena dar și cu Zeus. Aceștia au fost surprinși de schimbarea lui Amos. Ei l-au întâmpinat cu lacrimi și cu brațele deschise.

După puțin timp, Amy și Amos s-au hotărât să fie împreună pentru tot restul vieții și au avut împreună un băiețel pe nume Poseidon. Oare acesta este sfârșitul poveștii? Aș spune că nu. În fiecare zi vor putea construi povești și experiențe noi. Ne revedem curând.

Poveste și desen: Istvan Nadia Delia, Ruști Anais-Patricia, clasa a VI-a B
Școala Gimnazială Comuna Săcălaz, județ Timiș
Prof. coordonator: Flueraș Adina Brîndușa

SENTIMENTE DEGHIZATE

Într-o toamnă friguroasă, plină de străzile aglomerate învelite în covor de frunze colorate, Ioana, o fetiță de 10 ani se întorcea de la școală. Aceasta a fost întâmpinată de părinții ei cu delicatese și gustări pe întreaga masă. După ce s-a săturat a luat-o la fugă înspre camera ei pentru a-și face temele pentru ca

după aceia să iasă la joacă cu prietenii ei dragi. Zis și făcut, s-a așezat la birou și a început să scrie. Dar ceva neobișnuit i-a atras atenția: o lumină strălucitoare se strecura de sub perna Ioanei. Încetișor s-a apropiat de ea să afle ce se ascundea în patul ei. Acolo se afla o cutie de culoarea aurului cu forme de flori pe aceasta. Curioasă de ce se putea afla acolo a deschis încet fără să facă zgomot pentru a nu atrage atenția părinților. Păpuși? Și-a zis ea în gând. Nu una, nu două, nu trei ci patru păpuși îmbrăcate frumos și cu un păr strălucitor. Au observat că acestea avea lipite de îmbrăcăminte un bilețel cu o funie aurie. Păpușa care i-a atras cel mai mult atenția a fost cea cu părul lung și blond, îmbrăcată într-o rochie alba cu mâneci negre, iar fața era cea mai frumoasă. Ochii mari, galbeni, gene lungi și negre, buze roz ca două petale de trandafiri și un nas mic plin de pistrui în formă de steluțe. Când să pună mâna pe a aceasta a clipit. Speriată, Ioana a aruncat cutia pe jos. Un strigăt s-a auzit din cutie când a căzut pe covor.

- Au! Să știi că asta m-a durut! Nu-i frumos! a spus păpușa cea frumoasă.

Ioana, înlemnită nu a putut să scoată nici măcar un zgomot. Cealaltă păpușă îmbrăcată într-o cămașă roșie și blugi roșii, s-a ridicat din cutie și s-a șters de praf cu o expresie nervoasă. S-a oprit când a văzut-o pe Ioana.

- La ce te holbezi, fetiță?!
- O, haide, nu fii așa de rece cu ea, este doar un copil! a zis păpușa frumoasă. Bună! Te rog nu te speria, nu vrem să-ți facem rău. Numele meu este bucuria, al tău care este?

- Ioana…….a spus fetița îngândurată.
- Mă bucur să te cunosc! Am o mare problem, totuși. Bine, adică noi……vezi tu, un vrăjitor malefic ne-a prins pe mine și pe prietenele mele și ne-a legat aceste bilețele de noi pentru a nu ne întoarce pe Tărâmul sentimentelor. Doar un om poate rupe vraja. Acestea conțin ghicitori de pe tărâmul nostru, am încercat să le deslușim, dar degeaba, ele sunt sortite oamenilor.
- Îmi pare rău. Foarte rău. Sper să vă pot ajuta pe toți, dar ce de m-ați ales pe mine, tocmai pe mine, am doar 10 ani. Nu mă prea pricep la ghicitori.
- Nu am vrut să alegem un adult deoarece aceștia nu văd lumea ca un copil, ei sunt adeseori mai reci datorită greutăților prin care trec. Se presupune că voi, copiii, vedeți lumea altfel. Cel puțin asta știm noi, cei de pe Tărâmul sentimentelor.
- Bucuria s-a oprit, căci un sunet răsuna din cutie. Era Tristețea. Plângând, cu lacrimi în ochi a spus:
- Vreau acasă, pe tărâmul nostru!
- Shhh! Taci odată, plângăcioaso! a spus Furia enervată la culme. Vrei să ne audă părinții? Vrei să avem probleme?
- Nu a mai spus nimic Tristețea, și-a plecat ochii în pământ și a continuat să plângă.
- Bleeeah! Unde suntem? Ce-i cu camera asta dezordonată? spuse Dezgust.
- Gata cu vorbăria! Ioana, te rog, ajută-ne!
- Desigur! A luat o rază din zâmbetul Fericirii, a ținut-o în palme, apoi suflând peste ea a spus: *„Ziua întreagă strălucește și pământul încălzește,*. Soare! strigă Ioana, și Tristețea dispăru.
- Foc! Și iată ca prin minune Furia și Dezgust s-au transformat într-un nor de fum care a dispărut.

Bucuria și Fericirea? S-au transformat într-un râu cu apă limpede și cristalină. Le-a lăsat Dumnezeu, ca să bei tu și eu.

Astfel că ele nu s-au mai întors pe tărâmul sentimentelor de unde veniseră, ci au rămas împreună cu Ioana, care era bucuroasă și fericită că are două prietene atât de minunate.

Poveste și desen: Roșoiu Sara Maria, clasa a VI-a
Liceul de Arte ”Constantin Brăiloiu” Tg-Jiu, județ Gorj
Profesor coordonator: Dochin Elena Meda

TABĂRA FERICIRII

Într-o zi însorită de vară, Ana a plecat timp de cinci zile cu clasa ei în tabără la munte. Emoționată, două zile la rând, nu își putea aduna gândurile, nu se putea concentra la ceea ce urma să se petreacă, așteptând cu nerăbdare momentul plecării.

Ajunsă în tabără, s-a acomodat foarte repede cu toți copiii pe care i-a întâlnit, deoarece în același timp erau și alți copii din alte școli, în stațiunea Bunul Simț. Așa cum îi spune și numele, acest ținut era încărcat de obiective turistice care mai de care mai deosebite. Însă cea mai mare bucurie a copiilor a reprezentat-o din totdeauna jocul și aventura, unde aceștia au legat noi prietenii și au învățat lucruri noi. La fel s-a întâmplat și cu Ana, o fată dornică de prietenii și de experiențe noi. ”Țară, țară vrem ostași” a fost primul joc la care au participat copii din toate grupele și unde aceștia au fost îndrumați să respecte regulile, să se accepte unii pe alții și totodată să se împrietenească. La pauza jocului, Ana a simțit cum o rază de soare îi intră în ochi indiferent de locul pe care îl ocupa. Ciudat lucru să o urmărească peste tot. La un moment dat, ea i-a șoptit la ureche, fără să observe ceilalți copii sau doamnele profesoare: ”Ana, eu sunt Prințesa Fericirii, te voi supraveghea în toată această perioadă, de aceea, nu voi lăsa pe nimeni să-ți schimbe această stare de bine!” Ana a rămas pe gânduri , însă după câteva momente și-a continuat jocul. Se simțea protejată și mai sigură pe ea până când noaptea dădea semne de sosire. La finalul zilei, s-a tot gândit la Prințesa Fericirii până ce

somnul a pus stăpânire pe ea.

Noaptea a trecut mai repede decât s-ar fi așteptat. O nouă zi, noi prieteni. Dimineața, după micul dejun, Ana a aflat că vor merge pe Muntele Tristeții și vor urca până în vârf. Nerăbdarea era la ea acasă. Număra minutele până la pornire. O clipire și a ajuns deja la obiectiv. Atât de scurt i s-a părut drumul fetei! Copiii erau așteptați de o echipă de alpiniști la poalele muntelui pentru a le prezenta câteva din tainele montane. Cel mai mult au acaparat-o pe Ana o fată și un băiat, instructorul Curaj și instructorița Recunoștință. A fost foarte atentă la ceea ce au explicat. După instruire, Ana a luat pentru prima dată schiurile în picioare, însă a rămas fără voce când acestea au început să vorbească. ”Dragă, Ana, acum ești pe mâinile noastre, eu sunt schiul Teamă, iar perechea mea este schiul Panică.” Ana nu mai știa cum să reacționeze, nici soarele nu mai apăruse, cerul fiind împodobit cu nori.

Stătea pe gânduri, neștiind ce decizie să ia. Să rămână să schieze, înfruntând astfel gândurile ce se instalaseră după discuția cu schiurile sau să renunțe, rămânând cu un vis neîmplinit. Instructorul Curaj i-a citit nedumerirea ce se instalase pe fața ei și i-a promis că o va supraveghea tot exercițiul. A învățat să-și depășească teama când s-a hotărât să privească spre orizont și să nu-și mai îndrepte privirea către schiuri. Prezența instructorului a îmbărbătat-o și mai mult. Panica din sufletul ei dispăruse, iar la capătul pârtiei o aștepta un ceai cald. Când a sorbit din el, a auzit spunând: ”De astăzi ai devenit mai puternică! Apreciez faptul că impactul instructorului a fost mai puternic decât descurajarea pe care ți-au transmis-o schiurile.” Mai târziu a aflat că era Ceaiul Încrederii. Ruptă de oboseală, Ana s-a întors la cazare cu un rucsac plin de experiențe. Ziua a treia a dus-o pe Valea Bucuriei, un loc plin cu verdeață și animale micuțe. Ana s-a așezat lângă un ieduț și a început să-l mângâie. I s-a părut că este bolnăvior.

Da, așa era, dar fetița nu s-a gândit nicio clipă să-l înlocuiască cu altul mai zglobiu. L-a îngrijit cum a șiut mai bine, iar la sfârșitul programului, iedul a îmbrățișat-o. După o îndelungă îmbrățișare, acesta i-a mărturisit că este zeul Blândeții și al Milei și o premiază pentru sufletul bun pe care îl are și pentru mila de care a dat dovadă la suferința lui. O altă zi specială tocmai se terminase. O zi în care Ana a învățat să fie un om bun și deschis la nevoile celor din jur. A patra zi, fata a mers la un picnic, organizat la umbra unui copac. Nu mai străbătuse atât natura de mult timp. Ana a trebuit să pregătească șervețelele și cozonacii, desertul mult așteptat de toți copiii. Când au ajuns în poiană, toți copiii au început să se joace cu mingea. La pauză, mai mâncau câte un fruct sau beau câte un pahar cu apă. Ana se simțea foarte bine. Când a tăiat cozonacul, s-a auzit o întrebare: ”Ana, știi cum mă numesc? Sunt cozonacul Umor!” Ana nu știa ce să creadă. A mâncat o felie și, dintr-o dată, glumele au luat

locul tăcerii de până acum. Multă voie bună s-a instalat la locul întâlnirii, până când un cotor de măr a ajuns lângă pătura Anei. Un măr s-a rostogolit lângă ea. Ana a luat prima dată cotorul și l-a auncat, apoi a luat mărul și l-a pus în punga roșie. Dintr-o dată, a auzit cum mărul i-a zis că gestul său a dovedit că este sigură pe ceea ce face, aflând că se numește Mărul Siguranței. Cotorul, Domnul Aroganță, s-a simțit învins, deoarece pe el nu-l ridică mulți oameni, lăsându-l aruncat la întâmplare. Spre seară, Ana și ceilalți copii au strâns lucrurile și s-au îndreptat către cazare. Ultima zi s-au plimbat prin împrejurimi, iar Ana a luat seama întregului peisaj.

În drumul către casă, soarele a apărut din nou. O surpriză pentru fată a fost raza de soare, Prințesa Fericirii, care era fericită că Ana a înfruntat toate obstacolele. De această dată s-a întruchipat într-o fetiță, cu care a rămas prietenă pentru totdeauna. Când a ajuns acasă, le-a povestit părinților săi despre toate aventurile și de ce a devenit ea o fată mai înțeleaptă și mai puternică.

Poveste și desen: Cioca Oana, clasa a V-a
Școala Gimnazială Satchinez, județ Timiș
Profesor coordonator: Vodislav Mihaela –Florina

ȚARA SENTIMENTELOR

Trăia odată, într-o căsuță modestă de la marginea unei păduri dese, o fetiță de 10 ani cu bunica ei. Ea nu avea nici frați și nici prieteni. Cu părinții săi nu prea reușea să petreacă timp, deoarece aceștia erau niște oameni foarte ocupați.

Cât era ziua de lungă, Polly stătea în casă. Bunica ei o ruga să iasă afară și să ia o gură de aer, dar fetița nu voia. Ea stătea pe fotoliu și mângâia pisica cea leneșă, citea sau desena. Totul părea bine și frumos, dar Polly era o persoană pretențioasă. Când bătrâna făcea tartă de mure, ea voia de zmeură, când făcea de zmeură, ea voia de cireșe și tot așa. „Ar trebui să-ți îndrepți temperamentul!”, spunea bunica îngrijorată, dar ea nu o băga în seamă.

Într-o dimineață, Polly se trezi mai devreme decât de obicei. „Bunico! Unde ești?”, striga ea prin casă, dar bătrâna nu era nicăieri. Fetița s-a speriat puțin pentru că nu mai rămăsese niciodată singură. Aceasta se hotărî să aștepte. A stat ea cât a stat, dar, văzând că nu mai apare, a plecat s-o caute în pădure.

A înaintat pe o potecă îngustă și a strigat-o, dar niciun răspuns. S-a dus până în mijlocul pădurii, iar acolo se afla un copac diferit de ceilalți. Avea un fel de ușă pe trunchi, una cu mâner. Polly s-a frecat la ochi crezând că visează, dar era adevărată. Curioasă, a deschis-o și a pătruns înăuntru. Acolo se aflau niște omuleți ciudați și foarte diferiți între ei.

A înaintat un pic timidă și s-a ciocnit de unul dintr-înșii. Era o doamnă scundă, cu o rochie lungă și largă de culoare roșie.

— Nu te-am mai văzut pe-aici. Ești nou-venită? întrebă ea.

— Sunt doar în trecere, spuse fetița. Bunica mea a dispărut și încerc să o găsesc, dar am ajuns aici.

— Oh, sigur o vei găsi, a zis ea încrezătoare. Apropo, eu sunt doamna Optimism. Tu cine ești?

— Eu mă numesc Polly. Am o întrebare: dumneavoastră sunteți mereu optimistă?

— Sigur că da! De aceea mă și numesc așa.

— Mă puteți ajuta cu un sfat? Cum pot proceda astfel încât să fiu la fel ca dumneata?

— Ei, nu-i chiar atât de greu. Când te confrunți cu o situație neplăcută încearcă să vezi doar partea plină a paharului și pune-ți în gând că totul va fi bine.

— Vă mulțumesc, așa voi face!

Și din acel moment, Polly a început să devină o persoană optimistă.

A mai mers puțin și a dat nas în nas cu un alt omuleț. Acesta era aproape în totalitate gri. Avea o barbă lungă și se sprijinea de un baston.

— Bună ziua!

— Bună, a spus el cam posomorât.

— Ați pățit ceva? Păreți cam trist.

— N-am nimic. Eu sunt domnul Tristețe...

— Aaaa! Asta explică multe. Dar de ce ați lăsat tristețea să vă intre în viață?

— Știi, noi, cei din Țara Sentimentelor nu ne alegem singuri emoțiile care ne conduc. Sunt...cum să zic...ca o moștenire de familie.

— Înțeleg, dar am nădejdea că v-ați putea schimba.

— Crezi că e posibil?

— Sigur că da! Trebuie doar să încercați. La revedere!

Fetița își continuă drumul prin țara care, a observat ea, este fermecată. Dă imediat de domnișoara Răbdare. De la ea învață că oamenii trebuie să fie răbdători.

-În ziua de azi, oamenii nu mai au răbdarea de altă dată. Ei vor ca totul să se întâmple bătând din palme, ceea ce nu este un lucru bun. Mi-aș dori să se schimbe.

Polly i-a promis că va încerca să-i urmeze îndemnul. Nu după mult timp s-a întâlnit cu domnul Umor. Acesta i-a explicat, printre glume, cât de important este ca popoarele să aibă câte un strop de amuzament.

— Cu toții au nevoie de câte un om mai glumeț care să-i facă să râdă. Nicio persoană nu poate trăi fără să se amuze. În orice loc ai fi, indiferent de cât de rău sau cât de bine te-ai simți, tot dai de un om hazliu.

Ea s-a mai întâlnit cu domnii, doamnele și domnișoarele Furie, Deznădejde, Ură, Gelozie, Fericire, Recunoștință, Speranță, Dragoste și Compasiune. De la fiecare a învățat câte ceva sau le-a oferit mici sfaturi.

De la doamna Furie, de exemplu, a înțeles că trebuie să fii furios doar atunci când cineva îi face rău vreunui prieten sau unui animal, dar și atunci să ai mare grijă cum exprimi această emoție fără a-l răni pe celălalt.

Domnul Fericire i-a spus:

— Orice om trebuie să aibă parte de fericire măcar o dată în viață. Noi trebuie să încercăm,

pe cât putem, să-i facem pe cei din jurul nostru bucuroși, dar să ne bucurăm și noi, pentru a fi plini de energie și cu adevărat fericiți.

Domnișoara Recunoștință i-a transmis:

— Așa cum ți-a zis domnul Fericire, cu toții suntem bucuroși, dar eu mai adaug ceva important aici: trebuie să fim și recunoscători. În primul rând să le fim recunoscători părinților care ne cresc și care au grijă de noi apoi să fim cu adevărat recunoscători pentru tot ce avem în viață: sănătate, hrană, adăpost, educație, confort, prieteni.

Domnul Speranță a învățat-o că în orice împrejurare, oricât de neplăcută ar fi ea, trebuie să mai avem un strop de speranță și să nădăjduim că totul va fi bine. De la doamna Compasiune a înțeles că este bine să fim alături de cei care au nevoie de noi sau care sunt în necaz, să le întindem o mână de ajutor celor aflați în suferință. De la domnișoara Dragoste a învățat că fiecare persoană are nevoie să fie iubită și să ofere iubire, la rândul ei. Nu doar oamenii, ci și animalele, au nevoie să simtă acest nobil sentiment , așa că trebuie să „distribuim” iubirea peste tot în jurul nostru.

O întrebare importantă pe care și-a pus-o Polly era „Cine conduce această țară incredibilă?”, așa că a plecat la palat să se întalnească cu regele sau cu regina. Când a ajuns în Sala Tronului, a rămas uimită. Conducătoarea era chiar...bunica ei!?

— Bunico, dar ce faci tu aici?

— Ei, ce să fac? Mă distrez și eu puțin.

— Dar cum ai ajuns în acest loc?

— Păi eu sunt conducătoarea Țării Sentimentelor. Nu te uita așa la mine! Să știi că nu ți-a luat prea mult timp să mă găsești.

— Adică tu ai plănuit totul?

— Sigur că da! Doar nu credeai că bunicuța ta poate dispărea așa ușor, nu?

— Nu...sigur că nu.

— Bine-atunci. Hai să mergem acasă. Stai, stai, stai! Te-ai întâlnit cu cineva pe-aici?

— Mda. Am conversat cu câteva sentimente. Ele m-au învățat multe lucruri interesante.

În drum spre căsuța lor cea drăguță, Polly i-a povestit totul bunicii sale. Când au ajuns, fetița părea schimbată. Nu mai era la fel de mofturoasă, ci din contră, mai înțeleaptă. Ea și-a respectat mai mult bunica și nu și-a mai permis orice. Bătrâna a plănuit această „dispariție" pentru ca Polly să învețe să se cunoască mai bine, să recunoască emoțiile și rolul acestora în viața oamenilor și să conștientizeze că nu totul i se cuvine și nu toți trebuie să i se supună. I-a ieșit de minune și era foarte mulțumită de ea.

Cele două au trăit fericite mult timp, vizitând constant Țara Sentimentelor. Polly și-a ajutat bunica să conducă regatul, făcând schimbări considerabile, iar amândouă au avut parte de o viață liniștită și plină de învățături care mai de care mai utile.

Poveste: Constantin Maria Ștefania, clasa a V-a A

Desen: Andrieș Ioana, clasa a V-a A

Școala Gimnazială "Vasile Alecsandri" Roman, județ Neamț

Profesor coordonator: Diaconu Daniela

TATIANA ȘI SENTIMENTELE

Într-o zi de martie, la școală, Tatiana era în sala de sport, cu colegii săi.

Fata se pregătea, făcea încălziri pentru ora de educație fizică. Niște colegi, care nu se pregăteau, râdeau de ea, fiindcă nu făcea încălzirea corect sau așa credeau ei. Filip se uita la ea și chicotea.

- Haaa haaa! Uitați-vă la ea, cum aleargă pe loc, seamănă cu un hamster care aleargă pe roata și nu ajunge nicăieri.

Auzind aceste cuvinte, toată clasa a izbucnit în râs, unora chiar le-au dat și lacrimile. Tatiana a încercat să nu-i bage în seamă, dar tot era rușinată și s-a dus în vestiar. S-a așezat pe bancă și s-a gândit, de ce copii au râs de ea dacă ei nici măcar nu au făcut o genuflexiune. Tatiana s-a uitat la talismanul său norocos, pe care îl avea de la bunica sa. Amuleta avea foarte multe culori și nuanțe care erau aranjate în două părți distincte, culorile calde și cele reci. În mijlocul talismanului, era o sferă aurie care se vedea doar pe jumătate. Tatiana și-a dat seama că sfera se poate învârti și pe el scria “Scoate-mă”. Fata a luat în considerare mesajul și a reușit s-o scoată din amuletă. Sfera s-a smuls din mâna fetei și a început să strălucească. Talismanul sclipea și a sărit și el din poala fetei. Amuleta plutea în mijlocul camerei, iar sfera

plutea deasupra talismanului. În spatele sferei, s-a deschis un portal , care arăta ca spațiul cosmic, dar mai amestecat. Pe marginile "ușii" care nu se știe unde ducea, era o margine aurie cu modele ciudate, dar interesante și extraordinar de frumoase. Portalul plutind, a făcut niște scântei ca un duș la o lumină puternică și albastră cu reflexe mov care arăta ca după o explozie. Fata s-a adăpostit.

S-a uitat pe geam și a văzut că se întâmplă ceva ciudat. Care credeți că era motivul? O minge s-a oprit în aer, un porumbel a înghețat în văzduh, o pisică care vâna un șoarece a sărit și s-a oprit în bătaia vântului, care apropo, nu se mai mișca nici el.

- Asta poate însemna un singur lucru, și-a spus Tatiana, … TIMPUL S-A OPRIT! Fata s-

a panicat. S-a dus în sala de sport și copiii înghețaseră, unii stând pe bănci, alții antrenându-se, iar ceilalți râzând, ca de obicei. Tatiana s-a panicat și mai mult. S-a întors la portal și culoarea se rotea. Fata s-a dus și în curtea școlii, totul era la fel, înghețat. A alergat și a ajuns acasă, totul era la fel. S-a dus la periferia orașului. Privind în zare, totul era la fel.

Știa că n-are încotro, cred că toți știm ce s-a întâmplat. S-a întors la școală, a trecut prin curte, prin hol, prin sala de sport și a ajuns în vestiar. Stătea în fața portalului. S-a uitat cu o față serioasă la portal. Și-a luat inima-n dinți și … a pășit în el. După ce a intrat cu totul în portal , a ajuns într-o încăpere, o încăpere mare cu pereții de culoarea prunelor, podeaua era făcută din apă neagră ca tăciunele, din care se iveau stele strălucitoare și mici. Din fericire, putea să pășească pe apa întunecată. A mers și a ajuns cam la jumătatea coridorului, iar la capătul încăperii a apărut o ușă mare de lemn cu marginile aurii precum portalul cu modele de creaturi ciudate, aurite, care se luptau între ele. Ușa nu avea clanță, însă avea o adâncitură ca forma talismanului. Tatiana a observat aceste lucruri și a pus amuleta în ușă, iar apoi aceasta s-a deschis și din crăpătura, care se făcea din ce în ce mai mare , a răsărit o lumină puternică ca lumina soarelui. Ce credeți că era în spatele acelei uși?

În spatele ușii se afla lumea sentimentelor.

Uitându-se după ușă, văzuse o pădure luminoasă, pomii avea frunze de cuvinte, iarba era făcută din virgule, florile aveau forma semnului întrebării, iar puieții erau asemănători cu semnele exclamării. Tatiana s-a minunat și a părăsit încăperea, iar atunci, talismanul i-a sărit în

buzunar. Fata a trecut de pomii înalți și ce credeți că era acolo? Era un sat cu locuințele făcute din paranteze și puncte de suspensie.

Acolo a văzut creaturile de pe ușă. Mai întâi s-a întâlnit cu Fericirea. S-au împrietenit. Au plecat să caute portalul pentru ca fata să se întoarcă acasă. Pe drum, când încă erau în sat,

s-au întâlnit cu Modestia, Siguranța, Recunoștința , Grija, Dăruirea, Bunătatea , Bucuria ,Mila și multe alte creaturi . Când au ieșit din sat, Tatiana l-a întrebat pe Fericire, de ce fiecare sentiment este o creatură.

- Noi, sentimentele, suntem create din emoțiile animalelor, care, le-au transmis ce simțeau

ele oamenilor. De acuma suntem reprezentate sub formă de animale, căci ele ne reprezintă pe noi. De exemplu, eu sunt o hienă amestecată cu un râs, Recunoștință este un lup, Curajul este un leu, Să Nu Renunți este o pasăre Phoenix, Bunătatea este o găină.

Tot povestind și ascultând, au ajuns într-o poiană, în care iarba și florile erau normale, la fel și copacii și puieții. Fetei i s-a părut ciudat acest lucru, dar și se bucura că o văzuse.

Fericirea a spus :

- Dincolo de Poiana Verde este …

Nu s-a mai auzit nimic. Tatiana s-a uitat în spate, dar nu era nimeni. S-a dus în locul unde a fost Fericire, însă în locul lui erau doar niște pași care arătau ca ai prietenului său. S-a dus în mijlocul poieniței și l-a strigat. Cineva a ieșit dintre tufele de pe partea mai întunecată. Era Răutate.

Tatiana s-a împrietenit și cu el care de această dată era un șarpe gigantic.

- L-ai văzut pe Fericire?
- Nu cred că ar trebui să mai stai cu el, este un hoț. Te-a adus aici pentru a-ți fura amuleta.

Tatiana l-a crezut cu greu. El și-a chemat prietenii care erau tot la fel de răi. Toți s-au împrietenit cu Tatiana și i-au câștigat încrederea. Prietenii lui Fericire l-au găsit. Era legat de un copac. Ei l-au eliberat și s-au dus s-o caute pe fată. Când au găsit-o, au luat-o de partea lor.

- Ce făceai cu acei… răi ?
- Ei sunt răi?! De ce le-ați furat partea!?
- Nu am furat-o. Ei te-au vrăjit, sigur a fost Trădarea!
- Deci nu voi sunteți cei răi ?

Toți au dat din cap că nu. După aceea, s-au dus să-i învingă pe cei răi. În Poiana Verde, sentimentele negative le-au așteptat pe sentimentele bune. Și acolo a început o luptă crâncenă. În acel moment, Talismanul a ieșit din buzunarul Tatianei și a zburat deasupra luptei unde s-a deschis portalul. Sentimentele pozitive au câștigat și Tatiana și-a luat la revedere și a sărit în portal.

A ajuns acasă unde totul a revenit la normal și copiii se purtau frumos cu ea. A învățat din această experiență că binele învinge întotdeauna, iar oamenii trebuie să acționeze cu bunătate în

tot ceea ce fac.

Elev: Buciuta Mihaela-Cleopatra, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Satchinez, județul Timiș
Profesor coordonator: Vodislav Mihaela-Florina

VREI SĂ FIM PRIETENI?

Era mijlocul iernii, dar din păcate era o zi ploioasă și mohorâtă, iar un voal imens de ceață puse stăpânire pe întregul pământ.

Ron împreună cu părinții săi urmau să plece într-o excursie la munte organizată de către un club de științe de la el de la școală. Ron era un băiat foarte isteț și deștept. Avea cele mai bune note la școală iar materia lui preferată era matematica.

Doar că el nu era ca alți copii. Nici nu avea prea mulți prieteni, chiar mai deloc. Colegii lui îl credeau mai ciudat deoarece era foarte timid și nu vorbea foarte mult, decât când trebuia să răspundă la vreo problemă de matematică. El avea niște ochi blânzi de un albastru închis precum adâncurile mării și un păr ușor roșcat ca o frunză ruginie de toamnă.

Băiatul se afla în camera sa, în prag de plecare. Dar înainte să treacă și celălalt picior pe partea cealaltă a ușii, întoarse capul și s-a uitat descurăjător în camera sa. Urma să întâlnească copii noi, despre care nu știa asbsolut nimic, dar frica lui cea mai mare era să nu fie judecat prea mult de către ei. Trase aer în piept, fiind foarte emoționat și își părăsi camera, trăgând gemantanul după el, cu privirea în pământ, în timp ce părinții săi îl așteptau entuziasmați la mașina pregătită pentru drum.

Când a ajuns la mașină, tatăl lui i-a băgat gemantanul în portbagaj, dar înainte de a intra pe ușa șoferului, s-a aplecat la urechea lui Ron și i-a șoptit:

- Îți dau un sfat... Distrează-te!

Ron a zâmbit subtil și și-a îmbrățișat tatăl, iar cei trei au plecat la drum.

Părinții lui Ron se distrau pe muzica ascultată la radio, dar Ron era pierdut în gânduri, privind pe geam în gol, uitându-se la picăturile triste ce se revărsau pe suprafața mașinii. El se simțea tare confuz, în timp ce părinții săi încercau să-l înveselească, fără succes.

După un drum lung, parcurs cu grijă, ei au ajuns la destinaţtie. Pensiunea lor parcă era desprinsă din basm, fiind toată din lemn, cu terasă imensă, balconașe de unde poți admira toată splendoarea naturii, fiind așezată într-o vale minunată.

Și-au dat bagajele jos din mașină și au pornit către intrarea principală, unde i-a întâmpinat cu voioșie profesoara de științe, domnișoara Morgan.

-Bine ați venit!

-Bine v-am găsit!

-Ne bucurăm că ați acceptat invitația noastră de a-l transpune pe Ron într-o lume plină de curiozități și experimente științifice la care va lua parte cu drag!

-Și noi sperăm ca Ron să se regăsească în activitățiile acestea.

-Eu și ceilalți copii tocmai ne pregăteam să mergem într-o excursie în pădure, deoarece am găsit multe specii de plante și ciuperci pe care le putem cerceta împreună. Ce zici Ron, vrei să vii cu noi?

Ron îi aruncă o privire gânditoare tatălui său, iar el îi confirmă că se poate duce, printr-o mișcare aprobatoare din cap. Băiatul îi zâmbi domnișoarei Morgan și o urmă către pensiune, de unde îi va prelua și pe ceilalți copii.

Nu după mult timp, toți copiii s-au strâns și au plecat în mica lor excursie. Toată lumea își găsise un partener de cercetare, numai Ron era ultimul în grup, fără partener, simțindu-se de parcă ar fi fost un copil invizibil.

-Acum, copii, pentru că v-ați găsit câte un partener, puteți începe căutările în care va trebui să găsiți o anumită specie de ciupercă! spuse doamnișoara, arătându-le o poză cu o ciupercă mare și cafenie, dintr-o carte despre natura înconjurătoare. Aveți la dispoziție 20 de minute. Nu uitați să nu vă îndepărtați prea mult, deoarece ciuperca este în zona aceasta. Succes!

Toți copiii au început căutările. Toate echipele își doreau să câștige, dar Ron era mai mult focusat pe ceea ce învățase el la biologie de ciuperci. Ele creșteau în locuri umede, unde umbra predomină. Înainte să-și piardă ultima speranță, băiatul zări o mică buturugă lângă un copac șubred și când a dat-o la o parte, ce să vezi? Tocmai ciuperca cafenie stătea zveltă, parcă așteptând să fie găsită. Dar înainte să o apuce cu mănușile, o pereche de copii au înșfăcat-o, și i-au zis:

-De ce îți dorești așa mult să o găsești, oricum? Nici nu poți rosti două cuvinte, așa că nu ai ce căuta aici!

Când au rostit aceste cuvinte sfâșietoare, toți copiii au început să râdă copios, iar ochii lui Ron s-au umplut cu lacrimi. El a fugit departe de ei, având inima îndurerată.

Plângând cu lacrimi amare și cu fața în genunchi, el visa la o lume în care putea fi acceptat, nu marginalizat, cum se simțea.

Dar nu peste mult timp, băiatul auzi ceva, un zgomot ciudat. Iar dintr-odată, cineva spuse:

-Îmi pare rău pentru tine! spuse un băiat cu păr castaniu și ochi ca două migdale, care venise pentru el.

Ron își ridică capul și-l privi.

-Ai vrea să fim prieteni?

În acel moment, Ron se simțea cel mai norocos copil din întreaga lume. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

De atunci, cei doi au rămas nedespărțiți.

Acum, sunt doi oameni de știință, care împreună pot schimba lumea!

Poveste și desen: Radu Daria Ioana, clasa a V-a A

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești, județ Argeș

Profesor coordonator: Constantin Roxana Florentina